அருள் உரை

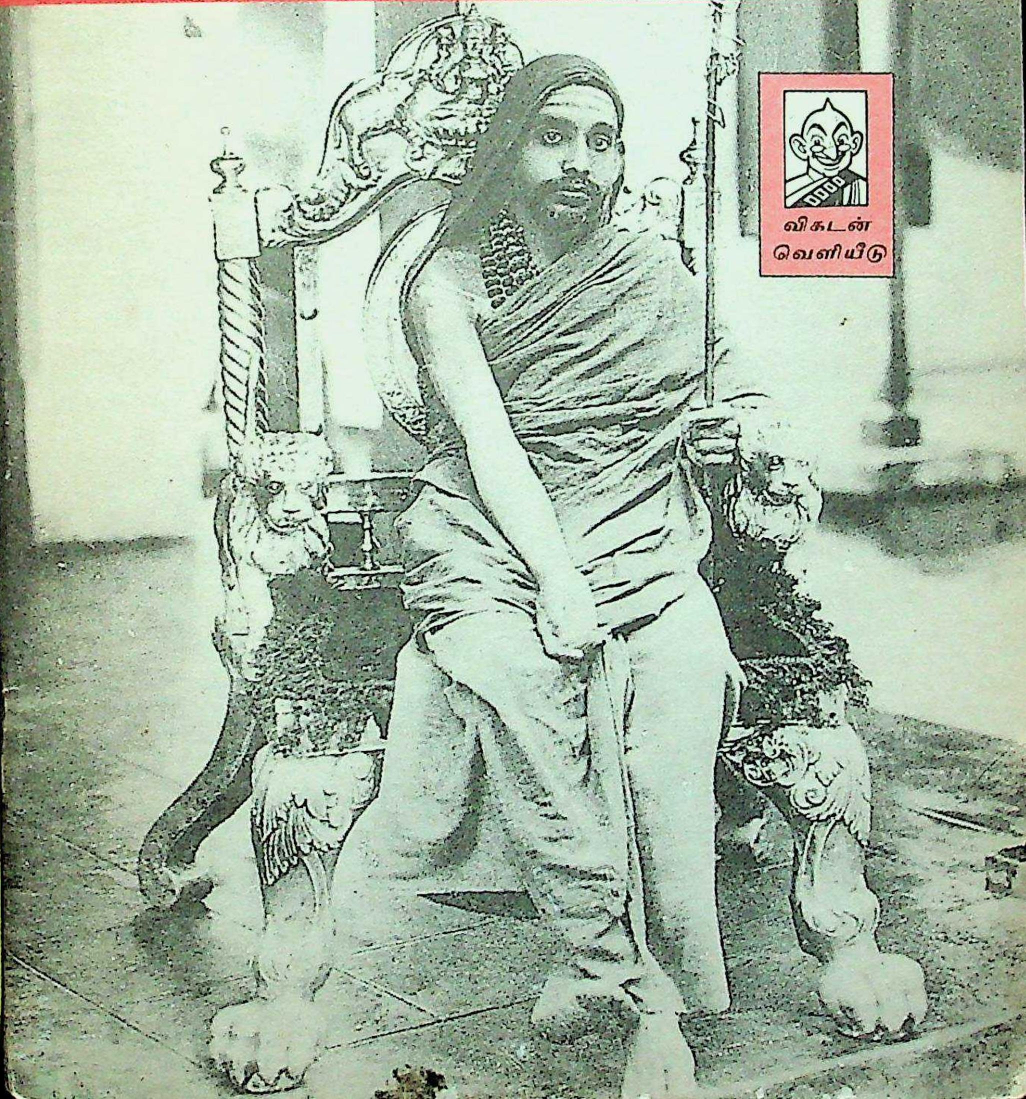

விகடன்
வெளியீடு

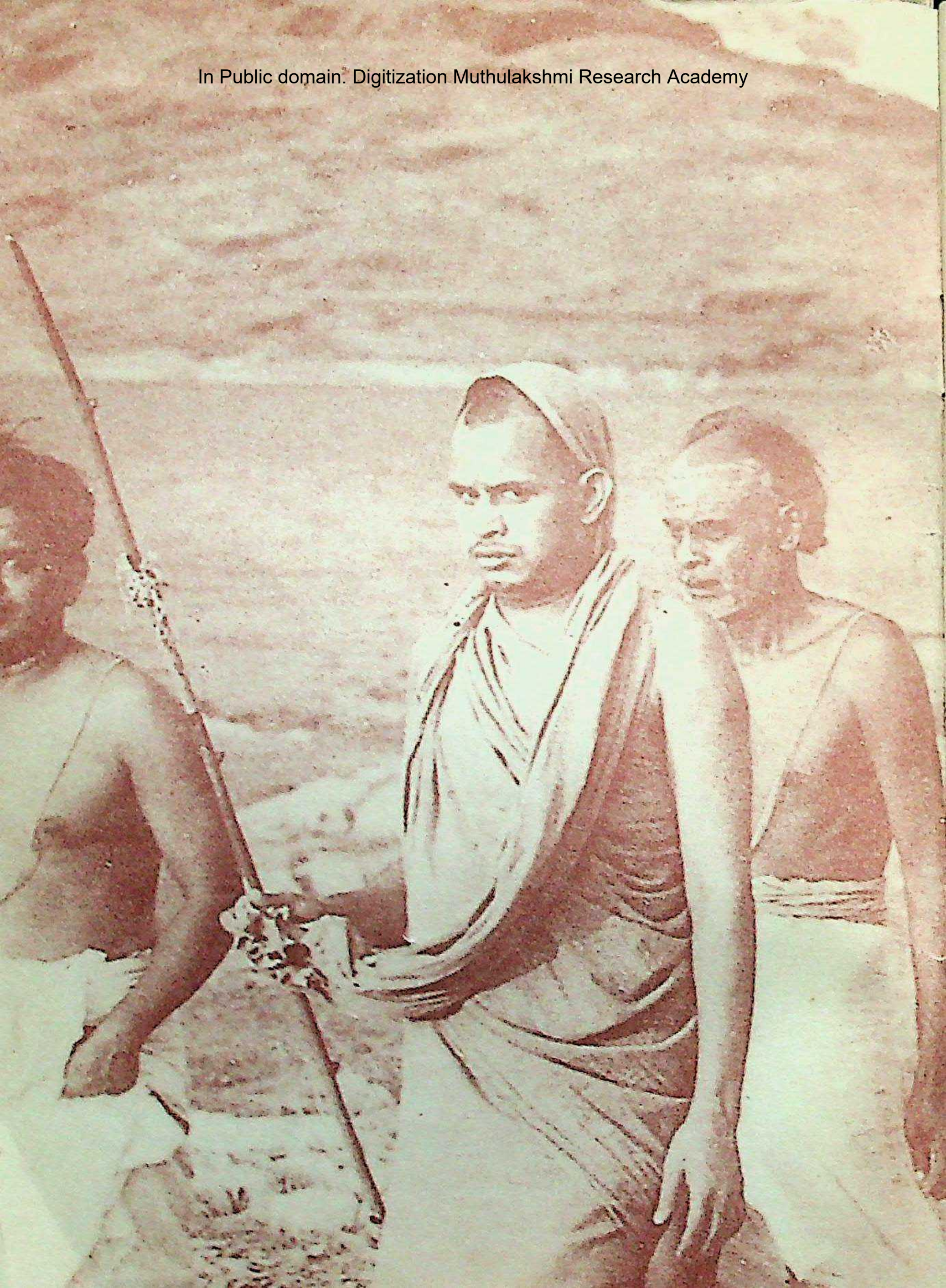

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

101

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 1994.

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) ஐந்தாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸ்ரீ சங்கர சரிதம்

ஸுரேச்வரரின்
தனித்தன்மையும்
சிறப்பும்

ஸுரேச்வராசார்யாளை இந்த (காஞ்சி) மடம், ச்ருங்கேரி மடம், த்வாரகா மடம் ஆகிய மூன்றும் தங்கள் தங்கள் ஆசார்ய பரம்பரையில் சொல்லிக் கொள்கின்றன. நம் மடத்துச் சரித்ரத்தை ஆழ்ந்து பார்த்தால் ஸுரேச்வராசார்யாளுக்குப் பீடாதிபத்ய அந்தஸ்து இருந்தாலும், அவரோடு கூடவே ஸர்வஜ்ஞாத்மர் என்ற இளம் ப்ரம்மசாரி இளவரசுப் பட்டம் மாதிரி இருந்து கொண்டு சாஸ்த்ரீய கார்யங்கள் எல்லாம் பண்ணி வந்ததாகத் தெரியும். அதாவது ஸுரேச்வரரின் மேல் பார்வையில் ஸர்வஜ்ஞாத்மர் இருந்தாரென்று தெரியும். அவர் ஸித்தியடைந்தபிறகு ஸர்வஜ்ஞாத்மரே பீடாதிபதியாக முழுப் பொறுப்பும் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இதை வைத்து ஆலோசித்துப் பார்த்தால், மூன்று மடங்களிலுமே இப்படி ஸுரேச்வரரை அத்யக்ஷகராக ஆசார்யாள் நியமித்து, அவருக்கு உட்பட்டு வயஸில் சின்ன இன்னொருவர் வைதிகாசாரங்கள் முக்யமாயுள்ள எல்லாக் காரியமும் பண்ணும்படி வைத்திருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது. 'ஸெக்யூலர் (உலகியல் விஷயமான) நிர்வாஹப் பொறுப்பு முழுக்க ஸுரேச்வரரிடம்; சாஸ்த்ரத்திற்கு மேலேபோன கட்டத்தில் ஞானோபதேசமும் அவர் பண்ணுவது; சாஸ்த்ராசாரங்களின்படியான அனேக கார்யங்கள் இன்னொருவர் செய்வது – என்று வைத்திருக்கலாம். ஏனென்றால்...

வயஸில் பெரியவர், மஹா பண்டிதர், பூர்வ மீமாம்ஸகராகப் பெயரெடுத்தவர், செல்வத்தையும் செல்வாக்கையும் விட்டு ஸன்னியாஸியானவர் என்று ஒரு பக்கம் ஸுரேச்வரருக்குத் தனி கௌரவமிருந்தது. இன்னொரு பக்கம் க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் இருந்துவிட்டல்லவா துரீயாச்ரமத்திற்கு வந்தவர் என்ற எண்ணமும் சிலபேருக்கு இருந்திருக்க இடமிருக்கிறது. ஆசார்யாள் தம்முடைய மடங்களின் கௌரவத்துக்கு பங்கமாகக் கொஞ்சம் ஸம்சயாஸ்பதமாகக்கூட எதுவும் எவரும் நினைக்க இடம் கொடுக்கப்படாது என்று நினைத்திருக்கலாம். ஸுரேச்வராசார்யாளின் விசேஷ கௌரவத்துக்குத் தக்கதாக அவருக்கு ஒரு நியமனம் தர வேண்டுமென்றும் நினைத்திருக்கலாம். அதனால் இப்படி மூன்று பீடங்களில் அவரை அத்யக்ஷகராக வைத்து, அவருடைய மேற்பார்வையில், ப்ரம்மசர்யத்திலிருந்து துரீயாச்ரமம் போன இன்னொருவர் பீடாதிபத்தியம் வஹித்து சாஸ்த்ராசாரங்கள் ப்ரதானமாக

வுள்ள கார்யங்களையெல்லாம் பண்ணும்படி ஏற்பாடு பண்ணியிருப்பாரென்று தோன்றுகிறது.

மடாதிபதி, குரு என்றெல்லாம் ஒரு ஸன்னியாஸிக்குப் பொறுப்பு ஏற்பட்டால் அதற்கேற்ற ஸெக்யூலர் கார்யம், சாஸ்த்ரோக்த கார்யம் ஆகியவையுந்தான் சேர்கின்றன. சாஸ்த்ரோக்தமாகச் சிலது பண்ணும் சரீரத்துக்கு க்ருஹஸ்தாச்ரம அனுபவங்கள் கொஞ்சமும் கிடையாது என்றால் அப்போது பொதுப்பார்வையில் அதற்குத் தனியான பரிசுத்தியும் கௌரவமும் தெரியத்தான் செய்யும்.

இந்த ஸன்னியாஸியை விடவும் ரொம்ப ஜாஸ்தி சாஸ்த்ர கர்மா-அக்னி கார்யங்கள் முழுக்க-க்ருஹஸ்தனுக்கே உண்டு. அவ்வளவையும் பூர்வாச்ரமத்தில் புஷ்களமாகப் பண்ணினவர் ஸுரேச்வராசார்யாள். அப்போது அவருக்கிருந்த பேரிலேயே காஞ்சீபுரத்தில் 'மண்டனமிச்ர அக்ரஹாரம்' என்று ஒரு வீதி இருக்கிறது. க்ருஹஸ்தர் வஸிக்கும் இடத்துக்கு ஸன்னியாஸியின் பேரை வைப்பதைவிட, அந்த ஸன்னியாஸியே உசந்த கர்மானுஷ்டாதாவாக இருந்தபோது அவருக்கிருந்த பேரை வைப்பதுதான் பொருத்தம் என்று இப்படி வைத்தாற்போலிருக்கிறது. ஆதியில் அவரிருந்த மாஹிஷ்மதியிலிருந்தேதான் ஆசார்யாளோடு இருநூறு பிராமண குடும்பங்கள் காஞ்சீபுரம் வந்து அங்கே குடியேறியதாகச் சொல்வார்கள்.

பத்மபாதரின் பஞ்சபாதிகை

மற்ற ப்ரதான சிஷ்யர்களில் பத்மபாதகர் கதை முன்னேயே கேட்டீர்கள். அவர் சாரீரக பாஷ்யத்துக்கு வ்யாக்யானம் எழுதினார். அதில் கொஞ்சம் பாகம் ஆசார்யாளுக்கு வாசித்தும் காட்டினார். அப்புறம் அவருக்கு தீர்த்தாடனத்தில் ரொம்ப ஆர்வம் ஏற்பட்டதால் ராமேச்வரத்துக்குப் புறப்பட்டார். 'ரிவைஸ்' பண்ணலாமென்று தம்முடைய புஸ்தகச் சுவடியையும் எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினார்.

போகிற வழியில் ஜம்புகேச்வரத்தில் அவருடைய மாமா அகம் இருந்தது. அங்கே புஸ்தகத்தை வைத்துவிட்டு, திரும்ப வரும்போது எடுத்துக் கொள்ளலாமென்று ராமேச்வரம் போனார்.

இவர் இல்லாதபோது மாமாக்காரர் படித்துப் பார்த்தார். அவர் கர்ம மார்க்க அபிமானி. 'இந்தப் புஸ்தகம் நம் ஸித்தாந்தத்தை அழித்துவிடும் போலிருக்கே!' என்று நினைத்தார். 'ஸரி, புஸ்தகத்தை நாம் அழித்துவிட்டால் போச்சு! மறுபடி எழுதுவானானால் பார்த்துக் கொள்வோம்!' என்றும்

நினைத்தார்.★

அவருக்கு இரண்டு வீடு இருந்தது. ஒன்று சிலமாயிருந்தது. அதிலிருந்த ஸாமான்களையெல்லாம் இன்னொரு வீட்டில் சேர்த்தார். இந்தப் புஸ்தகத்தை மட்டும் அங்கே வைத்து வீட்டுக்கே நெருப்பு வைத்துவிட்டார்!

பத்மபாதர் ராமேச்வரத்திலிருந்து வந்தார்.

'விபரீதமாக நடந்துவிட்டது!' என்று மாமாக்காரர் வேஷம் போட்டார்.

'ஸுரேச்வராசார்யாளை ஸந்தேஹித்ததற்காக இது ஆசார்யாளே தந்த தண்டனை! நாம் மறுபடி எழுத வேண்டாம்!' என்ற எண்ணத்தோடு பத்மபாதர் ஆசார்யாளிடம் திரும்பி வந்தார். விஷயம் சொன்னார்.

ஆசார்யாள், 'முந்தி நீ முதல் அத்யாயம் நாலு பாதமும், இரண்டாம் அத்யாயம் முதல் பாதமும் வாசித்துக் காட்டினாயல்லவா? அதைத் திரும்பச் சொல்கிறேன். எழுதிக் கொண்டு ப்ரகாசப்படுத்து. அதுவாவது லோகத்துக்குக் கிடைக்கட்டும்' என்று அனுக்ரஹம் பண்ணினார்.

ஒரே தடவை எப்பவோ கேட்டதை அப்படியே கடகடவென்று ஒப்பித்தார்!

ஸூத்ர பாஷ்யத்தின் முதல் ஐந்து பாதங்களுக்கு வ்யாக்யானமாதலால் அந்தப் புஸ்தகத்துக்குப் 'பஞ்ச பாதிகா' என்று பெயர்.

தம்முடைய ப்ரதான மடங்களில் ஒன்றில் பத்மபாதரை ஆசார்யாள் முதல் பீடாதிபதியாக நியமித்தாரென்று நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. எந்த மடம் என்பதில் மூன்று விதமான நம்பிக்கைகள் இருக்கின்றன. த்வாரகையிலுள்ள மடம் என்று பலர் சொல்கிறார்கள். புரி ஜகந்நாத மடம் என்ற அபிப்ராயமுள்ளவர்களும் இருக்கிறார்கள். 'மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதை'யிலும் 'ஆனந்தகிரீய'த்திலும் அவரை ச்ருங்கேரியின் முதல் ஆசார்யாளாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

மௌனஞானி ஹஸ்தாமலகர்

முக்ய சிஷ்யர்களில் இன்னொருவர் ஹஸ்தாமலகர்...

ஆசார்யாளை ஸ்மரிக்கும்போது அவருடைய சிஷ்யர்களையும் ஸ்மரித்து

★ மறுபடி பத்மபாதர் அந்நூலை எழுத முடியாதபடி அவரது ஞாபக சக்தியைக் குலைக்க அவருடைய மாமா விஷமிட்டதாக 'சங்கர விஜய'ங்களில் காண்கிறோம்.

நமஸ்காரம் பண்ணுவது விசேஷம் – பகவத் பக்தியோடு, 'அடியார்க்கடியேன்' என்று அவனுடைய பக்தர்களையும் பக்தி பண்ணும் ரீதியில்!

இன்னொரு விதத்தில் பார்த்தால் ஆசார்யாள் – சிஷ்யாள் என்று இவர்களைப் பிரித்துச் சொல்லலாமா? அவரேதான் இவர்களும்? 'மஹாவிஷ்ணுவுடைய நாலு புஜம் மாதிரி எனக்கு நாலு சிஷ்யர்களை வைத்துக்கொண்டு அவதாரம் பண்ணுவேன்?' என்று ஈச்வரனே இவர்களைத் தன் அங்கங்களாகச் சொன்னானல்லவா? பிரித்துச் சொன்னால் அபசாரமோ என்று தோன்றுகிறது. ஆனாலும் குரு-சிஷ்ய பாவம் என்பதன் அழகு, உயர்வு எல்லாம் தெரியும்படி த்வைத விளையாட்டு நடந்ததால் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு சிஷ்யர் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ளலாம். நாம் மனஸில் த்யானிப்பதற்கு த்வைத கல்பனைகள் வேண்டித்தானே இருக்கிறது...?

தேச ஸஞ்சாரத்தில் ஆசார்யாள் மேற்கு ஸமுத்ரத்துக்குப் பக்கத்தில் ஸ்ரீபலி என்னும் ஊருக்குப் போயிருந்தார்.

அங்கே ஒரு பிராமணன் பிள்ளையை அழைத்துக் கொண்டு வந்தான். பிள்ளை நன்றாக வளர்ந்திருந்தான். ஆனால் ஒன்றும் தெரியவில்லை. பார்க்கத் தெரியவில்லை, கேட்கத் தெரியவில்லை; பேசத் தெரியவில்லை. 'ப்ரம்மமா இருக்கு, நீங்கதான் ஸரி பண்ணணும்' என்று ஆசார்யாளிடம் தகப்பனார்க்காரன் வேண்டிக் கொண்டான்.

எதுவும் தெரிந்து கொள்ளாமல் ஜடமாயிருப்பதை, லோக வசனப்படி, 'ப்ரம்மமாக' என்றான்! பையனைப் பார்த்த ஆசார்யாளுக்கோ வாஸ்தவமாகவே அவன் ப்ரம்மமாகத்தானிருந்த ஞானி என்று தெரிந்துவிட்டது!

பெரிய வேடிக்கை என்னவென்றால் பெரிய ஞானி, பெரிய அஞ்ஞானி இரண்டு பேருக்கும் வித்யாஸமே தெரியாது. அஞ்ஞானியில் இரண்டு தினுஸு. ஒன்று, மூளை வேலை செய்யாத முழு அசடு, பைத்தியம். அதிலேயும் இரண்டு தினுஸு! போட்டது போட்டபடி ப்ரமித்துக் கொண்டு ஒரே ஸாதுவாயிருப்பது ஒன்று. ஒரே கூச்சல், அடி உதை என்று வெறிக் கூத்தாயிருப்பது மற்றொன்று. இரண்டும் மூளை ஸரியாக வேலை செய்யாத அஞ்ஞானி. இன்னொன்று, மூளை ஸரியாக வேலை செய்கிற மாதிரி மற்ற கார்யமெல்லாமிருந்தாலும் பரம நாஸ்திகமாக இருக்கும் அஞ்ஞானி! இந்த மூன்றுவித அஞ்ஞானிகள் மாதிரியும் ஞானி இருப்பான்! திருவண்ணாமலையில் சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் என்று இருந்தார். பக்தியோடு கிட்ட வருகிறவர்களின் மேலே கல்லைத் தூக்கிப் போடுவார்! அதுவே அனுக்ரஹமாகி விடும்! 'நல்லது நல்லதாயில்லை; பொல்லாதது பொல்லாததாயில்லை; சாஸ்த்ரமில்லை, ஸம்பிரதாயமில்லை' என்று நாஸ்திகன் எப்படியிருக்கிறானோ அப்படியே ஞானியும் இருப்பான்!

வித்யாஸம் என்னவென்றால் அசடு, பைத்தியம் உள்ளே ஒன்று, ஜடமாக உணர்ச்சியில்லாமலிருக்கும்; அல்லது காரணமேயில்லாமல் கொதித்துக் கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கும். ஞானியோ உள்ளே ஒரே சாந்தி, ஸௌக்யமென்று ஆனந்தமாயிருப்பான்! நாஸ்திகன் நாம் தப்பிப் போய் அவனுக்கு ஒரு சின்ன ஹிம்ஸை பண்ணிவிட்டாலும் பதிலுக்கு நூறு பண்ணுவான். எதுவுமே

பண்ணாவிட்டால் கூட ஸத்துக்களை ஹிம்ஸிப்பான். ஞானி சூடு போட்டாலும் சிரித்துக்கொண்டு, உள்ளூற ஆசீர்வாதம் பண்ணிக்கொண்டு இருப்பான்! ஹிம்ஸையிலும் ஆனந்தம்! எல்லாவற்றையும் அறிந்துகொண்டு அசடு மாதிரி, நாஸ்திகன் மாதிரி இருப்பவன் அவன்.

இப்படிக் கட்டையாட்டம் இருந்த பிள்ளையை உன்மாதம் என்று வைத்து ஆசார்யாளிடம் அந்த பிராமணன் அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். பையனைப் பார்த்ததும் அவருக்கு, 'நம்ம பின்னோட இழுத்துண்டு போறதுக்காக வந்து சேர்த்திருக்கிற வஸ்து' என்று தெரிந்தது!

'யாருப்பா? எந்த ஊருப்பா?' என்று பேச்சுக் கொடுத்துப் பார்த்தார்.

வருஷக் கணக்காக வாய் திறக்காமலிருந்த பையன் 'டாண்' என்று, 'எல்லாம் ஒண்ணா இருக்கச்சே 'யாரு, எவா?'ன்னா என்ன அர்த்தம்? எல்லாம் ஸொப்பனமாயிருக்கச்சே, ஸொப்பனத்துக்குள்ளே அந்த ஊர், இந்த ஊர்னு பேர் வெச்சா, முழிச்சுண்ட அப்புறம் எந்த ஊரைச் சொல்லிக்கறது?' என்று கேட்டான்.

ச்லோக ரூபமாக, 'நான் மனுஷ்யனில்லை, தேவனில்லை, யக்ஷனில்லை, நாலு ஜாதியில் எதுவுமில்லை, நாலு ஆச்ரமிகளில் யாருமில்லை; நான் 'நிஜபோதரூபம்'-அதாவது ஆத்ம ஞான ஸ்வரூபம்' என்றிப்படி பதில் சொன்னதாக இருக்கிறது. 'ஹஸ்தாமலக ஸ்தோத்ரம்' என்று பேர்.

பிள்ளை பேசுகிற ஸந்தோஷத்தில் தகப்பனார் அகத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனான். அங்கே போனால் அந்தப் பிள்ளை பழையபடியே ஆகிவிட்டது.

ஆசார்யாளிடம் மறுபடிக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தான். அவர்கிட்டேயானால் அவரைவிட ஞானமாகப் பேசுகிறது!

பிள்ளை நேராக இருந்தால் போதும் என்கிற எண்ணத்தில் தகப்பனார், 'இது எங்க பிள்ளை இல்லை, உங்க பிள்ளைதான்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான்.

அப்படியே ஆசார்யாள் தன்னுடைய சிஷ்ய பரிவாரத்தில் அந்தப் பிள்ளையைச் சேர்த்துக்கொண்டு 'ஹஸ்தாமலகர்' என்று பேர் வைத்தார்.

ஹஸ்தாமலகம் என்பது 'உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி' என்பதுதான்! அப்படியென்றால் என்ன? கத்தரிக்காய், மாங்காய் இப்படி எதை எடுத்து உள்ளங்கையில் வைத்துக் கொண்டு பார்த்தாலும் அதன் அடிப் பக்கத்தில் நிறையப் பங்கு கையில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும். அதனாலே அந்தக் காய்களின் கால், அரைக்கால் பாகம் கண்ணுக்குத் தெரியாது. நெல்லிக்காய்தான் கையில் ஒட்டிக்கொள்கிற பாகம் ரொம்ப ரொம்பக் குறைச்சல். அதனாலே நன்றாக முழு ரூபமும் தெரியும். பூமியில் விழுந்து கிடக்கும்போதுகூட அப்படித்தான். சுத்தமாக ரவுண்டாக இருப்பதால்தான் இப்படி!

எலுமிச்சங்காய், விளாங்காய் முதலானதுகூட ரவுண்டாயிருந்தாலும்’

‘வெய்ட்’ இருப்பதால் கையிலே அழுந்தி ஒரு. பாகம் மறைந்துதான் போகும். எடுப்பாக முழு ரூபமும் தெரியும்படி இருப்பது நெல்லிதான். ஆகவே தெளிவாக முழுக்கத் தெரியும் ஸமாசாரத்தை ‘ஹஸ்தாமலகம்’ என்பது. அப்படி பெர்ஃபெக்டாக இவர் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, ஆசார்யாள் கேட்டவுடன் பளிச்சென்று சொல்லிவிட்டதால் ஹஸ்தாமலகர் என்று பேர்.

அவர் சொன்ன ச்லோகங்களுக்கு ஆசார்யாளே பாஷ்யம் எழுதினார். **‘ஹஸ்தாமலகீயம்’** என்று பேர்.

புரி ஜகந்நாத மடத்தில் ஹஸ்தாமலகரை முதல் ஸ்வாமிகளாக ஆசார்யாள் வைத்ததாக நம்பப்படுகிறது. த்வாரகை என்றும் இன்னொரு நம்பிக்கை!

தோடகர்: தாஸ்யபக்தியின் திருவுருவம்

ஹஸ்தாமலகர் ஒரே அத்வைத அனுபவத்திலிருந்தவர் என்றால் நாலு முக்ய சிஷ்யர்களில் பாக்கியிருக்கிறவர் இதற்கு முழு வித்யாஸமாயிருந்தவர்.

ஆசார்யாள் சொன்னதென்ன? **‘பாவாத்வைதம் ஸதா குர்யாத்; க்ரியாத்வைதம் ந கர்ஹிசித்:** பாவனையில் அத்வைதமாக, எல்லாம் ஒன்று என்று அனுபவிக்க ஸதாகாலமும் பழகிக் கொள்ளு; ஆனால் ஒரு போதும் கார்யத்தில் பார்க்க வேண்டிய வித்யாஸங்களைப் பார்க்காமலிருக்காதே!’ என்றார். ஆனால், இப்படிப் பாவனையில் அத்வைதம் பழகிக் கொண்டே போனால் ஒரு நிலையில் கார்யத்தில்கூட வித்யாஸம் தெரியாமல் போகும். பட்டு வஸ்த்ரத்தால் காலைத் துடைத்துக்கொண்டு வீசி எறிந்துவிட்டு அழுக்குக் கந்தலைக் கட்டிக்கொள்ளத் தோன்றும்! இப்படி அனேகம் தோன்றும். அந்த நிலையில் கட்டுப்படுத்தாமல் அப்படியெல்லாமும் கார்யத்திலேயே பண்ணி விட்டுப் போகலாம். அன்னத்தை உடம்பில் தேய்த்துக் கொள்ளலாம். அமேத்யத்தைத் தின்னலாம்; கழுதையை நமஸ்காரம் பண்ணலாம், ராஜாவை உதைக்கலாம். மனஸில்தான் அத்வைதம், லோகத்தில் இல்லை என்பது போய்விட்ட அப்போது **‘அத்வைதம் த்ரிஷுலோகேஷு’** – மூன்று லோகத்திலுள்ள ஸகல ஸமாசாரங்களைக் குறித்தும் கார்யத்திலேயே வேண்டுமானாலும் அத்வைதம் பார்க்கலாம். ஆனால் இதற்கும் ஒரே ஒரு விதி விலக்கு, ‘அத்தனை விஷயத்திலும் அத்வைதமாயிருந்தாயானாலும், குரு என்று இருக்கிறாரே, அவரிடம் மட்டும் அத்வைதம் கூடாது – கார்யத்தில் மட்டுமில்லை, பாவத்தில்கூடக் கூடாது! **நாத்வைதம் (ந அத்வைதம்) குருணா ஸஹ**’.

அத்வைதம் த்ரிஷுலோகேஷு நாத்வைதம் குருணா ஸஹ.

குருவும் தானும் ஒன்று என்று நினைக்கப்படாது. ஈச்வரனும் தானும்கூட

ஒன்று என்று நினைக்கலாம்! நினைக்கலாம் என்ன? முடிவிலே அப்படித்தான் நினைக்க வேண்டும். ஞானம் வந்தவிட்டு ஈச்வரன்கிட்டேயும் அத்வைதம் தான். ஆனாலும் ‘நாம் நினைப்பது, நாம் செய்வது’ என்று துளி ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறவரைகூட ‘நானும் குருவும் ஒண்ணு’ என்று நினைக்கக்கூடாது. (அடுத்து வரும் வாக்யங்களை விடாமல் சிரித்தவாறே மொழிகிறார்கள்★:) வேணும்ம்னு அத்தனை பேதத்தையும் குருவிடம் வெச்சுக்கணும்! ‘பேதம் த்வைதமாச்சே, த்வைதம் பொய்யாச்சே’-ன்னா, அத்தனை பொய்யையும் தான் குருகிட்டே வெச்சுக்கணும்! அப்படித்தான் அம்பாள் ஆசை! அப்படித்தான் அவள் ‘ஆர்டர்’ போட்டிருக்கா! அவ யாரு? ப்ரம்ம வித்யா ஸ்வரூபிணி, ஞானாம்பாள்-ன்னும் சொல்றோம்; மாயை, மஹா மாயை-ன்னும் சொல்றமோல்லியோ? அதனாலே பேதம், பொய் எல்லாமும் அவள் பண்ணினதுதானே? அதிலேயும் அழகா, மதுரமா ப்ரேமை, தாஸ்யம் (தாஸ பாவம்), கைங்கர்யம், சரணாகதி-ன்னெல்லாம் வெச்சிருக்காளோல்லியோ? ‘என்னை அபேதமா ப்ரம்ம வித்யைன்னு தெரிஞ்சுக்கப் பண்றாரே, குரு-ன்னுட்டு – அவர்கிட்டேயே இந்த பேதத்தையெல்லாம் காட்டு! ஸத்யத்தைச் சொல்றவர்கிட்டே அத்தனை பொய்யும் பண்ணு! அவர் ‘டீச்’ பண்ற அத்வைதத்தையெல்லாம், அவரொருத்தர் விஷயமா மட்டும் மூட்டை கட்டி வெச்சுட்டு, ‘ஸ்வாமிகளே!’ நீங்க வேற, நான் வேறேதான்! நீங்க மஹா ஸமுத்ரம், நான் அணுவிலேயும் அணு! நீங்க ஆண்டான், நான் அடிமை’ன்னு இரு. தாஸ்யம் பண்ணு, ஸேவை பண்ணு, சரணாகதி பண்ணு’ன்னு ஆஜ்ஞை பண்ணியிருக்கா! இந்த ஒரு இடத்தில் த்வைதம்தான்னு வெச்சுண்டு, ப்ரேமையினாலே, பணிவிடையினாலே அனுக்ரஹத்தை அப்படியே பொங்கிண்டு வரும்படிப் பண்ணிட்டா பாக்கி ஸமஸ்த ப்ரபஞ்சத்திலேயும் அத்வைத பாவம் கெட்டியா ஸ்திரமாயிடும்...

அப்படியிருந்தவர்தான் அந்த நாலாவது சிஷ்யர். தோடகர் என்று பேர். பேர் என்றால் அப்பா - அம்மா வைத்ததில்லை; ஒரு காரணத்தினால் ஏற்பட்டது. ஆனந்தகிரி என்று அவருக்கு முதல் பேர்.

ஆசார்யாளுக்கு ஸதாகாலமும் பார்த்துப் பார்த்து கைங்கர்யம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பார். ரொம்ப ஸாது. பார்த்தால் அசடு என்று தோன்றும். ஆசார்யாள் சிஷ்யர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பார். ஆறாயிரம் சிஷ்யர்கள் அவரை எப்பவும் சூழ்ந்து கொண்டிருப்பார்களென்று சொல்லியிருக்கிறது. எல்லாரும் புத்திசாலிகள். பாடத்தை ரஸித்துக் கேட்டுக்கொண்டு, நடுவே நடுவே ஸந்தேஹமெல்லாம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு, ‘ஆஹா, ஆஹா!’ என்று கொண்டாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். இவர் மட்டும் வாயை மூடிக் கொண்டிருப்பார். ‘ஒண்ணும் புரிஞ்சுக்கத் தெரியாது அசடு’ என்ற மற்றவர்கள் நினைத்தார்கள்.

ஒருநாள் அவர் பாடத்துக்கு வர நாழியாயிற்று. ஆசார்யாள் அவருக்காகக் காத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார். மற்ற சிஷ்யாள், ‘இவருக்காக ஏன்

★ அவர்கள் சுவைத்துக் கூறியதன் சாயல் ஓரளவுக்கேனும் தெரியவேண்டுமென்று அவர்களது பேச்சு மொழியிலேயே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

wait பண்ணணும். அவர் வந்தாலும் ஒண்ணு, வராட்டாலும் ஒண்ணுதானே?' என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள்.

'அப்படியா ஸமாசாரம்?' என்று ஆசார்யாள் நினைத்தார். 'நம்மை ஆசார்யன் என்று வந்தடைந்த குழந்தைகளுக்கு வித்யா கர்வம், 'நாம ஒசத்தி, இன்னொருத்தன் மக்கு' என்ற எண்ணங்கள் வரப்படாதே' என்று கருணையோடு நினைத்தார். இதைவிட விசேஷமான ஒரு கருணை மக்கு என்று மற்றவர்கள் நினைத்த சிஷ்யரின் மேலே அவருக்கு உண்டாயிற்று.'

அதே ஸமயம் சிஷ்யர் குதித்துக்கொண்டு, ஆனந்த நர்த்தனம் பண்ணிக் கொண்டு, ஆசார்யாளின் மேலே ஒரு அத்புதமான ஸ்தோத்ரத்தை கானம் பண்ணிக்கொண்டு அங்கே வந்தார்! புதுசாக அவரே, அப்பத்தான், மெய் மறந்த நிலையில் பண்ணின ஸ்துதி: தன்னாலே தாளம் போட வைக்கும் 'தோடகம்' என்ற வ்ருத்தத்தில் அமைந்த ஸ்துதி. அந்த வ்ருத்தத்தில் கவனம் பண்ணுவது கஷ்டம். ஸ்தோத்ரத்தில் வார்த்தைகள், கருத்துக்கள் எல்லாமே வித்வான்களும் ஆச்சரியப்படும்படியாக வந்து விழுந்திருந்தன. மக்கு என்று நினைத்தவர்களெல்லாம் 'இப்படியும் உண்டா?' என்று கொண்டாடும்படியாக ச்லோகம் ச்லோகமாக எட்டு, ஸரியாகத் தாளம் போட்டுக்கொண்டு, குதித்துக் கொண்டு அவர் சொன்னார்.

அதற்குத் 'தோடகாஷ்டகம்' என்று பெயர்.

பண்ணியவருக்குத் 'தோடகாச்சார்யாள்' என்றே பெயர் ஏற்பட்டு விட்டது!

அதில் ஒரு ச்லோகம் சொல்கிறேன். பெரியவா வாக்கைச் சொல்வதைவிட நான் என்ன சொல்லக் கிடக்கிறது? ஏதோ எனக்குத் தெரிகிற பக்தி ஸமாசாரம் எல்லாருக்கும்தான் தரணும். ஞானந்தான் தனியாய் அனுபவிப்பது. அது வருகிறபோது பார்த்துக் கொள்ளலாம்! பக்தி எல்லாருக்கும் கொடுத்து, சேர்ந்து அனுபவிப்பது – பக்ஷணத்தைப் பிறத்தியாரோடு சேர்ந்து சாப்பிடுகிற மாதிரி! மற்றவர்களோடு கலந்து அனுபவிப்பதில் எந்த 'ரிக்ரியேஷ'னும் (பொழுது போக்குக் கலையும்) உள்ளே தேனாக இருக்கிற ஊற்றைத் தராது. பக்தி ஸ்துதிதான் தரும். 'தோடகாஷ்டகம்' அப்படி ஒன்று. அதில் ஒரு ச்லோகம்.

ஜகதீம் அவிதும் கலிதாக்ருதயோ
விசரந்தி மஹா மஹஸச் சலத: ।
அஹிமாம்சு-ரிவாத்ர விபாஸி புரோ
பவ சங்கர தேசிக மே சரணம் ॥

'மஹா மஹஸ்' என்றால் பெரிய ஜ்யோதி. இப்படி ஒரு 'அருட் பெரும் ஜோதி' இருக்கிறது. ஜனங்களையெல்லாம் ரக்ஷிப்பதற்காக ('ஜகதீம் அவிதும்'), ஜனங்கள் தப்பு வழியில் போகாமல் நேரே போகப் பண்ணுவதற்காக, இப்படியான அருள் ஜோதிகள் மனுஷ்ய உருவம் எடுத்துக் கொண்டு ('கலித ஆக்ருதய:') பல மஹான்களாக ஸஞ்சாரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 'சலத:' என்பதில் முதல் 'ச' (cha)இல்லை. இப்படிச் சொன்னால்

‘விசரந்தி’ என்று சொன்ன ஸஞ்சாரத்தையே ‘ரிபீட்’ பண்ணுவதாகிவிடும். அதைவிட ஆழமான அர்த்தம் கொடுக்கும்படியாக, இரண்டாவது ‘ச’ (chha) போட்டுச் சொல்லியிருக்கிறார். ‘ஏமாற்றுவது’, ‘வேஷம் போடுவது’ என்று அர்த்தம்! ‘ஜனங்களை ரக்ஷிப்பதற்காக மஹான்கள் ஏமாற்று வித்தை பண்ணுகிறார்கள்’ என்று சொல்லியிருக்கிறது! ‘ஆழமாவது அர்த்தமாவது? விபரீதமாயல்லவா இருக்கு?’ என்றால்... இதுதான் கருணையுடைய மாயம், ஏமாற்று ஜாலம் என்று ஸ்வாதீனமாகச் சொல்வது. உண்மையில் அவர்கள் நம் மாதிரி மனுஷ்யர்களா? இல்லையே? அருள் ஜோதிதானே! மனுஷர் வேஷம் போடுவது ஏமாற்றுதானே? லோகத்தில் அவர்களுக்கு வாஸ்தவத்தில் ஏதாவது ஸம்பந்தமுண்டா? இப்படி க்ஷேத்ர யாத்ரை-தீர்த்த யாத்ரை பண்ணி அவர்கள் அடைய வேண்டிய பலன் ஏதாவது உண்டா? இருந்தாலும் இதெல்லாம் பண்ணுகிறார்களென்றால் (சிரித்து) fraud-தானே? அதனால் தான் ‘Chha’ போட்டு ‘சலத:!’

இப்படி அனேக நக்ஷத்ரங்கள், க்ரஹங்கள் மாதிரியான ஜ்யோதிகள் மஹான்கள் என்று ஸஞ்சாரம் பண்ணி வருகிறார்கள். நக்ஷத்ரங்கள், க்ரஹங்கள் இருந்தால் அவற்றின் ப்ரகாசத்தையெல்லாம் சேர்த்து வைத்து ஸூர்யன் என்றும் ஒன்று இருக்கிறது. அந்த ஸூர்யன் உதித்தாச்சு என்றால் மற்ற க்ரஹ, நக்ஷத்ர ப்ரகாசமெல்லாம் மறைந்து போய்விடுகிறது! ‘இப்படி அருள் ஜ்யோதிகளுக்குள்ளே, அறிவு ஜ்யோதிகளுக்குள்ளே நீங்கள்தான் ஸூர்யனாக இதோ, எதிரே ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்!’ என்று ஆசார்யாளைப் பார்த்துச் சொல்கிறார்.

‘அஹிமாம்சு: இவ அத்ர விபாஸி புரோ!’

‘ஹிமாம்சு’ என்றால் குளிர்ந்த கிரணமுடைய சந்திரன். ‘அஹிமாம்சு’ என்றால் அதற்கு மாறுதலான ஸூர்யன்.

க்ரஹங்கள், நக்ஷத்ரங்கள், ஸூர்யன் எல்லாமே ஸஞ்சாரம் பண்ணியபடி தான் இருக்கின்றன. ‘ஸ்டேஷனரி’ (நிலையானவை) என்று சொல்கிறவை உள்பட அத்தனை galaxy-களும் நகர்ந்தபடியேதான் இருக்கின்றன என்று கண்டு பிடித்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படி இந்த மஹான்களாகிய மஹஸ்ஸுகளும் (ஜ்யோதிகளும்) லோகத்துக்கு ஞான ப்ரகாசத்தைக் கொடுத்தபடி ஸஞ்சாரம் பண்ணியபடியிருக்கிறார்கள் என்கிறார்.

இன்னொன்று தோன்றுகிறது. அகஸ்த்ய நக்ஷத்ரம் உதித்தால் கலங்கிய ஜலாசயங்கள் (நீர் நிலைகள்) எல்லாம் தெளிந்துவிடும். ஆசார்ய ஸூர்யன் உதித்ததில் கலங்கின அறிவுகளெல்லாம் தெளிந்து விட்டன!

கடைசி ச்லோகத்தில் என்ன சொல்கிறாரென்றால், ‘அசடாட்டம் இருந்த நானா இப்படிப் பாடுகிறேன் என்றால், நிஜமாக நானா பாடுகிறேன்? எனக்கு என்ன தெரியும்? நீங்கள் ஆய கலைகள் அறுபத்து நாலும் தெரிந்த ஸர்வஜ்ஞர் என்றால், எனக்கோ ஒரு கலையும் தெரியாது; ‘விதிதா ந மயா விசதைக கலா’. ‘விசதைக கலா’: ‘விசத’மாக என்றால் ‘தெள்ளத் தெளிய’. எத்தனை வித்வானானாலும் அறிவினால் மாத்ரம் ஒரு தத்வத்தையோ,

வேறே விஷயத்தையோ பிரிந்து நின்று தெரிந்து கொள்ளும் வரையில் 'தெள்ளத் தெளியத் தெரிந்து கொண்டேன்' என்று சொல்ல முடியாது.

'சிவானந்தலஹரி'யில்★ ஸர்வஜ்ஞரான ஆசார்யாளே ஈச்வரனை 'ஸர்வஜ்ஞ!' என்று கூப்பிட்டு, 'எனக்கென்ன தெரியும், ஸ்ம்ருதி தெரியுமா? ஷட்சாஸ்த்ரம் தெரியுமா? வைத்யம், கியத்யம், சகுன சாஸ்த்ரம் எதுவாவது தெரியுமா? பொயட்ரி தெரியுமா? பாட்டு, கீட்டு தெரியுமா? புராணம், மந்த்ர சாஸ்த்ரம் முதலான உசந்த ஸமாசாரம், டான்ஸ், விகடம் முதலான பொழுதுபோக்கு ஸமாசாரம் - எதுவுமே தெரியாமல் மாடு மாதிரி ('பசு' என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்) இருக்கிறேன். நான் பசுவானாலும், நீதான் 'பசுபதி' என்று பேர் வைத்துக் கொண்டிருப்பதால் கருணை காட்டியாகணும்' என்று சொல்லியிருக்கிறார். (சிரித்து) இது 'சலத:' என்று சொன்ன ஏமாற்றுதானே?

தோடகர், 'எனக்கு எதுவும் தெரியாது. அறிவினால் தங்களுக்கு ப்ரீதி செய்ய லாயக்கில்லாதவன். த்ரவ்யத்தால் தங்களுக்கும் சிஷ்யர்களுக்கும் செய்யவும் சக்தியே இல்லாதவன். செல்லாக் காசு இல்லாதவன்: 'ந ச கிஞ்சந காஞ்சநம் அஸ்தி குரோ!' ஆனாலும் தங்களிடம் தன்னியல்பாகப் பெருகும் க்ருபையே என்னை ரக்ஷித்து வருகிறது. அதை எக்காலமும் உடனுக்குடன் ('த்ருதமேவ') அளித்து வரணும்: 'த்ருதமேவ விதேஹி க்ருபாம் ஸஹஜாம்' என்று முடித்தார்.

ஒவ்வொரு ச்லோகத்தையும், 'பவ சங்கர தேசிக மே சரணம்' என்று முடித்து அப்படியே ஆசார்ய சரணங்களில் சரணாகதி பண்ணிக்கொண்டு விழுந்துவிட்டார்.

ஆசார்ய சரணாகதி பண்ணிவிட்டோமானால் போதும், அப்புறம், எங்கே போய் முடியணுமோ, நிறையணுமோ அங்கே கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பதற்கு அவர் பொறுப்பு.

(மிகுந்த நெகிழ்ச்சியுடன்) அந்த ஒருத்தர் என்றைக்கோ நர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டு, சரணாகதி செய்து தாரையாக அழுதது இன்றைக்கும் நம் எல்லாரையும் தொட்டு, உயர்வு தருகிறது. இது ஆனந்தத் தாரை!

அன்றைக்குக் கூட இருந்த ஆறாயிரம் பேர் கண்ணிலும் தாரை தாரையாய் வராமலிருக்குமா? ஆனால் அது ஆனந்தத் தாரை மட்டுமல்ல. பச்சாத்தாபமும் சேர்ந்து கண்ணீரை வருவிக்கிறது. 'இவரைப் போய் மக்கு ப்ளாஸ்திரி என்று அபசாரமாக நினைத்தோமே!' என்று நமஸ்காரம் பண்ணுகிறார்கள். ஆசார்யாளையும் பண்ணுகிறார்கள், தோடகரையும் பண்ணுகிறார்கள். சில பேர். குரு எதிரில் சிஷ்யர் சரணத்தில் விழக்கூடாதென்று ஆசார்யாள் சரணத்திலேயே விழுந்து தாரை தாரையாக ஜலம் விடுகிறார்கள். கண்ணீர்த் துளிகளாலேயே அர்ச்சனை!

★ 'ஸ்ம்ருதௌ சாஸ்த்ரே' என்று தொடங்கும் ஐந்தாவது ச்லோகம்.

தோடகாசார்யாள் பெருமை லோகத்துக்கெல்லாம் இப்படித் தெரிந்தது.

'ச்ருதி ஸார ஸமுத்தரணம்' என்று தோடகாசார்யாள் செய்ததாக ஓர் அத்வைத புஸ்தகம் இருக்கிறது. அவருக்கு ஏற்பட்ட பேருக்கு ஏற்றாற்போல் அதுவும் தோடக வ்ருத்தத்திலேயே இருக்கிறது.

தேசத்தின் வடக்கெல்லையில் பத்ரிநாதத்தில் ஆசார்யாள் ஸ்தாபித்த ஜ்யோதிர் மடத்தில் தோடகாசார்யாளையே முதல் பீடாதிபதிகளாக நியமித்தார்.

இன்னும் இரு சிஷ்யரத்தினங்கள்: ஸர்வஜ்ஞாத்மரும் ப்ருத்வீதவரும்.

நாலு முக்யமான சிஷ்யர்கள் என்று ப்ரஸித்தமாகச் சொன்னாலும் இன்னம் சில மஹான்களும் ஆசார்ய சிஷ்யர்களில் 'சிஷ்ய ரத்னம்' என்னும்படி இருக்கிறார்கள். அவர்களில் இரண்டு பேரைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். இரண்டு பேரும் – ஸுரேச்வராசார்யாள் மாதிரியே – முதலில் ஆசார்யாளிடம் (வாதச்) சண்டை போட்டுத் தோற்றுப் போய், அப்புறம் பரம சிஷ்யர்களாக ஆனவர்கள். ஒருத்தர் ஆசார்யாளைவிட வயஸில் ரொம்பப் பெரியவர். ப்ருத்வீதவர் என்று பெயர். ப்ருத்வீதரர் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. மற்றவர் ஆசார்யாளைவிட ரொம்பச் சின்னவர்; குழந்தை. அவர் பெயர் ஸர்வஜ்ஞாத்மர்.

ஆசார்யாள் கடைசிக் காலத்தில் காஞ்சீபுரத்தில் ஸர்வஜ்ஞபீடம் ஏறப் போனபோது அவரோடு பல பேர் வாதம் பண்ணப் போனார்கள். அவர்களில் தாம்ரபர்ணி தீரத்திலிருந்து போனவர்களும் இருந்தார்கள். அவர்களில் இந்த ஏழு வயஸுக் குழந்தை, அதன் தகப்பனார் ஆகியவர்களும் இருந்தார்கள். அப்போது குழந்தைக்குப் பேர் மஹாதேவன். இதற்கு முந்தியே தகப்பனார் தீவ்ர மீமாம்ஸகராக இருந்து கொண்டு ஜைன-பௌத்த மதங்களைக் கண்டனம் பண்ணியபோது இந்தக் குழந்தையும் அவர்களிடம் வாதம் பண்ணி அசர அடித்திருந்தது! இப்போதும் ஆசார்யாளின் உத்தர மீமாம்ஸைக்கு (வேதாந்தத்திற்கு) முன்னே தகப்பனார் உள்பட மற்ற எல்லோரும் தங்களுடைய பூர்வ மீமாம்ஸையால் பதில் சொல்ல முடியாமல் வாயடைத்துப் போன அப்புறமும் இந்தக் குழந்தை மட்டும் விடாமல் நாலு நாள் வாதம் பண்ணிற்று! கடைசியில் தோற்றுத்தான் போயிற்று. ஆசார்யாள் ஸர்வஜ்ஞ பீடம் ஏறினார்.

ஆதியிலே குழந்தையாசார்யாளைப் பார்த்தவுடன் கோவிந்த பகவத்பாதருக்கு ப்ரேமை பொங்கிக்கொண்டு வந்தது போல இப்போது அந்தத்தில் ஆசார்யாளுக்கே இந்தக் குழந்தையிடம் வந்தது.

குழந்தைக்கும் 'தோற்றுப் போனோமே!' என்று இல்லாமல், 'ஸத்யம்

தெரிந்ததே!' என்று ஸந்தோஷமாக இருந்தது. 'தெரிவித்தாரே!' என்று ஆசார்யாளிடம் பக்தி, ப்ரேமையோடு கூடிய பக்தி உண்டாயிற்று. சின்ன வயஸில், 'ஸன்னியாஸம் தாருங்கள்' என்று ஆசார்யாளைப் ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டது. ஆசார்யாள் பூர்ண அனுக்ரஹத்தோடு அப்படியே கொடுத்தார்.

அப்புறம் குழந்தைக்கு ஸர்வஜ்ஞாத்மர் என்று பேர் ஏற்பட்டது. ஆசார்யாள் ஸர்வஜ்ஞர், அவருக்கு ரொம்ப ஆத்மார்த்தமான சிஷ்யர் என்று தெரிவிக்கும் பெயர்!

ஆசார்யாள் சரீர யாத்ரை முடித்து ப்ரஹ்மீபாவம் அடைவதற்கு முன் ஸுரேச்வராசார்யாளின் மேல்பார்வையின் கீழ் குழந்தை ஸர்வஜ்ஞாத்மரைத்தான் இந்த (காஞ்சி) மடத்தின் ஸ்வாமிகளாக நியமனம் பண்ணினார். அதனால் ஸுரேச்வரரைத் தம்முடைய குருவாக அவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். குருவின் பெயரைச் சொல்வது மரியாதையல்ல என்பதால் 'ஸுரேச்வரர்' என்பதை அதே அர்த்தம் கொடுக்கும் 'தேவேச்வரர்' என்று சொல்லியிருப்பார்.

ஆசார்யாளுடைய சாரீரக பாஷ்யத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஸர்வஜ்ஞாத்மர் **ஸம்க்ஷேப சாரீரகம்** என்று புஸ்தகம் எழுதினார். 'ஸம்க்ஷேபம்' என்றால் சுருக்கம். 'சுருக்கம்' என்றாலும் இதில் ஆயிரம் ச்லோகத்துக்கு மேலே இருக்கிறது... ஆமாம், ச்லோகங்கள் – ச்லோக ரூபத்தில் அத்வைதப் புஸ்தகம் எழுதினவர்கள் ரொம்பக் குறைச்சல். ஆசார்யாளுக்குப் பிற்காலத்தில் அப்படி எழுதியவர்களில் முக்யமான இரண்டு பேர் ஸர்வஜ்ஞாத்மரும், வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகளும்தான்.

பஞ்ச ப்ரக்ரியா என்று அவர் இன்னொரு அத்வைத நூலும் செய்திருக்கிறார். எந்த ஸித்தாந்தத்திலும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய விஷயங்கள் உண்டு என்று ஏற்றுக் கொள்வதுதானே ஆசார்யாள் வழி? அந்த வழியில் இவர் மீமாம்ஸைப் புஸ்தகமும் ஒன்று சின்னதாக எழுதியிருக்கிறார்★.

வ்யாஸ பூஜையில் விசேஷ ஸ்தானம் கொடுத்துப் பூஜிக்கப்படுபவர்களில் ஸர்வஜ்ஞாத்மர் ஒருவர். ஐந்து ஐந்து ஆசார்யர்களாக ஆறு 'பஞ்சக'ங்களுக்கு அந்தப் பூஜையில் வழிபாடு நடத்தப்படுகிறது. அவற்றில் 'த்ரவிடாசார்ய பஞ்சகம்' என்பதில் 'ஸம்க்ஷேப சாரீரகாசார்யர்' என்று பெயர் கொடுத்து அவரைச் சேர்த்திருக்கிறது. 'ஸர்வஜ்ஞாத்ம முனி' என்று அவரை மரியாதை கொடுத்துச் சொல்வது வழக்கம்.

ப்ருத்வீதவாசார்யாள் என்பவர் ஆசார்யாளுக்கு மூத்தவர். ஆசார்யாளுக்கு முந்தியும் பலர் ஸூத்ர பாஷ்யம் எழுதி அவை வ்யாஸருடைய வேதாந்தமான அபிப்ராயத்துக்கு மாறாக இருந்ததாலேயே அப்புறம் ஸரியான பாஷ்யம் நம் ஆசார்யாள் செய்ததாகப் பார்த்தோமல்லவா? இந்த பாஷ்யங்களில் ஒன்று, அதாவது வேதாந்தத்தை அனுஸரிக்காதது, ப்ருத்வீதவர் பண்ணியதாகும். 'ப்ருத்வீதரர், அபிநவ குப்தர் முதலான 99 பேர்களின் பாஷ்யங்களை ஆசார்யாள் சின்னாபின்னம் பண்ணி லோகத்தில்

★ ''ப்ரமாண லக்ஷணம்'' எனும் நூல்.

இல்லாதபடி ஆக்கிவிட்டார்' என்று 'தத்வ சந்த்ரிகா' என்ற புஸ்தகத்தில் இருக்கிறது. அபிநவகுப்தர் தந்த்ர சாஸ்த்ரம், அலங்கார சாஸ்த்ரம் இரண்டிலும் மிகுந்த க்யாதி பெற்றவர். அவர் பேருக்கும் முந்தி, இவரைச் சொல்லி, 'ப்ருத்வீதரர், அபிநவ குப்தர் முதலான' என்பதால் ப்ருத்வீதவாசார்யாளுடைய உசந்த ஸ்தானம் தெரிகிறது.

தம் பாஷ்யம் தோற்றுப் போனபின் அவர் ஆசார்யாளிடம் சரணாகதி பண்ணிச் சிஷ்யராயிருக்கிறாரென்று தெரிகிறது.

நூறு வருஷம் முந்தி ஔஃப்ரெஷ்ட் (Aufrecht) என்று ஒரு வெள்ளைக்காரர் நம்முடைய பழைய ஏட்டுச் சுவடிகளுக்குக் 'காடலாக்'குகள் தயாரித்திருக்கிறார். அவற்றில் ஒன்று ஜெர்மனியில் லைப்ஸிக் யூனிவர்ஸிடியின் லைப்ரரியில் இருக்கிறது. இன்னொன்று இங்க்லாண்டில் ஆக்ஸ்ஃபோர்ட் யூனிவர்ஸிடிலுள்ள ப்ரஸித்தமான போட்லியன் லைப்ரரியில் இருக்கிறது. லைப்ஸிக் காடலாகில் 'குரு பாதாதி நமஸ்காரம்'★ என்ற சுவடியைப் பற்றிச் சொல்லும்போது ஆசார்யாளின் சிஷ்யர்களான தோடகர், அனுபூதி ஸ்வரூபாசார்யார் ஆகியவர்களுடன், ப்ருத்வீதராசார்யார் பெயரையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

ஆக்ஸ்ஃபோர்ட் 'காடலாகி'லிருந்து நாம் அவர் செய்த முக்யமான கார்யமென்ன என்று தெரிந்து கொள்கிறோம். ப்ருத்வீதவர் (அல்லது, தரர்) எழுதியதாகப் புஸ்தகம் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவர் எழுதிய சாரீரக பாஷ்யத்தை ஆசார்யாள் நிராகரணம் பண்ணின பிறகு அவர் ஒன்றும் எழுதவில்லை போலிருக்கிறது. ஆனாலும் அவரால் ஆசார்யாளின் மஹத்தான கார்யம் ஒன்று நடந்திருக்கிறது. அதை இந்தக் 'காடலாகி'லிருந்து தெரிந்து கொள்கிறோம். அதில் 'த்வாதச மஹா வாக்ய விவரணம்' என்ற ஏட்டுச் சுவடியைப் பற்றி விவரம் தரும்போது இந்த விஷயம் தெரிகிறது. அந்தப் புஸ்தகம் வைகுண்டபுரி என்பவர் எழுதியது. என்ன சொல்லியிருக்கிறாரென்றால்...

நம்முடைய வேதாந்த ஸம்ப்ரதாய ஸன்னியாஸிகள் தேசம் முழுவதும் பரவியிருந்ததால் வகை தொகை பண்ணிப் பத்துப் பிரிவாக்கி வைத்து ஓர் ஒழுங்கில் நிர்வாஹம் செய்ய வேண்டுமென்று ஆசார்யாள் நினைத்தார். இதுவே 'தசநாமி' ஸன்னியாஸிகள் என்று சொல்வது, 'தஸ்நாமி', 'தஸ்நாமி' என்று வடக்கே சொல்கிறார்கள். ஒவ்வொரு பிரிவின் பெயரையும் அந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்த ஸாது தன் பெயரோடு சேர்த்துப் போட்டுக் கொள்வார். 'தீர்த்த', 'ஆச்ரம', 'வன', 'அரண்ய', 'கிரி', 'பர்வத', 'ஸாகர', 'ஸரஸ்வதி', 'பாரதி', 'புரி' என்று பத்து. இந்தப் பத்துப் பிரிவு ஸன்னியாஸிகளும் ப்ருத்வீதரரின் சிஷ்யர்கள்: 'ப்ருத்வீதராசார்ய: தஸ்யாபி சிஷ்யா தச'. என்று வைகுண்டபுரி சொல்கிறார்.

இதற்கு என்ன அர்த்தம்? ஆசார்யாள் ஒழுங்குமுறை பண்ணிய தசநாமி ஸன்னியாஸிகள் அவ்வளவு பிரிவினரும் ப்ருத்வீதவருக்கு சிஷ்யர்களென்றால் என்ன அர்த்தம்? ஸன்னியாஸிகளைப் பல பிரிவுகளாக ஒழுங்கு பண்ணி வைத்

★ உமா மஹேச்வர சாஸ்த்ரி என்பவர் எழுதியது.

தால் நல்லது என்று ஆசார்யாள் நினைத்த உத்தேசத்தைச் செய்து காட்டியவர் இவர் என்று அர்த்தம்! தேசம் முழுவதிலும் இப்படி அந்த ஸன்னியாஸிகளைப் பிரித்து, ஸித்தாந்தம், ஸாதனை எல்லாம் ஒன்றேதான் ஆனாலும் வெளி அடையாளங்களில் வித்யாஸங்கள் வைத்துப் பிரித்து தண்டத்தில் துணியை எப்படி முடிந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்த்தேகூட இவர் இன்ன பிரிவு என்று கண்டுபிடிக்கும்படி வைத்து – ஆர்கனைஸ் செய்தவர் ப்ருத்வீதராசார்யாள்தான் என்று அர்த்தம். இதில் வெள்ளை வேஷ்டிக்காரர்கள் கூட உண்டு. ஒரே ஆண்டிக் கூட்டம் என்றால் சேர்த்து வைத்து நிர்வஹிக்க முடியாமல் போய்விடும். ஆகையினால் ஓர் ஒழுங்கு முறையில் பிரித்து அதைச் சுத்தமாக இருக்கும்படி ரக்ஷித்து இப்படிச் செய்தது.

பெரிய கார்யம். இன்றளவும் தழைத்து வந்திருக்கும்படியாக அதை ஸாதித்தவரென்றால் ரொம்பவும் நிர்வாஹத் திறமையுள்ளவரென்று அர்த்தம். மற்றவர்கள் எழுத்துத் திறமையால் அத்வைதத்துக்குத் தொண்டு செய்தார்களென்றால் இவர் 'ஆர்கனைஸேஷன் ஸைடி'ல் இப்படி மஹத்தான தொண்டு செய்து நம்முடைய நமஸ்காரத்துக்குப் பாத்ரராயிருக்கிறார்.

ஆசார்யாள் எந்த மடத்தில் எந்தச் சிஷ்யரை வைத்தாரென்பதுபற்றி இரண்டு மூன்று நம்பிக்கைகள் இருப்பதில் ஒன்றின்படி ப்ருத்வீதவர் ச்ருங்கேரியில் பீடாதிபதிகளாக இருந்திருக்கிறார். ஜெர்மனி யூனிவர்ஸிடியிலுள்ள 'காடலாக்' சொன்னேனே, அதில் 'ச்ருங்கேரி ப்ருத்வீதராசார்ய' என்றே இருக்கிறது.

'ப்ருத்வீதர பாரதி' என்று அவர் பெயர் குறிப்பிட்டுப் பார்த்திருக்கிறேன். தசநாமிகளில் 'பாரதி' என்பது ச்ருங்கேரியில் ஸ்வாமிகளாக வருபவர்களுக்கு உரியது. 'தீர்த்த' ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் அங்கே ஸ்வாமிகளாக வருவதுண்டு. இப்போது இருப்பவர் தீர்த்தர்★. தசநாமங்களும் அந்த மடத்துக்கு உண்டு என்கிறார்கள். ப்ருத்வீதவரின் சிஷ்யர்களாக தசநாமிகள் எல்லாரையும் சொல்லியிருப்பதாகப் பார்த்தோம்.

★ தற்போது 'மஹாஸன்னிதானம்' எனப்படும் மூத்த ஸ்வாமிகளாக விளங்கும் ஸ்ரீ அபிநவ வித்யா தீர்த்த ஸ்வாமிகள் இளைய பட்டம் நியமிக்குமுன். 1963-ல், கூறியது.

அதிசயம் சாதித்த அமோக திக்விஜயம்: ஆன்மிக ஐக்கியமும் தேசிய ஐக்கியமும்.

இப்படிப்பட்ட சிஷ்யர்கள் ஆறாயிரம் பேரோடு ஆசார்யாள் தேசம் முழுதும் திக்விஜயம் செய்தார். திக்விஜயம் என்றால் அதுதான் திக்விஜயம்! ஞானராஜா பரதகாண்டத்தின் 56 தேசங்களிலேயும் பரமதங்கள் அத்தனையையும் ஜயித்து ஸனாதன வேத தர்மத்துக்கும், அதில் குறிப்பாக அத்வைதத்துக்கும் வெற்றிக்கொடி நாட்டிய திக்விஜயம்! எவரையும் சாக அடிக்காமல், அமரமாக ஆக்குகிற வாதச் சண்டையினாலேயே தேசத்தின் ஒவ்வொரு மூலை முடுக்கிலுமுள்ள பர ஸமயவாதிகளை ஜயித்த ஆசார்யாளைப் போல ஜயசாலி லோக சரித்திரத்திலேயே இல்லை! அதனால்தான் 'ஜய ஜய சங்கர' என்றே கோஷிப்பதாக, அதுவே அவருக்கு மந்த்ரம் மாதிரியாக இருப்பது.

வாதச் சண்டை என்றுகூடப் போடாமல் தர்சன மாத்திரத்தாலேயே பெரும்பாலானவரை ஆகர்ஷித்து வேத வழியில் செலுத்தினார்.

லக்ஷ்யம் ஜீவாத்மாவைப் பரமாத்மாவுடன் ஐக்யப்படுத்துவது. அது உடனே நடக்கிற கார்யமில்லை. ஸம்ஸ்கார நிவ்ருத்தி, வாஸனாக்ஷயம் ஏற்பட எவ்வளவோ காலம் பிடிக்கும். உடனே நடக்காவிட்டாலும் அதற்கானதை உடனே ஆரம்பித்து விடவேண்டும். தள்ளிப் போடப் போட அழுக்கு தடித்துக்கொண்டே போகும். அப்படி நல்லதை ஆரம்பிக்கும்படி அத்தனை கோடிப் பேரையும் ஆசார்யாள் திருப்பிவிட்டார்!

இது அவதார லக்ஷ்யத்தைப் பற்றிய விஷயம். லக்ஷ்யம் ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்யம். அப்படிப் பண்ணும்போதே என்ன ஆயிற்று என்றால், தேசத்தின் ஜனஸமூஹம் அத்தனையும் 'ஆட்டோமாடிக்'காக ஐக்யமாகிவிட்டது! வேறே வேறே மதம், ஸித்தாந்தம், உபாஸனை என்று 72 இருந்ததென்றால் ஜனங்களும் 72 பிரிவாகப் பிளந்து போயிருந்தார்கள் என்றுதான் அர்த்தம். அத்தனை பேருக்கும் ஒரே வழி என்று ஸனாதன தர்மத்திற்கு ஆசார்யாள் திருப்பிவிட்டவுடன் பிளவெல்லாம் ஒட்டிக்கொண்டு ஜனஸமூஹம் முழுக்க ஒன்று சேர்ந்துவிட்டது! 'ஒருமைப்பாடு', 'ஒருமைப்பாடு' என்று இப்போது ஸதா கேட்கிறோமே, (கேட்பதுதான் மிச்சமாயிருக்கிறது!) அதை நிஜமாக ஸாதித்துக் கொடுத்தவர் ஆசார்யாள்தான். தனி மனுஷ்யர், ஆண்டி இப்படிப் பண்ணினார் - ராஜ ஸஹாயம் எதுவுமில்லாமல் பண்ணினார் - என்று தற்கால சரித்ராசிரியர்கள், மற்ற ஸ்காலர்கள்கூட ஆச்சரியப்பட்டுப் புகழ்கிறார்கள். புத்தரிடமே அதிக அபிமானமுள்ள நேரு மாதிரியானவர்கள்கூட புத்தி பலத்தினாலேயே ஒரு பூஞ்சை பிராமண ஸன்னியாஸி என்ன ஸாதனை ஸாதித்துவிட்டாரென்று சொல்லி, National Integrator (தேச ஒருமைப்பாட்டுச் சிற்பி) என்று வாயாற ஸ்தோத்ரம் செய்கிறார்கள். நேரு சொல்கிற

போது,● 'ராஜாக்கள், ராஜவம்சங்கள் கதையெல்லாம் சொன்னேன். ஆனால் அத்தனை ராஜாக்கள், சக்ரவர்த்திகளும் செய்ததைவிட இந்தத் தக்ஷிண தேசத்துப் பிள்ளையாண்டான் ஒருவரே இந்த தேச வாழ்க்கைக்கு நிறையப் பண்ணிவிட்டார்! இதில் என்ன பெரிய ஆச்சர்யமாயிருக்கிறதென்றால் அவர் உணர்ச்சிக்கு இடம் கொடுக்காமல் புத்தி ரீதியாகவே போயுங்கூட ஏதோ பிராமணர்களை, பண்டிதர்களைத்தான் கவர்ந்தாரென்றில்லாமல் ஸாமான்ய பொதுஜனங்களையும் ஆகர்ஷித்திருப்பதுதான்' என்கிறார்.

இப்படி அவர் சொல்கிறதில் முழு உண்மையும் இல்லை. புத்தர் மாதிரி ப்ரேமை இல்லாமல் புத்தி வழியிலேயே போயும் ஸர்வஜனங்களையும் ஆசார்யாள் எப்படி வசீகரித்தாரென்று ஆச்சரியப்படுகிற மாதிரி இருக்கிறது. பிலாஸஃபி என்கிறபோது உணர்ச்சிக்கு இடமே கொடுக்காமல் ச்ருதி-யுக்தி-அனுபவம் என்றேதான் அவர் போனது வாஸ்தவம். ஆனால், பொது ஜனங்களுக்கு அப்படிப்பட்ட அத்வைதத்தை அவர் விதிக்கவில்லை. கோயிலைக் காட்டி, ஸ்வாமியைக் காட்டி, வழிபாட்டு முறைகளை ப்ரேமை நிறைந்ததாக ஆக்கிக்கொடுத்து – அதாவது பக்தியினால்தான் – ஒன்று பண்ணினார். இங்கே உணர்ச்சிக்கு நிறைய இடம் கொடுத்தே பண்ணினார். அவருடைய பக்தி ஸ்தோத்ரங்களைப் பார்த்தால் தெரியும்.

அதோடு அவரே பரம ப்ரேம மூர்த்தியாக இருந்ததாலேயே அத்தனை ஜனங்களும் சரணத்தில் வந்து விழுந்தார்கள். 'கருணாலயம்' என்றே அவரைச் சொல்வது. 'வறட்டு வேதாந்தி' என்று அவரை நினைத்தால் அடியோடு தப்பு. ப்ரேமையில் நனைந்து ஊறியவராகவே இருந்தார். அவருடைய சரித்ர புஸ்தகங்கள், நேர் சிஷ்யர்களின் வாக்கு ஆகியவற்றைப் பார்த்தால் தெரியும்.

நேருவே இதைப் புரிந்துகொண்ட மாதிரியும் இன்னொரு புஸ்தகத்தில்★ சொல்கிறார். புத்தி வாதம் மட்டும் பண்ணிய பிலாஸஃபராக அவரை முடித்து விடாமல், 'தத்வவாதி, அனுபவி (mystic என்பது), கவி எல்லாமாயிருந்தவர். இதெல்லாவற்றோடும் உலகத்தோடு ஒட்டாமல் எங்கேயோ நிற்காமல் நடைமுறையில் எப்படிச் சீர் பண்ணுவது என்று கார்ய ரூபத்திலேயே ஸ்தாபன ரீதியில் ஆர்கனைஸ் பண்ணிக் காட்டியதில் சதுரராக இருந்தவர்' என்று அங்கே சொல்கிறார்.

மடங்கள் என்று வைத்து மதத்தை சாச்வதமாகக் காப்பாற்ற அவர் ஏற்பாடு செய்ததைத்தான் ஆர்கனைஸிங் ஸாமர்த்தியம் என்கிறார். ஆசார்யாளுக்கு முன்பு ஹிந்து மதத்தில் அப்படியில்லை. தனி மனுஷ்யர்களின் தபோசக்தியிலேயே மதம் வ்ருத்தியானதுதான்.●.

நேருவைச் சொல்வதற்குக் காரணம் அவரை நிச்சயம் எங்கள் மாதிரி

● 'நேருஜியின் Glimpses of World History'

★ 'Discovery of India'

● இவ்விஷயமாக ஸ்ரீ சரணர்களின் ஸாரமிக்க கருத்துக்களை அருள்உரை 64வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள **ஸ்தாபனம்: அவச்யத் தீமைக்கு ஆசார்யாள் பணி** என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

வைதிகக் குடுக்கை என்றோ, ஆசார்யாள்தான் ஸகலமும் என்று முடிவாக வைத்துவிட்டவர் என்றோ சொல்ல முடியாது என்பதுதான்.

வாய்ப் பந்தல் போடுவதாலோ, அரசியல், பொருளாதாரம், ஸமூஹ சீர்திருத்தம் என்பவற்றாலோ தேசிய ஒருமைப்பாடு ஏற்படவே ஏற்படாது. எல்லாரும் ஈசன் குழந்தைகள் என்ற பக்தியினால்தான் ஒன்று சேர்க்க முடியும். அதற்கும் மேலே, எல்லாரும் ஈசனே என்னும் ஞானம், இவற்றினால்தான் ஆசார்யாள் ஐக்யப்படுத்தியது. அந்த ஞானத்துக்கும் பக்திக்கும் அவரே ரூபமாயிருந்ததால்தான் அத்தனை சக்தியோடு பண்ணமுடிந்தது.

பக்தி, ஞானம் என்றால் ஜன ஸமூஹத்துக்குப் போதுமா? காரியங்களைப் பண்ணி ஜீவ யாத்ரை நடத்துவதுதானே அவர்களுக்கு முக்கியம்? இங்கே வர்ணாச்ரம வழு இல்லாமலே நடக்கும்படியாக ஆசார்யாள் செய்தார்.

அவர் பண்ணியது, இப்போது ஒன்றுமே பண்ண முடியாமல் அவர் பெயரை வைத்துக்கொண்டு புகழ்மாலையும் பாராட்டு விழாவும் பெறுவது இரண்டையும் நினைத்துப் பார்த்தால் மலைக்கும் மடுவுக்குமாக இருக்கிறது.

இப்போது, கூட 6000 சிஷ்யர்கள் இல்லை. மடத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆனாலும் எந்த ஊரில் நன்றாக பிக்ஷை நடக்கும் என்று பார்த்தே போவதாயிருக்கிறது! 'ஏதோ ஒரு சக்தி நடத்துகிறது; தர்மத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு போ' என்று எது இப்படி உட்கார்த்தி வைத்திருக்கிறதோ அதுவே எங்கே நம் காரியத்துக்குத் தேவையிருக்கிறதோ அங்கே போனாலும் நடத்திக் கொடுக்கும்; அதனால் நம் தேவைக்கு யார் கொண்டு வந்து கொட்டுவார்கள் என்று பார்த்துக்கொண்டு போக வேண்டாம்' என்ற ஞானம் எப்போதாவது கொஞ்சம் வருவதோடு ஸரி! இப்படி லாப-நஷ்டக் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டா ஆசார்யாள் ஓர் இடம் பாக்கியில்லாமல் தேசம் பூரா போனார்? ஒரு தரத்துக்கு மூன்று தரம் போனார்?

பாராட்டு விழா ப்ரஸங்கிகளும், பத்ரிகையாளர்களும் 'க்ருத யுகத்தையே கொண்டு வந்துவிட்டாராக்கும், அதுவாக்கும், இதுவாக்கும்' என்று சொன்னாலும், வாஸ்தவத்தில் நாளுக்கு நாள் தர்மங்களைப் பறிகொடுத்துக் கொண்டுதான் வந்திருக்கிறது. ஐம்பது, நாற்பது, முப்பது வருஷம் முன்னாலிருந்த ஆசாரங்கள்கூட இப்போது பூதக் கண்ணாடி வைத்துத் தேடும்படி இருக்கிறது! நம் பிழைப்பு நடந்தால் போதுமென்று 'சிகை இல்லையா, ஸரி', 'மடிசார் இல்லையா அதுவும் ஸரி', 'ஸூட் போட்டுண்டு வந்தாலும் பரவாயில்லை – இன்னம் நாமே போட்டுக்கலையோன்னோ?' என்று எல்லாரிடமும் நல்ல பெயர் வாங்கிக்கொண்டு, broad-minded, catholic என்றெல்லாம் நிறையப் புகழ் மாலைகள் போட்டுக்கொண்டு இப்படியேவா அவர் இருந்தார்? தாமும் சாஸ்த்ர விதி எதையும் விடாமல், அதோடு மாத்ரமில்லாமல், அசாஸ்த்ரீயமாகப் போயிருந்த அத்தனை ஜனஸமூஹத்தையும் விதி ப்ரகாரமே பண்ணும்படிச் செய்திருக்கிறார். எங்கே பிக்ஷை நடக்கும், எங்கே ஏமாந்துபோய் நம்மைப் பூஜை பண்ணுவார்கள் என்று பார்த்துப் போகாமல், எங்கெங்கே சாஸ்த்ரத்துக்கு விரோதமானவர்கள் பலமாக இருந்தார்களோ, தம்மைப் பரம சத்ருவாக நினைத்து பலி கொடுக்கவும் ஆபிசாரம்

பண்ணவுங்கூடத் தயாரானவர்கள் இருந்தார்களோ, அங்கேயெல்லாமே தேடித் தேடி ஒரு மலை, காடு விடாமல் காலால் நடந்துபோய், சத்துக்களையெல்லாம் மித்ரர்களாக்கி, பக்தர்களாக்கி, சிஷ்யர்களாக்கி நம்முடைய மதத்தைப் பூர்ணமாக சாஸ்த்ரப்படி இந்த பரதகண்டம் முழுவதிலும் நிலைநாட்டியிருக்கிறார். தத்-த்வாரா (அதன் வழியாகவே) ஜன ஸமூஹம் முழுவதையும் ஒரு குடும்பமாக்கி தேசிய ஐக்யத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்.

வாதமும், ஞான ப்ரசாரமும் அறிவாளிகள் எனப்பட்டவர்களுக்கு. ஆனால், வித்வத் ஸமூஹம் ஒன்றை ஒப்புக்கொண்டால் எல்லாருமே அதை ஏற்றுக்கொண்டு விடுவார்கள் என்கிற ரீதியில், தேசத்தின் ஒவ்வொரு சீமையிலும் வித்வான்களையெல்லாம் ஆசார்யாள் தம்முடைய வழி என்ற ஸனாதன வழிக்குக் கொண்டு வந்ததால் மற்ற ஜனங்களும் அவரையே குருவாகக் கொண்டார்கள். ஆனால், இப்படி 'இன்டைரக்டாக' மட்டும் அவருடைய பொதுஜனப்பணி முடிந்துவிடவில்லை. பொதுமக்களை அவரே நேராக எப்படி நல்லதில் திருப்பினார் என்றால் கோயில்கள், பூஜை, ஸ்தோத்ரம் முதலியவற்றால்தான். க்ரூரமான உபாஸனைகள் - க்ரூரமாக இன்னொரு உயிரைப் பலி தருவது மட்டுமில்லை; தன்னைச் சுட்டு வருத்திக்கொண்டு முத்ரை போட்டுக் கொள்வது போன்றவையுந்தான் - இந்த மாதிரி வழிகளை ஜனங்கள் கைவிடப் பண்ணி அன்போடு வழிபாடுகள் நடக்கச் செய்தார்.

உக்ர தெய்வங்களை சாந்தமாக்கியது

க்ரூரத்தை விட்டு சாந்தமாகும்படி ஜனங்களைப் பண்ணினார் என்பது மாத்ரமில்லை; தெய்வங்களையுமே உக்ர பாவத்தை விட்டு ஸெளம்யமாக இருக்கப் பண்ணினார். அந்தக் காலத்தில் என்ன ஆகியிருந்ததென்றால்: அங்கங்கே ஸான்னித்யமாகியிருந்த தெய்வ சக்திகளில் சிலதே, 'இப்படி ஜனங்கள் அனாதிகாலமாக இருந்து வந்திருக்கும் தர்ம வழிகளை விட்டுவிட்டுக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தப்பிப் போக ஆரம்பித்துவிட்டார்களே!' என்று கோபம் கொண்டிருந்தன. தப்புக்குத் தண்டிக்கவும் வேண்டியதுதானே? அதனால் சில மஹா க்ஷேத்ரங்களில்கூட, அன்புக்கே உருவமான தாய்த் தெய்வமான அம்பாள் மூர்த்தங்களேகூட, உக்ர கலைகளோடு இருக்க ஆரம்பித்தன. அப்போது க்ரூரமான உபாஸனாக்காரர்கள் அந்த ஆலயங்களைக் கைப்பற்றித் தங்கள் ஆதிக்கத்தில் கொண்டு வந்தார்கள்.

இங்கேயெல்லாம் அந்தப் பூஞ்சை பிராமண ஆண்டி போனார். அவருடைய மஹிமை தெரிய வேண்டும் என்றேதான் ஒருவேளை அந்தத் தெய்வங்கள் உக்ரம் மாதிரி இருந்து கொண்டிருந்தனவோ என்னவோ? அவரானால், 'தன் மஹிமை என்று எதுவும் தெரிய வேண்டாம்! மந்த்ர சாஸ்த்ர மஹிமை லோகத்துக்குத் தெரியட்டும்' என்று நினைத்து, அந்த

இடங்களிலெல்லாம் மந்த்ர பூர்வமாக யந்த்ர ப்ரதிஷ்டை செய்து உக்ர கலைகளை சமனம் பண்ணி, அந்த மூர்த்திகளை ஸௌம்யமாக்கி விடுவார்! இப்படி அனேக இடங்களில் பண்ணியிருக்கிறார்.

காஞ்சீபுரத்தில் காமாக்ஷியே உக்ரம் மாதிரி இருந்தபோது அவளுக்கு எதிரே ஸ்ரீசக்ரம் ஸ்தாபித்து அவளை ஸௌம்ய மூர்த்தியாக்கியிருக்கிறார். அவளுக்குப் பக்கத் துணையாக எட்டுக் காளிகள் எட்டு திசையிலும் போய் பலி வாங்குவார்கள். அந்த எட்டுப் பேரையும் அந்த ஸ்ரீயந்த்ரத்தின் எல்லைச் சுற்றிலேயே அடக்கிப் போட்டார்! அதனால் இன்றைக்கும் பரப்ரஹ்ம சக்தி என்று சொல்லப்படும் ஸாக்ஷாத் காமாக்ஷியின் உத்ஸவ மூர்த்தி புறப்பாடு செய்யும்போது ஆசார்யாள் ஸன்னிதிக்கு முன்னால் ஒரு நிமிஷம் நின்று அவரிடம் 'பெர்மிஷன்' வாங்கிக் கொண்டுதான் வெளியே போவது!

ஜம்புகேச்வரத்தில் (திருவானைக்காவில்) அகிலாண்டேச்வரியின் உக்ர கலைகளை சக்ர ரூபமான தாடங்கங்களில் அடக்கி அவளுக்கே கர்ண பூஷணமாகச் சாத்தி அலங்காரம் செய்துவிட்டார்.

கொல்லூரில் மூகாம்பிகை, அஸ்ஸாமில் காமாக்யா என்றிப்படிப் பல கதைகள் இருக்கின்றன. காமாக்யா விஷயமாக ஜனங்களின் மனஸு நுட்பம் தெரிந்து என்ன செய்தாரென்றால்: 'காட்டு வாஸிகளாக, மலை வாஸிகளாக இருக்கிற இவர்களுக்கு ஒரே ஸௌம்யமாக ஆராதனையைச் சொன்னால் ஏற்காது. இவளை அடியோடு விட்டுவிட்டு வேறே பிம்பம் வைத்துக் கொண்டு பழைய க்ரூர உபாஸனையையே தொடருவார்கள்' என்று நினைத்தார். அதோடுகூட லோகமென்றால் நல்லதோடு கெட்டதும் சேர்ந்து இருக்கும்தானே? அப்படி உக்ர சக்திகளும் உண்டுதான். அவற்றையும் கொஞ்சம் ப்ரீதிப் படுத்த வேண்டியதுதான் என்று நினைத்தார். அதனால் ரொம்பவும் க்ரூரமாகவும், அப்பட்ட வாமாசாரமாகவும் இருந்த உபாஸனையை அங்கே ஓரளவு அப்படி இருந்துவிட்டுப் போகட்டும் என்று தணித்துக் கொடுத்தார்.

மெட்ராஸ் திருவொற்றியூரில்கூட த்ரிபுரஸுந்தரியாக (வடிவுடையம்மனாக) அம்பாளை ஸௌம்யமாக்கியது ஆசார்யாள்தான். இங்கே உக்ர சக்தியைக் கிணற்றில் அடக்கினார். வருஷத்தில் ஒரு நாள் அதற்கும் பூஜை பண்ணும்படி ஏற்பாடு செய்தார். (வட்டப் பாறையம்மன் சன்னிதி அதுதான்.)

ஆசார்யாள் எல்லா ஆலயங்களுக்கும் க்ஷேத்ராடனம் செய்தவர்தான் என்றாலும் இம்மாதிரி அவருடைய விசேஷ சம்பந்தமுள்ள ஸன்னிதிகளில் 'வைதிக' பூஜையே நடக்கும். அதாவது, வேதத்துக்கு விரோதமில்லாவிட்டாலும் வேதத்தில், சொல்லாததாக அனேகம் உள்ள 'ஆகம' பூஜையாயில்லாமல், வேத அடிப்படை பூர்ணமாக உள்ளதான பூஜை முறை நடக்கும். பூஜகர்களும் ஆதி சைவர்கள் (குருக்கள்) முதலான ஆகம தீக்ஷைக்காரர்களாக இல்லாமல் வைதிக தீக்ஷை பெற்ற ஸ்மார்த்த பிராமணர்களாக இருப்பார்கள்.

ஆசாரங்களைக் காப்பதில் ரொம்பவும் தீவிரமானவர்கள் நம்பூதிரிமார்களே. ஆதலால் சில இடங்களில் அவர்களையே பரம்பரைப் பூஜகர்களாக

ஆசார்யாள் நியமித்து இன்றைக்கும் அப்படியே நடந்து வருகிறது. திருவெற்றியூரிலேயே நம்பூதிரி உண்டு. ஹிமய மலையில் பத்ரி நாராயணர் ஆலயத்தில் 'ராவல்' என்று ராஜ மரியாதையுடன் நடத்தப்படும் பூஜகரும் நம்பூதிரி தான்.

உக்ர சமனத்துக்காகத்தான் என்றில்லாமல், பொதுவாகவே மங்கிக் கிடந்த ஸான்னித்யம் புது சக்தியுடன் ப்ரகாசிப்பதற்காக அனேக க்ஷேத்ரங்களில் யந்த்ர ஸ்தாபனம் செய்திருக்கிறார்.

குருவாயூரப்பன் ஆலயம் உள்பட பல க்ஷேத்ரங்களில் பூஜா க்ரமம் முழுக்கவே ஆசார்யாள் வகுத்துக் கொடுத்த முறையில்தான் நடக்கிறது.

தெய்வ பேதம் நீக்கியது:
பஞ்சாயதன மூர்த்திகள்

இன்னொன்று விசேஷமாக அவர் பண்ணியது: எத்தனையோ மஹான்கள், மஹாபக்தர்கள் இஷ்ட தெய்வம் என்று ஏதாவது ஒன்றைத்தான் ஸ்தோத்ரித்திருப்பார்கள்; அதன் உபாஸனையைத்தான் பரப்பியிருப்பார்கள். நம்முடைய ஆசார்யாள்தான் அத்தனை தெய்வங்களையும் ஸ்தோத்ரித்து, அத்தனை தெய்வங்களின் வழிபாட்டுக்கும் ப்ரமஞ்ச ஸார தந்த்ரம் என்ற நூலில் வழிமுறைகளை விளக்கினார். அந்த ஞானிதான் இப்படியெல்லாம் பக்திக்கும் புது எழுச்சியைத் தந்தவர். குறிப்பாக ஈச்வரன், அம்பாள், விஷ்ணு, ஸூர்யன், விக்னேச்வரர், ஸுப்ரமண்யர் என்ற ஆறு தெய்வங்களின் வழிபாட்டை ப்ரகாசப்படுத்தி நிலைநிறுத்தி ஷண்மத ஸ்தாபனாசார்யாள் என்ற பெயர் பெற்றார்.

தம்முடைய வழியையே முழுக்க அனுஸரிப்பவர்களான ஸ்மார்த்தர்கள் என்பவர்கள் தெய்வ பேதம் பாராட்டாத ஸமரஸ பாவனை பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தார். நினைத்து, ஈச்வரன், அம்பாள், விஷ்ணு, விக்னேச்வரர், ஸூர்யன் ஆகிய ஐந்து ஸ்வாமிகளையுமே 'பஞ்சாயதனம்' என்பதாக வைத்து அவர்கள் பூஜிக்க வேண்டுமென்று விதித்தார். 'மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதை'யிலேயே இந்த விஷயம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.★

★ 72வது காண்டம். 7வது பரிஸ்பந்தம், 27வது ச்லோகம் '.....பஞ்சாயதாரர்களும் ப்ரகர்த்தவ்யம்'

இந்த ஐந்தில் எந்த ஒரு ஸ்வாமி இஷ்ட தெய்வமோ அதை நடுவில் வைத்து மற்ற நாலை நாலு மூலைகளில் வைக்க வேண்டும்; எது மத்தியிலிருந்தால் எதெது எந்த மூலையில் என்பதற்கு விதி உண்டு. இப்படி எந்த ஸ்வாமியையும் வைக்கலாமாயினும் தம்முடைய மடங்களில் சந்த்ரமௌளீச்வரன் என்ற ஈச்வரனை நடுவில் வைத்துப் பூஜை நடக்கச் செய்திருக்கிறார். அம்பாள் த்ரிபுரஸுந்தரியை மூலையாக இல்லாமல், பக்கமாக 'ஸமப்ராதான்யம்' கொடுத்து வைத்து இங்கே பூஜை.

தெய்வ பேதம் பார்க்காதவர் குறிப்பாக ஈச்வரனை ஏன் நடுவில் வைத்தார்? எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது... இந்த ஐந்து ஸ்வாமிக்கும் கண், காது, மூக்கு வைத்து நாம் பிம்பம் அடிக்கணும் என்றில்லாமல் இயற்கையில் கிடைக்கும் ஐந்து வகைக் கல்லுகளையே விசேஷ மூர்த்திகளாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இவற்றில் விஷ்ணு மூர்த்தமான ஸாளக்ராமம் நேபாளத்தில் கண்டகி நதியில் கிடைப்பது அம்பாள் மூர்த்தமான ஸ்வர்ண ரேகா சிலா, அதாவது தங்க 'ரேக்' ஓடும் கல்லு, தெலுங்கு தேசத்தில் மைக்கா சுரங்கங்கள் இருக்கும் கூடூர் பகுதிகளில் ஸ்வர்ணமுகி (பொன் முகலி) ஆற்றங்கரையில் கிடைப்பது. பிள்ளையார் மூர்த்தமான சோண பத்ரம் என்ற சிவப்புக் கல் ஸோன் நதியில் கிடைப்பது. 'துங்கபத்ரா' மாதிரி ஸோனுக்குப் பேரே 'சோணபத்ரா'தான். அது பாட்னாவுக்கு இருபது மைல் மேற்கே கங்கையில் கலக்கிறது. அதன் கரையிலுள்ள கோயில்கார் என்ற க்ஷேத்ரத்துக்குப் போயிருந்தபோது ● நானே ஆற்றில் முழுகி நிறைய சோணபத்ரம் எடுத்திருக்கிறேன். ஸூர்ய மூர்த்தம்தான் ஸ்படிகம். தஞ்சாவூர் கலெக்டர் ஆபீஸ் உள்ள வல்லத்தில் யாரும் வெட்டாமல் இயற்கையாக அமைந்துள்ள ஏரியில் இந்த ஸ்படிகம் கிடைக்கிறது.

ஐந்தில் பாக்கி எது என்றால் ஈச்வர மூர்த்தியான பாணம் என்னும் இயற்கையான லிங்கம். அது எங்கே கிடைக்கிறதென்றால் நர்மதையில். அந்த நர்மதைதான் தேச மத்தியில் ஓடுகிறது. அதாவது, லோகத்துக்கே ஹ்ருதயமாகவுள்ள பாரத தேசத்தின் நடு மையத்தில் ஈச்வரன்தான் தாமே இயற்கையாக எழுந்தருளியிருக்கிறார்! அதனால், லோகம் முழுவதன் க்ஷேமத்துக்காகவும் மடத்தில் பூஜை நடக்கும்போது மத்ய மூர்த்தியாக ஈச்வரன்தான் இருக்க வேண்டுமென்று ஆசார்யாள் வைத்திருப்பார் போலிருக்கிறது!

ஆனால், நம்முடைய சந்த்ரமௌளீச்வரர் பாணலிங்கமில்லை; ஸ்படிக லிங்கம். ஏன் அப்படி என்று அப்புறம் கதை சொல்கிறேன்.

நாம் இந்தப் பஞ்சாயதன சிலாக்களை (கற்களை)ப் பூஜையில் வைத்துவிட்டோமானால் நேபாளத்திலிருந்து தஞ்சாவூர் வரை, தேசம் முழுவதையும் நம்மகத்துக்குள் ஒன்று சேர்த்து வைத்துவிட்ட மாதிரி!

தேச மத்தியில் குடிகொண்ட பரமேச்வரன் இந்தத் தேசம் முழுவதிலுமே நாலு திசைகளிலுமாக ஸோமநாத், ஸ்ரீசைலம், உஜ்ஜயினி, ஓம்கார் மந்தாதா (இது நர்மதா தீரத்திலேயே இருப்பது), பரலி, நாகேசம், காசி, பீமசங்கரம்,

---

● *1935 ஏப்ரல் மாதத்தில்*

ராமேச்வரம் (தமிழ்நாட்டுத் தெற்கோரத்தில் இருப்பது), த்ரயம்பக் (நாஸிக் அருகில்), கேதார்நாத், குஸ்ருணேச்வர் (எல்லோரா) என்ற பன்னிரண்டு மஹாக்ஷேத்ரங்களில் ஜ்யோதிர் லிங்கமாக வ்யாபித்திருக்கிறான். ஆசார்யாள் அத்தனை இடத்துக்கும் போய், ஒவ்வொரு லிங்கத்துக்கும் ஒரு ச்லோகமாக 'த்வாதச லிங்க ஸ்தோத்ரம்' என்று அனுக்ரஹித்திருக்கிறார்.

மொத்தத்தில் ஸகல ஜனங்களையும் பக்தியினால் 'அரன் குடி மக்களாக்கி' ஆசார்யாள் ஒன்று சேர்த்தார்.

ஆனந்தகிரீயத்தில் அவர் ஒவ்வொரு எதிர் ஸித்தாந்தியாக ஜயித்து வைதிக மதத்துக்குத் திருப்பினதைச் சொல்லும்போது பல இடங்களில் அவர்களை 'சுத்தாத்வைதி' (சுத்த அத்வைதி)களாக்கினாரென்று மட்டும் சொல்லாமல் (பஞ்சாயதன வழிபாடு செய்யும்) 'பஞ்ச பூஜா பராயணர்'களாக்கினாரென்றும் இருக்கிறது.

அதோடு, 'நித்யகர்ம ஸக்தர்'களாக்கினார், 'ஸ்மார்த்த-ச்ரௌத-ஸகல கர்ம சீலர்'களாக ஆக்கினார் – அதாவது ச்ருதி-ஸ்ம்ருதிகளிலுள்ள ஸகல கர்மானுஷ்டானமும் செய்ய வைத்தாரென்றும் இருக்கிறது. இப்படி கர்மா – பக்திகளின் மூலம் எல்லாரையும் ஞானத்துக்குள் மெள்ள ஏற்றினார்.

ஸ்வதர்மப்படிக் கர்மா செய்வது, ப்ளஸ் பூஜை செய்வது என்று இரண்டு வைத்தது மட்டுமில்லை. ஸ்வதர்ம கர்மாவையே பூஜையாக ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ணு என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். 'ஸோபான பஞ்சக'த்தில், 'கர்ம ஸ்வனுஷ்டீயதாம்' என்று சொல்லி உடனேயே 'தேந' – அந்தக் கர்மானுஷ்டானத்தாலேயே', ஈசஸ்ய விதீயதாம் அபசிதி.' – 'ஈச்வரனுக்குப் பூஜை பண்ணப்பட்டதாகட்டும்' என்கிறார். இதுதான் அவனே பலதாதா என்று பல த்யாகம் பண்ணும் நிஷ்காம்ய கர்ம யோகம். இப்படிக் கர்ம மார்க்கிகளையும் ஆசார்யாள் பண்ண வைத்தார். அதிலிருந்துதான் எந்தக் கர்மா ஆரம்பத்திலும் 'பரமேச்வர ப்ரீத்யர்த்தம்' என்றும், முடிவில் 'ஜனார்தன: ப்ரீயதாம்' என்றும் சொல்வதாக ஏற்பட்டது. ஈச்வர ப்ரீதிக்கு ஆரம்பித்து, ஜனார்த்தன ப்ரீதிக்கு முடிப்பதில் சிவ-விஷ்ணு அத்வைதம்!

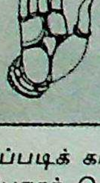

அனைத்து மட்டத்தினருக்கும் ஆசார்யரான ஜகத்குரு

இப்படிக் கர்மா, பக்திகளையும் சொல்லி அவற்றின் மூலமே ஞானத்துக்குப் போகச் சொன்னவர் ஆசார்யாள். ஞானத்துக்காகவே கர்ம மார்க்கம், பக்தி மார்க்கம் ஆகியவற்றையும் ஸ்தாபித்தவரவர்.

அத்வைத ஞானமார்க்க ஆசார்யர் என்று மட்டுமே, அவரை முடித்துவிடும் பரவலான அபிப்ராயம் ஸரியில்லாத ஒன்றாகும். அத்வைதந்தான் முடிவான

லக்ஷ்யம் என்று அவர் நிலைநாட்டி ஏராளமாக அதற்காகவே எழுதியிருப்பது வாஸ்தவந்தான். ஆனாலும் நிவ்ருத்தியில் போகக்கூடிய ஸ்வல்ப ஜனங்களுக்கே அது அனுஷ்டான ஸாத்யமானது. யாராயிருந்தாலும் அத்வைதந்தான் ஸத்யம் என்று அடிப்படையாக ஓர் உறுதி இருக்கணும், அவர்கள் சாதனையில் முன்னேறி-முன்னேறி முடிவாக அடைய வேண்டியது அதுதான் என்பதால் பரம ஸத்யமான அத்வைத ஸ்தாபனத்தை ஆசார்யாள் முக்யமாகப் பண்ணினார். ஆனால், ஸகல ஜனங்களையும் உய்விக்க வந்த அவர் இப்படி ஸவல்பம் பேருக்கு வழிபோட்டுக் கொடுத்ததோடு முடிந்து போய்விடவில்லை.

மற்ற ஃபிலாஸஃபர்களுக்கும் ஆசார்யாளுக்கும் முக்யமான வித்யாஸமே என்னவென்றால் அவர்கள் உசந்த லெவலில் இருப்பவர்கள். அனுபவித்துத் தெரிந்து கொள்ளவே பிலாஸஃபி சொன்னார்கள்; மற்றவர்களில் அறிவாளிகளாக இருக்கப்பட்டவர்கள் புத்தி விஷயமாக அந்த பிலாஸஃபிகளை ஆராய்ந்து ஸந்தோஷப்படும்படிச் சொன்னார்கள்; மற்ற ஜனங்களுக்கு ப்ரயோஜனமாக அவர்கள் ஒன்றும் பண்ணவில்லை. தம்முடைய பிலாஸஃபியைப் புரிந்து கொள்ளவே முடியாமல் அடி நிலையில் உள்ளவர்களிலிருந்து ஆரம்பித்து, அனுஷ்டானமாகச் செய்து பார்த்து முன்னேறுவதற்கு விஸ்தாரமாக ஸாதனா க்ரமம் போட்டுக் கொடுத்துக் காரியம், feeling புத்தி எல்லாவற்றைக் கொண்டும் அனுபவத்துக்கு இஞ்ச் இஞ்சாக ஏற்றிவிட்டவர் நம் ஆசார்யாள்தான்! கர்மா, பக்திகளால் மனஸின் அழுக்கும் ஆட்டமும் போனபின் ஸாதன சதுஷ்டயங்களை அப்யஸித்து, அப்புறம் ச்ரவண – மனன – நிதித்யாஸனங்களால் ஸாக்ஷாத்காரம் பெறும்படியாக விரிவாக ஸாதனா க்ரமம் வகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்.

சில பேருக்கு மட்டும் பிலாஸஃபி சொன்ன ஒருவராக நம் ஆசார்யாள் முடிந்து விடவில்லை. அவர் அத்தனை பேருக்குமானவர். அதனால்தான் 'ஜகத்குரு' என்று பெயர். அத்தனை லெவல்களிலுமுள்ள எல்லா ஜனங்களுக்கும், அவரவர் லெவலிலேயே ஆரம்பித்து, அவரவர் மனப்போக்குக்கு அனுகூலமான வழியிலேயே கொண்டு போய், படிப்படியாக அத்வைதத்தில் சேர்க்கும்படியான ஸகல மார்க்கங்களையுமே ஸ்தாபித்தவர் அவர் என்பதுதான் அவரைப் பூர்ணமாகப் புரிந்துகொள்ளும் ஸரியான அறிவு. வேத சாஸ்திர அடிப்படையில் எல்லாவற்றையும் ஸ்தாபித்தார் என்பது அவருடைய விசேஷப் பெருமை!

அத்வைதம் உள்ளிட்ட மதங்களின் ஸாராம்சம்

அத்வைதம் என்ன, மற்ற ஸித்தாந்தங்கள் என்ன என்று அப்பப்போ சொல்லிக்கொண்டு வந்தேன். 'ஸம்-அப்' மாதிரி, சுருக்கமாகச் சொன்னால்:

'கண்ணாலே பார்த்து அனுபவிக்கிற ஜகத்துக்கு மேலாக எதுவும் கிடையாது; எதுவும் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. உயிரோடு இருந்து கொண்டிருக்கும்வரை நீ பாட்டுக்கு ஒரு கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் இந்த்ரிய ஸௌக்யங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிரு. சாவோடு உயிரும் 'க்ளோஸ்'. ஆத்மா, புனர் ஜன்மா, ஸ்வர்க்கம், மோக்ஷம் என்பதெல்லாம் புரளி' என்கிற சார்வாகம்தான் Agnosticism என்றும் Materialism என்றும் சொல்வது.

'மெடீரியல்', 'ஸ்பிரிசுவல்' என்கிற எல்லாமே ஆதாரமில்லாத கல்பனை ஓட்டந்தான். வாஸ்தவத்தில் எல்லாம் சூன்யந்தான்' என்கிறது பௌத்தம் – அதில் நாலு பிரிவு இருந்தாலும் முடிவில் எல்லாம் இந்த சூன்யத்தில் சேர்ப்பதுதான். அதைச் சொல்கிற பௌத்தம் – Nihillsm.

ஜைனர்களும் அரை பௌத்தர்கள்தான் – 'அர்த்த வைநாசிகர்' என்றே ஆசார்யாள் அவர்களைச் சொல்லியிருக்கிறார். எப்படியென்றால், பௌத்தர்கள், 'எதுவும் இல்லை, இல்லை' என்றால், இவர்கள் 'இருக்கவும் இருக்கலாம், இல்லாமலும் இருக்கல்லாம்' என்பதால். எதையும் தீர்மானிக்க முடியாது என்று அவர்கள் சொல்வது Scepticism. சரீரத்தை ஒரேயடியாகத் துன்புறுத்திக் கொண்டுதான் ஆத்மாவிலிருந்து கர்மாவை ஒட்டப் பிழிந்தெடுத்துத் தள்ள முடியுமென்று அவர்கள் சொல்வது Stoicism.

ஆத்ம விஷயமாகப் போகாமல், ஈச்வர பக்தியும் இல்லாமல், வேத கர்மாவைப் பண்ணியே ஸ்வர்கலோக சந்தோஷத்தை அடையச் சொல்லும் மீமாம்ஸையை (சிரித்து) 'வைதிகமான Materialism' என்று சொல்லலாமோ என்னவோ?

உயிரை எந்த குண-கர்மக் கலப்புமில்லாமல் தனியாகப் பிரித்துக் காட்டும் ஸாங்க்ய-யோக சாஸ்த்ரங்கள் Non-dualism என்று சொல்லப்படும் அத்வைதம் மாதிரி இருந்தாலும், இப்படி அனேக உயிர்கள் தனித்தனியாக இருப்பதாகச் சொல்வதில் Dualism (த்வைதம்)-ஆகவும் வேடிக்கையாக இருக்கிறது!

தர்க்க சாஸ்த்ர அறிவாராய்ச்சியாகவே உள்ள ந்யாய-வைசேஷிகங்களை Intellectualism என்று சொல்லலாமோ என்னவோ?

இந்த எல்லா ஸிந்தாந்நதங்களுமே அறிவு வழியிலானவைதான். சார்வாகர்களும் புத்தியால் விசாரித்துத்தான் ஆத்மா இல்லை, ஸ்வாமி இல்லை, சாஸ்த்ரம் இல்லை என்கிறார்கள். இப்போதும் 'பகுத்தறிவுவாதிகள்' என்றே சொல்லிக் கொள்கிறார்களல்லவா?

பக்தி மதங்களைப் பார்த்தால், ஸித்தாந்தம் என்று வரும்போது அறிவு ரீதியில்தான் கோட்பாடுகளைச் சொல்ல வேண்டும் என்று இருப்பதால் அவையும் சில 'Ism'களாக – Dualism என்னும் த்வைதம், Qualified Non-dualism எனப்படும் விசிஷ்டாத்வைதம் என்றெல்லாம் இருந்தாலும் – அவற்றுக்கெல்லாம் தாய்ச் சரக்கு என்ன, அவற்றின் ஸாதனா க்ரமத்தில் உயிர் நிலையாயிருப்பது எது என்று பார்த்தால் பக்திதான். அதாவது அன்பு. மற்றதெல்லாம் அறிவு, இதுகள் அன்பு. மற்றவற்றில் emotion (உணர்ச்சிக்கு) இடமில்லை. இது Emotion. பகவானை feel பண்ணப் போவது. Love!

ஆசார்யாளின் அத்வைதத்தை என்னவென்று சொல்வது? அது ஒரு 'ism'-த்திலும் வராதது! வர முடியாதது! Non-dualism என்பதுகூட முழு உண்மையைச் சொல்லவில்லைதான்! 'அத்வைதம்' என்ற வார்த்தையுங்கூடத்தான்! அதைத்தானே அப்படியே 'Non-dualism' என்று மொழி பெயர்த்திருக்கிறது? நாம ரஹிதமான ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லும் தத்வமும் நாம ரஹிதமானதுதான்! பரமாத்மா வேறே, ஜீவாத்மா வேறே என்று 'த்வைத'மாக நினைப்பது ஸரியில்லை என்பதற்காக 'அ-த்வைதம்' என்பதே தவிர, அது என்னவாக இருக்கிறதோ அதை வைத்துப் பெயர் கொடுக்க முடியவில்லை! பரிபூரண தத்வம் அதுதான். பரிபூர்ணத்தை, ஜீவனே ஸத்-சித்-ஆனந்த பரிபூர்ணமாவதைச் சொல்வது அது.

'Absolutism' என்று (அத்வைதத்தைச்) சொல்லலாம் என்று ஒருத்தர் சொன்னார். எதையும் சார்ந்து இல்லாமல் தனக்குத்தானே பூர்ணமாக இருக்கும் ஸத்யத்தை அது சொல்வதால் இப்படிப் பேர் கொடுக்கலாம் என்றார். ஆனால், அதுகூட எனக்கு ஸரியாகப் படவில்லை. இது எதையும் சார்ந்து நிற்காத ஸத்ய பூர்ணமாயிருப்பது மட்டுமில்லை. பாக்கி நமக்குத் தெரிகிற அத்தனை அஸத்ய, அபூர்ணங்களும் இதைச் சார்ந்து இருப்பதாலேயே அவை இருக்கிற மாதிரி நமக்குத் தெரிகின்றன! இந்த மாதிரி, ஸகலமும் தன்னைச் சார்ந்திருக்கும்படியாக அது உள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருப்பதை 'Relative' என்பதற்கெல்லாமும் இந்தத் தத்வமே ஆதாரம் என்பதை Absolutism என்பது காட்டாதல்லவா?

அப்புறம், இது Intellectual-ஆ, Emotional-ஆ? அல்லது மீமாம்ஸை மாதிரி Action-ஆ? ஞான மார்க்கம் என்பது புத்தி வாதம் என்று வைத்துத்தான் 'Way of Knowledge' என்கிறார்கள். ஆனால், இந்த ஞானம் மூளையால் ஆராய்கிற Intellect- ஸமாசாரம் இல்லவேயில்லை. சாஸ்த்ரமாகப் படிக்கிற கட்டத்தில்தான் அப்படியிருப்பதே தவிர, படித்ததை உள்ளே உருட்டிக்கொள்ளும்போது கிடைக்கிற ஸௌக்யம், சாந்தி, ஆனந்தம் மூளை விஷயமே இல்லை. அப்படியானால் அது உணர்ச்சியா? ப்ரஹ்மத்தை feel பண்ணுவதா? ஆனந்தானுபவம் ஒரு emotion-ஆ! அப்படியும் இல்லவே இல்லை! இதெல்லாம் மனஸின் அனுபவம். அத்வைதத்தில் மனஸே போயாகி விடும்! மூளையும் போயாகி விடும்! அப்படியும் ஸத்யத்தை அறிவது, ஆனந்திப்பது என்றால் அதற்கு என்ன வார்த்தைகளைப் போடுவது? இது Action இல்லை என்று தீர்மானமாகச் சொல்லத் தோன்றுகிறது. ஆனால், யோசித்துப் பார்த்தால், 'ஆசார்யாள் மாதிரியான பரமாத்வைதிகள் ஒரே காரியமாக இருந்திருக்கிறார்களே!

அதனால் இது Action-க்கும் இடம் கொடுக்கிறதே!' என்று, ஒன்றும் சொல்லத் தெரியாமலிருக்கிறது! நல்லதுமில்லை, கெட்டதுமில்லை என்று சும்மாவாகி விடுவதுதான் லக்ஷ்யமென்றாலும், லக்ஷ்ய ஸித்தியை அடைந்தவர்கள் சும்மா யிருப்பதாக நமக்குத் தெரியாமல் அபாரமாக அனுக்ரஹ கார்யத்தைப் பண்ணுகிறார்களே! இந்தத் தூங்காத தூக்கத்துக்கு என்ன பேர் வைக்க! வார்த்தையால் சொல்ல முடியாத, பேர் கொடுக்க முடியாத தத்வத்தை அத்வைதம் என்கிறோம்.

ஒரு ஸித்தாந்தம் 'அறிவு' (knowledge) ஒரு ஸித்தாந்தம் 'அன்பு' (Love, Devotioln) இன்னொன்று கர்மா (Action) என்றிப்படிச் சொல்லும்போது அத்வைதம் என்னவென்று பார்த்தால் 'சாந்தி' (Peace) என்று சொல்லலாம் போலிருக்கிறது. ஆனால், நாம் நினைக்கிற சாந்தியாகவும் அது இல்லை! நமக்குத் தெரிந்த சாந்தி, எல்லாம் அடங்கிப்போன அமைதி. இதுவும் மஹா பெரிய அமைதிதானென்றாலும் அத்தனை அறிவும், அத்தனை அன்பும், காரியங்களும் இதற்குள்ளேயே சக்தியோடிருக்கின்றன. ஆசார்யாள் அப்படித்தானே ஸர்வஜ்ஞராக, ஸர்வ பூத தயாகரராக, ஓயாமல் பணி செய்துகொண்டு இருந்தார்? அதை என்ன பெயர் கொடுத்துச் சொல்வது?

ஜகத் ஒன்றே ஸத்யம், ப்ரம்மம் அஸத்யம் என்பது சார்வாகம். ஜகத்தும் அஸத்யம், ப்ரம்மமும் அஸத்யம் என்பது பௌத்தம். ஜகத்தும் ஸத்யம், ப்ரம்மமும் ஸத்யம் என்பது நியாயம். ஸாங்க்யம், 'ஜகத் அஸத்யம், ஏனென்றால் அது பொய்யான ப்ரக்ருதியின் சேஷ்டிதம்தான். ப்ரமம்மம் ('புருஷன்' என்ற பெயரில் சொல்வது)தான் ஸத்யம்' என்பதும்.

ஆசார்யாள் என்ன சொன்னார்? ப்ரம்மம்தான் ஸத்யம். ஜகத் மித்யை: அதாவது ஸத்யமில்லை. அப்படியென்றால், அடியோடு அஸத்யமா என்றால் அதுவுமில்லை. ஸத்யமான ப்ரம்மம் தெரியும் ஞானம் வருகிறவரை ஸத்யம் மாதிரி இருக்கிற பொய்யே ஜகத். ஞானம் வந்துவிட்டால் பொய்யாகப் போய் விடுவது. 'போய்விடுவது' என்று முடித்தும் விடுகிறதற்கில்லை. ஞானியும் பொய் ஜகத்தைப் பார்க்கிற மாதிரிப் பார்ப்பான். எப்படிப் பார்ப்பானென்றால் ஜகத்தே ஸத்யமான ப்ரம்மம்தான் என்று ஸமமாகப் பார்ப்பான். 'ப்ரம்மமே ஸத்யம்-ஜகத் மித்யா' என்பது மாத்ரமில்லை; 'ப்ரம்மமே ஸத்யம் – ஜகத்தும் அந்த ப்ரம்ம ஸத்யமே' என்று அப்போது ஆகிவிடும்!

பௌத்தம், மீமாம்ஸை ஆகியவற்றில் ஸகுண ப்ரம்மம் என்ற ஈச்வரன், நிர்குண ப்ரம்ம தத்வம் இரண்டுமில்லை. ஸாங்கியத்தில் ஸகுண ப்ரம்மமில்லை. யோகம், நியாய வைசேஷிகம் முதலியவற்றில் இரண்டும் இருந்தாலும் ஒன்றோடொன்றும், ஜகத்தோடும், ஜீவனோடும் ஸம்பந்தம் தெளிவாகச் சொல்லவில்லை. பக்தி மதங்களிலோ ஸகுண ப்ரம்மம்தான் உண்டு; நிர்குணம் கிடையாது.

அத்வைதத்தில் இரண்டும் இருக்கிறது. ஜட ப்ரக்ருதியான மாயை ஜகத்தை உண்டாக்குகிறது என்றால் அது ப்ரம்மத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டுதான் என்று சொல்கிறது. அதாவது, 'நிர்குண ப்ரம்மமே மாயையைக் கைக்

கொண்டு ஸகுண ப்ரம்மமாகித் தன்னையே ஜகத்தாகக் காட்டிக் கொள்கிறது. ஜட ப்ரபஞ்சமாக மட்டுமின்றி ஜீவ ப்ரபஞ்சமாகவும் காட்டிக் கொள்கிறது' என்பதாக நாலையும் – நிர்குண ப்ரம்மம், ஸகுண ப்ரம்மம், ஜீவாத்மா, ஜகத் என்ற நாலையும்– ஒன்று சேர்த்துக் கொடுக்கிறது!

ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றி மீமாம்ஸகர்கள், 'ஸ்ருஷ்டி என்று எவனோ ஈச்வரன் எப்பவோ பண்ணினதாக ஏன் சொல்லணும்? இப்போது மாதிரி எப்போதுமே ஜகத் தானாகவே எப்போதும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதில் கர்மாப்படி தானே பலன் விளைகிறது' என்பார்கள். 'உயிரில்லாத இயற்கை என்ற சக்தியால் ஜகத் தோன்றி நடந்து கொண்டிருக்கிறது; ஸ்வாமியுமில்லை, பூதமுமில்லை, கர்மாவுமில்லை, பலனுமில்லை' என்பது சார்வாகம். 'ஸத்யமான ஜகத் அணுமயமானது. அணுக்களை இப்படிப் பல தினுஸில் சேர்த்து முன்னே இல்லாத புது வஸ்துக்களை உண்டு பண்ணி வைப்பவனே ஈச்வரன்' என்று நியாய வைசேஷிகங்கள் சொல்லும். இதற்கு 'ஆரம்ப வாதம்' என்று பேர். ஸாங்க்ய-யோகங்களிலோ ஸ்ருஷ்டிக்கு ஈச்வர ஸம்பந்தம் கிடையாது. முன்னேயில்லாமலிருந்தது புதுசாக ஸ்ருஷ்டியானதாகவும் அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். (மாயை, இயற்கை என்று சொல்லப்படும்) ப்ரக்ருதியேதான் ஜகத்தாக மாறியிருக்கிறது என்று அவர்கள் சொல்வார்கள். இதற்குப் 'பரிணாமவாதம்' என்று பேர்.

அத்வைதம் என்ன சொல்கிறதென்றால்: நிஜமாக ஸ்ருஷ்டி என்று ஒன்று பண்ணப்படவில்லைதான். அணுவும் ஸத்யமில்லை. அணுக்களைச் சேர்த்து ஸத்யமான ஜகத் என்பதும் இல்லை. ப்ரக்ருதியின் பரிணாமம் என்பதும் ஸரியில்லை. அப்படியானால் பரிணமித்தபின் மூல வஸ்து இல்லாமல் போய் விடுவதுபோல் ஸ்ருஷ்டிக்கப்புறம் ப்ரக்ருதியே போய்விட்டதாகிவிடும்! ஆக உண்டாவதுமில்லை, மாறுவதுமில்லை. பின்னே என்னவென்றால், ஒன்றே இன்னொன்று மாதிரித் தோன்றுவதுதான்! பழுதை பாம்பு மாதிரி இருட்டில் தோன்றுகிறது. அப்படி ப்ரம்மமே ஜகத் மாதிரி மாயையில் தோன்றுகிறது. (இன்னொரு விதத்தில் சொன்னால் நிர்குண ப்ரம்மமே மாயையோடுகூடி ஸகுண ப்ரம்மமாகித் தன்னையே ஜகத் மாதிரித் தோன்றும்படிச் செய்து கொள்கிறது.) பழுதையிலிருந்து பாம்பு ஸ்ருஷ்டிக்கப்படவில்லையல்லவா? பழுதை நிஜமாகவே பாம்பாகப் பரிணாமம் அடைந்தும் விடவில்லையல்லவா? அப்படித்தான் ஜகத், ஸ்ருஷ்டியாகவோ பரிணாமமாகவோ இல்லாமல் தோற்ற மாத்ரமாக இருப்பது. விளக்கைக் கொண்டு வந்தால் இருட்டு போய், பழுதையைப் பாம்பாகப் பார்த்த ப்ராந்தி மறைந்து பழுதையே தெரிவதுபோல், ஞான ப்ரகாசத்தில் மாயையிருட்டு போய், முன்னே ஜகத்தாகத் தெரிந்ததே ப்ரம்மமாகத் தெரிய ஆரம்பித்து விடும்.

ஸ்ருஷ்டி, பரிணாமம் முதலான எதுவுமாக இல்லாமல் ஒன்றே இன்னொன்று மாதிரி தோன்றுவதுதான் ஜகத் என்பதற்கு 'விவர்த்த வாதம்' என்று பெயர்.

ஆசார்யாள் கொடுத்துள்ள விசேஷமான கொள்கைகளாக மூன்றைச் சொல்வார்கள். ஒன்று விவர்த்தவாதம். இன்னொன்று 'அத்யாஸம்' என்பது,

அஸலாக ஸ்ருஷ்டி என்று ஒன்றில்லை, பரிணாமமும் இல்லை, பௌத்தர்கள் சொல்வதுபோல ஸத்ய ஆதாரமேயில்லாத பொய்த் தொடர் ஓட்டமுமில்லை. ஸத்யமான ப்ரம்மத்தின் மேலேயே, பழுதையில் பாம்புபோல, மாயை ஏற்றி வைத்திருக்கும் தோற்றமே இந்த ஜகத் என்பதுதான் 'அத்யாஸம்'. கலரேயில்லாத ஸ்படிக லிங்கத்தின் மேலே பின்னாலிருக்கும் செம்பருத்திப் பூவின் சிவப்பை ஏற்றி வைத்து அது சிவப்பாகத் தெரிவது அத்யாஸம் Super-imposition என்கிறார்கள். ஆசார்யாள் அனுக்ரஹித்த மூன்றாவது விசேஷ தத்வம். 'ஸத்யம்-அஸத்யம் என்று இரண்டு இருப்பது மட்டுமில்லை. அஞ்ஞான தசையில் ஸத்யம் மாதிரியிருந்து ஞான நிலையில் அஸத்யமாகிவிடும் ஒன்றும் உண்டு. அதற்கு ப்ராதிபாஸிகம் என்று பேர்' என்பதாகும்.

மற்ற மதங்களுக்கும் அத்வைதத்துக்குமுள்ள வித்யாஸங்களைச் சொன்னேன். வித்யாஸம் பார்க்காமல் அவற்றிலிருந்தும் ஆசார்யாள் அனேகம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். மீமாம்ஸகர்களின் கர்மாவிலிருந்து ஆரம்பித்து பௌத்தத்தில் ஜகத்தை அப்படியே அடித்துப் போடுவதுவரை எல்லாவற்றுக்கும் ஆசார்யாள் இடம் கொடுத்திருக்கிறார். பக்திக்கு நன்றாகவே, நிறையவே இடம் வைத்திருக்கிறார். தத்வ ஆராய்ச்சியில் ந்யாய-வைசேஷிக-ஸாங்க்ய-யோகங்களில் என்னவெல்லாம் ப்ரயோஜனப்படுமோ அவற்றை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். பாட்ட மீமாம்ஸகர்களின் ஆறு ப்ரமாணங்களையேதான்● தாமும் கைக்கொண்டிருக்கிறார். ஸாங்க்யத்தைப் பற்றி கீதா பாஷ்யத்தில் ஓர் இடத்தில், 'அந்த சாஸ்த்ரம் பரமார்த்தத்தில் நமக்கு வித்யாஸமாகப் போனாலும், த்ரிகுணங்களையும் அவற்றைக் கொண்டு போக்தாவாயிருக்கும் ஜீவனைப் பற்றியும் அது சொல்வது ப்ரமாணமேயாகும்' என்கிறார்.*

அவருடைய 'யோகதாராவளி' ப்ரகரணத்தைப் பார்த்தால் அத்வைத லக்ஷ்யந்தானானாலும் அதற்கே பலவிதமான யோக ஸாதனைகளை எவ்வளவு deep-ஆக ப்ரயோஜனப்படுத்திக் கொள்கிறாரென்று தெரியும். தமிழிலேயேகூட யோக சாஸ்த்ரமாக ஒரு சின்ன உலா அவர் பெயரில் இருக்கிறது. சங்கராசாரியார் உலா என்ற அந்தப் புத்தகம் மெட்ராஸ் மானுஸ்க்ரிப்ட் லைப்ரரிக்காரர்கள் அச்சுப் போட்டிருக்கிறார்கள்.

எம்மதமும் சம்மதம் என்பது ஆசார்ய ஸித்தாந்தத்துக்கே பொருந்தும். ஒவ்வொரு மதத்திலும் ஒவ்வொரு நிலைவரை ஏற்றிவிடுவதற்கு ஸத்யங்கள் இருக்கின்றன. அப்படி ஏறிப் போனால் கடைசியில் அத்வைத சாஸ்த்ரம் சிகரத்துக்கே ஏற்றி வைத்துவிடும்!

அவரைப் போலத் தாம் கண்டனம் பண்ணிய ஸித்தாங்களையே உபாயமாகவும் எடுத்துக்கொண்டவர் எவருமில்லை!

அனுஷ்டானத்தில் தப்பு மதங்கள் இருக்கப்படாதென்று அவர் அயராமல்

● அருள் உரை 31-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பிரமாணம் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

* XVIII-19

பாடுபட்டாலும் அறிவாராய்ச்சிக்கு எல்லா மதப் புஸ்தகங்களும் இருக்கத்தான் வேண்டுமென்று நினைத்தார் என்பதற்குக் கதை சொல்வார்கள். ஜைனனான அமரஸிம்ஹன் அவரிடம் தோற்றுப் போனபின் தான் எழுதிய புத்தகங்களையெல்லாம் நெருப்பில் போட்டுக் கொண்டிருந்தானாம். இதை ஆசார்யாள் கேள்விப்பட்டதும், 'அடடா! சிந்தனா சக்தியில் தோன்றுகிற எதுவுமே அறிவாளிகளுக்காக எக்காலமும் ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டியதாயிற்றே! இவன் ஏன் ஜைனப் புஸ்தகங்களைக் கொளுத்தணும்?' என்று நினைத்தாராம். அவனைத் தடுப்பதற்காக ஓடினாராம். அதற்குள் அவன் ஒரு புஸ்தகம் தவிர பாக்கியெல்லாம் 'ஸ்வாஹா'வாக்கிவிட்டானாம். கடைசியாகப் போட அவன் கையில் ஒரு புத்தகம் இருந்ததாம். ஆசார்யாள்தான் அவன் கையைப் பிடித்து, அதுவும் 'ஸ்வாஹா'வாகாமல் ரக்ஷித்துக் கொடுத்தாராம். அதுதான் நிகண்டுவான 'அமரகோச'மாம்!*

அவர் நிராகரணம் பண்ணின 72 மதங்களில் பலவற்றுக்கு ஒரு புஸ்தகமும் இப்போது இல்லை, அவர் கண்டனம் பண்ணின பூர்வகால ஸூத்ர பாஷ்யங்கள் – ப்ருத்வீதவர் போன்றவர்கள் பண்ணினவை – நமக்குக் கிடைக்கவில்லை என்றால் அவர்தான் அழித்து விட்டாரென்று அர்த்தமில்லை. அந்தப் புஸ்தகங்களை எழுதினவர்கள் அல்லது அனுஸரித்தவர்களே ஆசார்யாளின் ஸத்ய ஸித்தாந்தம் வந்த பிற்பாடு அவை இருக்க வேண்டாமென்று அழித்து விட்டார்களென்றுதான் அர்த்தம்.

அத்வைதம் மற்ற ஸித்தாந்தங்களுக்கும் இடம் கொடுப்பதால்தான் பரமாத்வைதிகளான வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள், அப்பைய தீக்ஷிதர், வாசஸ்பதி மிச்ரர் போன்றவர்கள் மற்ற ஸித்தாந்தங்களைக் குறித்தும் புஸ்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

இது ஒரு பக்கம். இன்னொரு பக்கம் மாற்று ஸித்தாந்தக்காரர்களிலும், ஒரு ஸித்தாந்த முத்ரையும் குத்திக் கொள்ளாத பொதுக் கவிகளிலும்கூட மஹா அனுபவிகளாக இருந்தவர்கள் ஓர் உயர்ந்த நிலையில் அத்வைத ஸத்யங்களையே கொட்டியிருக்கிறார்கள்! புத்தி பூர்வமாக மற்ற ஸித்தாந்திகள் அவ்வளவு பேரும் ப்ரதான சத்ருவாகத் தாக்குவதும் அத்வைதம்தான்! அவர்களே அனுபவ பூர்வமாக உச்சாணிக்குப் போகும்போது தங்களை அறியாமலே ப்ரகடனம் பண்ணுவதும் அத்வைதந்தான்!

மத ஸித்தாந்திகள், கவிகள்தான் என்றில்லை. நவீன பௌதிக விஞ்ஞானிகளில்கூட ரொம்பப் பெரியவர்களாகவுள்ள ஐன்ஸ்டீன், ஸர் ஜேம்ஸ் ஜீன்ஸ் போன்றவர்கள் அத்வைத பாஷையில்தான் பேசுகிறார்கள்! பௌதிக தாதுக்களெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று பேதமான வேறு வேறு வஸ்துக்கள் என்ற விஞ்ஞானம் இப்போது பழசாகிவிட்டது. புது ஸயன்ஸின்படி ஏகமான சக்தியொன்றின் விதவிதமான தோற்றம்தான் எல்லாமும்! இந்த பௌதிக ப்ரபஞ்சத்தில் எதுவும் தன்னில் தானாகவே ஸத்யமாக இல்லாமல் absolute-ஆக இல்லாமல் – ஒன்றோடொன்று சார்புப்படுத்திப் பார்க்கும்போது ஸத்யம்

---

* இக்கதையை மேலும் விவரமாக அருள் உரை 11-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள ஸ்வாமி என்றால் குமாரஸ்வாமியே என்ற உரையில் காணலாம்.

மாதிரி இருக்கும் relative reality உள்ளதுதான் என்று புது ஸயன்ஸ் சொல்வது ஆசார்யாளுடைய ப்ராதிபாஸிக ஸத்யக் கொள்கையின் ஒரு ரூபம்தான்!

இப்படி ஸகல மத ஸாரமாகவும், மதத்துக்கு விரோதமானது என்றே நினைக்கும் ஸயன்ஸுக்குங்கூட ஸாரமாகவும் உள்ள பூரண ஸித்தாந்தத்தை ஆசார்யாள் அனுக்ரஹித்திருக்கிறார்.

எல்லா இடத்துக்கும் திக்விஜயம் பண்ணி அந்த ஸித்தாந்தத்தை வர்ஷித்து சாந்தமும் ப்ரேமையும் ஆனந்தமும் எங்கேயும் எல்லாரிடமும் நிறைந்திருக்கும்படிப் பண்ணினார்.

ஆசார்யாள் என்றால் சாந்தம், ப்ரேமை, ஆனந்தம் என்றுதான் அர்த்தம். அந்த மூன்றையும் சேர்த்துத்தான் 'சம்' என்பது. சம்-கரர் செய்த 'சம்'! 'ஒற்றுமை' என்பது அதுதான். ஒன்றாகப் போய்விடுவது ஒற்றுமை என்றால் ஸ்வாமியோடு ஒன்றாய் விடுவது மட்டுமில்லை; அதே ஸ்வாமிதானே இத்தனையும் என்பதால் ஜீவ ஸமூஹம் முழுவதோடும் ஒன்றாய் விடுவதும்தான். ஒருமைப்பாடு, ஒருமைப்பாடு என்று சொல்வதை இப்படி அத்வைத அடிப்படையால் நிஜமாக ஏற்படுத்தினார்.

எல்லோரும் ப்ரேமையில், சாந்தியில் ஒன்றாகப் போகவே ஆசார்யாள். அப்பப்போ அவர் விஷயமாக ஆராய்ச்சி என்று இறங்கி, எந்தக் காலத்தில் பிறந்தார், எங்கெங்கே போனார், என்னென்ன பண்ணினார், பண்ணினாரா, இல்லையா என்றெல்லாம் பார்ப்பதில் அபிப்ராய பேதங்கள் புறப்படுவதைப் பார்க்கும்போது, 'ஆசார்யாள் ஸமாதானத்துக்கே வந்தார். ஆராய்ச்சி என்று எதையாவது கிளப்பி அவர் விஷயமாகவே சர்ச்சை, சண்டை என்று கிளப்பி விட்டால் இதைவிட அபசாரம் இல்லை போலிருக்கே' என்றுகூடத் தோன்றுகிறது! தோன்றியதைச் சொல்லணுமாதலால் சொன்னேன்.

நாம் ஆராய்ச்சியால் கண்டுபிடிப்பதையெல்லாம்விட முக்யம் அவர் பெயரில் நாம் அத்தனை பேரும் ப்ரேமையில் ஒற்றுமையாயிருப்பதுதான்! அப்போதுதான் நாம் நிஜமான ஆசார்ய சிஷ்யர்கள்.

ஸ்ரீ சங்கர மடங்கள்

தாம் வேதாந்தத்தால் நிலைநிறுத்திய ஆத்மிய-ஸமூஹ ஒற்றுமையும் அந்த வேதாந்த மதமும் என்றென்றும் லோகத்தில் நிலையாக இருக்க வேண்டுமென்று ஆசார்யாள் நினைத்தார். அதற்காக அனேக மடங்களை ஸ்தாபித்துத் தம்முடைய சிஷ்யர்களை அவற்றில் ஆசார்யர்களாக வைத்தார். இவை அத்வைத வேதாந்தத்தைச் சொல்ல மட்டும் ஏற்பட்டவையல்ல. அதற்கு அதிகாரிகளாகக் கொஞ்சம் பேரே இருப்பார்கள். ஜன ஸமூஹம் முழுவதையும் அந்த goal பக்கம் திருப்பி விடுவதற்குக் கர்மானுஷ்டானத்தையும், பக்தியையும், வேத சாஸ்த்ர நம்பிக்கையையும் வளர்த்துக் கொடுக்க

வேண்டும்; சாஸ்த்ர விஷயமாக ஜனங்களுக்கு ஏற்படும் சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டும்; சர்ச்சைகளுக்குத் தீர்ப்புப் பண்ணவேண்டும். இவை எல்லாவற்றையும் செய்வதற்கே தர்ம பீடங்களாக ஆசார்யாள் மட ஸ்தாபனம் பண்ணியது.

ச்ருங்கேரி, த்வாரகை, புரி, பத்ரி, காஞ்சி என்ற ஐந்தும் ப்ரதான மடங்கள். இன்னம் பலவும் அவர் ஸ்தாபித்ததாகத் தெரிகிறது. இப்படி அனேகம் அவர் ஸ்தாபித்துத்தான் இருக்கவேண்டும். இத்தனாம் பெரிய உபகண்டத்தில் மத வளர்ச்சி குன்றாமல் ரக்ஷித்துக் கொடுப்பதற்கு, ரயிலோ, தபாலோ இல்லாத காலத்தில் ஆயிரம் மைலுக்கு ஒரு மடம் என்று ஐந்து ஸ்தாபித்திருந்தால் போதுமானதாயிருந்திருக்குமா? ஆர்யாவர்த்தம் என்று heart-land-ஆக விந்த்ய மலைக்கு வடக்கே உள்ள விஸ்தாரமான ப்ரதேசத்தில் ஹிமயக் கோடியில் (பத்ரிநாதத்தில்) இப்பவும்கூட ச்ரமப்பட்டே அடையக் கூடியதாக உள்ள இடத்தில் ஒரு மடம், கிழக்கு-மேற்கு ஸமுத்ரக் கரையோரங்களில் ஒவ்வொரு மடம் மட்டும் ஸ்தாபித்தால் போதுமென்று அவர் நினைத்திருக்க முடியுமா? அதனால் இன்னும் பல ஸ்தாபித்தே இருக்க வேண்டும். பிற்காலத்தில் துருஷ்கர்கள் பண்ணிய ஸதாஹதத்தில் எத்தனை ஆலயங்கள் தூள் தூளாயின? காசி விச்வநாதர் மந்திரமே எத்தனை தடவை இடிபட்டு இடிபட்டுக் கட்ட வேண்டியிருந்திருக்கிறது? ர்ாமனும், க்ருஷ்ணனும் பிறந்து வளர்ந்த அயோத்தியில், மதுராவில் ஒரு ப்ராசீனமான ஆலயமாவது இன்றைக்கு இருக்கிறதா? ஹிந்து மதம் என்று காட்டிக் கொள்ளவே பயப்படும்படியாக, வேத சப்தம் எழுப்பவே பயப்படும்படியாக எத்தனை கொடுமை, அக்ரமம் நடந்திருக்கிறது? முக்யமாக ஹிந்து தர்ம பீடங்களைத்தானே எதிரிகள் தாக்கியிருப்பார்கள்? இந்தப் பேயாட்டத்தில் அனேக மடங்கள் மங்கிப் போயிருக்க வேண்டும். சில எடுபட்டே போயிருக்க வேண்டும்.

தேசம் முழுவதிலும் ஐந்து ப்ரதான மடங்கள் என்பது போலக் காசியிலேயே ஐந்து மடங்களும், திருச்சூரில் ஐந்து மடங்களும் ஆசார்யாள் ஸ்தாபித்ததாகத் தெரிகிறது. காசி இந்த தேசத்துக்கே பண்டித ராஜதானியாகவும், ஆசார்யாளே பல காலம் வஸித்து உபதேசம் பண்ணிய க்ஷேத்ரமாகவும் இருந்திருப்பது. திருச்சூர்தான் ஆசார்யாள் அவதரிப்பதற்கே ஈச்வரன் வரம் கொடுத்த மஹா க்ஷேத்ரம். ச்ருங்கேரி ஸ்வாமிகள் ஒருவரின் ஆஜ்ஞைப்படியும், மேல் பார்வையிலும் எழுதப்பட்ட 'குரு வம்ச காவ்ய' புத்தகத்தில் – 'மஹாவிஷ்ணுவுக்கு நாலு புஜங்கள் மாதிரித் தமக்கிருந்த நாலு சிஷ்யர்களுக்கென்றும், தமக்கே ஒன்று என்றும், மொத்தம் ஐந்து மடங்கள் வாரணாஸியில் (காசியில்) ஆசார்யாள் ஏற்படுத்திவிட்டுச் சில காலம் தங்கியிருந்தார்' என்று இருக்கிறது.★

★ வாரணாஸீம் யோகி வரோதிகம்ய
புஜைரிவ ஸ்ரீ ஹரிரேஷ சிஷ்யை: I
ஸஹாத்மநா பஞ்ச மடாநமீஷாம்
ப்ரகல்ப்ய தஸ்தௌ கதிசித்-திநாநி II
(மூன்றாம் ஸர்கம், 23-ம் ச்லோகம்)

போன நூற்றாண்டில்கூட 'இந்த்ர' என்ற பட்டம் பெற்ற ஆசார்ய பரம்பரையைச் சேர்ந்த ஸ்வாமிகள் காசியில் இருந்திருக்கிறார்கள் என்று அங்கே சிவாலய காட்டில் (கட்டத்தில்) உள்ள ப்ரஹ்மேந்த்ர மடம் என்பதில் உள்ள சாஸனத்திலிருந்து தெரிகிறது. சந்த்ரசேகர ஸ்வாமிகள் என்பவரின் சிஷ்யரான விச்வநாத ஸ்வாமிகளை அது குறிப்பிடுகிறது.●

ஸுமேரு மடம் என்றும் பாதுகா மடம் என்றும் சொல்கிற ஒன்று, காசியிலிருக்கிறது. அதன் ஜீர்ணோத்தாரண கைங்கரியத்துக்காக ஒரு 'அப்பீல்' விடப்பட்டது. அனேக ஸ்வாமிஜிகள், மஹா மஹோபாத்யாயாக்கள், பிரமுகர்களின் பேரில் வெளியான அந்த அப்பீலில் அந்த மடம் ஆசார்யாளே தம்முடைய காசி வாஸத்தின்போது ஸ்தாபித்தது என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஹிமாலயத்திலேயே ஜ்யோதிர்மடம் தவிர, கங்கோத்ரியில் ஆசார்யாள் ஒரு மடம் ஸ்தாபித்ததாக போன நூற்றாண்டில் வெளியான 'Light of the East' வால்யூம் ஒன்றில் இருக்கிறது*. விளம்பரமே போடாமலும், ரொம்ப குறைச்சல் விலை வைத்தும் கோரக்பூர் கீதா ப்ரெஸ்ஸில் பத்ரிகைகளும் புஸ்தகங்களும் போட்டு வருகிறார்களல்லவா? அவர்களுடைய 'கல்யாண்' பத்ரிகையின் 'தீர்த்தாங்க' மலரின் பூமிகை (முகவுரை)யிலும் ஸுமேரு மடத்தையும், கங்கோத்ரி மடத்தையும் சொல்லியிருக்கிறது.

'கொச்சின் ஸ்டேட் மானுவல்' என்ற புஸ்தகம் திருச்சூரிலுள்ள ஐந்து சங்கர மடங்களைப் பற்றிச் சொல்கிறது. 'தெக்கே (தெற்கு) மடம்', 'வடக்கே மடம்' என்று ஒவ்வொரு திசையின் பெயரிலும் ஒன்று, மத்தியில் 'நடுவிலே மடம்' – என்பதாக ஐந்து மடங்கள் அங்கே இருந்திருக்கின்றன. தற்போது தெற்கே மடம், நடுவிலே மடம் இரண்டுதான் இருக்கின்றன. தெக்கே மடத்தில் இதுவரை எண்பது பேர் பட்டத்திலிருந்திருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். வடக்கே மடம் தற்போது 'ப்ரஹ்மஸ்வ மடம்' ஆகியிருக்கிறது – அதாவது வேத பாடசாலை.

புரிஜகந்நாதத்திலேயே ப்ரதானமாகவுள்ள கோவர்த்தன மடத்தைத் தவிர, சங்கரானந்த மடம், சிவதீர்த்த மடம், கோபால தீர்த்த மடம் என்றும் மூன்று அத்வைத மடங்கள் இருக்கின்றன.

வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள் புது மடங்கள் ஸ்தாபித்தும் பழசுக்குப் புதுச் சோபை கொடுத்தும் கன்னட தேசத்திலும் அதை ஒட்டிய தெலுங்குச் சீமைகளிலும் ஒன்பது மடங்களில் விசேஷ மரியாதை பெற்று 'நவமட நாதர்

● சாஸனம் விக்ரம ஸம்வத் 1941, அதாவது கி.பி. 1884 தேதியிட்டது. வாசகம்

ஜகத்குரோ: சங்கரஸ்ய பாரம்பரிய – க்ரமாகத:
சிஷ்ய: ஸந்மார்க்க-நிஷ்ணாத: சந்த்ரசேகர நாமக:
தஸ்ய சிஷ்யோ விச்வநாத யதீந்த்ரோ யோகிநாம் வர:

என்று போகிறது.

* Vol.11. No.11, July 1894

என்று பெயர் பெற்றிருப்பதாக விஷயம் தெரிந்தவர்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் ஒன்பது மட்டுமில்லை, பதினைந்து சங்கர மடங்கள் கன்னட, ஆந்த்ர, மலையாள, மஹாராஷ்ட்ர தேசங்களில் புனாவரையிலுங்கூட, இருப்பதாக 'கல்யாண்' பத்ரிகையின் 'தீர்த்தாங்க' மலரில் பேர் கொடுத்திருக்கிறது★. இவை தவிரவும் பூமிகையில் ராமேச்வரம், ஸ்ரீசைலம் உள்பட இருபது இடங்களிலுள்ள மடங்கள் 'ஸ்ரீ சங்கராசார்யாதி வித்யா – தர்ம – பீடாதிப – பரம்பராகத மட'ங்கள் என்று சொல்லியிருப்பதில்தான் ஸுமேரு மடம், கங்கோத்ரி மடம் ஆகியவை பற்றியும் இருக்கிறது.

ஆசார்யாளின் நேர் சிஷ்யர்களின் பெயரிலும் இவற்றில் சிலதைச் சொல்கிறார்கள். திருச்சூர் மடங்களைப் பற்றியும் இப்படிப் பத்மபாத, ஸுரேச்வராசார்யார்கள் ஸ்தாபித்ததாக ஐதிஹ்யம் இருக்கிறது. (பத்ரியிலுள்ள) ஜ்யோதிர் மடத்தின் 'சாகா(கிளை) மட'மாகத் தோடகாசார்யாள் சகடபுரம் மடத்தை ஸ்தாபித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது.

எது, யார் ஸ்தாபித்தது என்று விசாரித்துக்கொண்டே போனால் முடிவேயிருக்காது. ஆத்ம லாபமாக, ஞானமாகவோ பக்தியாகவோ, இல்லாமல் அது பாட்டுக்கு ஆராய்ச்சி போய்க் கொண்டிருக்கும்! ஆசார்யாள் ஸ்தாபித்திருக்கவே முடியாது என்று சொல்வதற்குக் காரணமில்லாததாலும், இந்தப் பெரிய தேசத்தில் மதத்தைக் கட்டிக் காப்பதற்கு எத்தனை மடம் வேண்டுமானாலும் ஸ்தாபிக்க அவசியம் இருந்ததாலும் அவர் அனேக மடங்களை ஸ்தாபித்தாகவே ஒப்புக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் குருபீடங்களென்று நமஸ்காரம் பண்ணலாம்!

இப்படி லோகத்துக்காக ஆசார்யாள் எல்லாம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் போது – உலகத்துக்கே குழந்தையாக, குழந்தை குருவாக அனுக்ரஹம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது – பெற்ற தாயாருக்குக் குழந்தையாக, அந்திமத்தில் கடமையைப் பண்ணுகிறேன்' என்று முன்னே வாக்குக் கொடுத்திருந்தார் அல்லவா? அதைப் பண்ணும்படி ஆயிற்று.

அந்த அம்மாளுக்கு நிர்யாண ஸமயம் வந்தது. அது உடனே ஆசார்யாளுக்குத் தெரிந்தது. காலடியில் ப்ரஸன்னமானார். தாயாரை ஆச்வாஸப் படுத்தி அத்வைத உபதேசமாக ஸ்தோத்ரங்கள் சொன்னார். அந்த்ய ஸ்மரணை எப்படியோ அப்படியே மரணத்துக்கு அப்புறம் ஆகுமென்பதால் அவளுக்கு அத்வைத முக்தி கிடைக்கச் செய்யணுமென்று அப்படிச் சொன்னார்.

ஆனால் அது அவளுக்குப் பிடிபடவில்லை.

'பிடிபடுகிற மாதிரி பக்தியாய் சொல்லுவோம்' என்று சிவ ஸ்தோத்ரங்கள் சொன்னார்.

★ கூடலி, சிவகங்கை, ஆவணி, விரூபாக்ஷ, புஷ்பகிரி, சங்கேச்வர, கரவீர, ராமச்சந்த்ரபுர, ஹரிஹரபுர, பண்டிகாடி, எடநீரு, கோதண்டராம, ஸ்வர்ணவல்லி, நெல்மாவு, யோக நரஸிம்ஹஸ்வாமி, பாலகுண்டுரு மடங்கள்.

அவளைக் கைலாஸத்துக்கு அழைத்துப்போக ப்ரமத (பூத)கணங்கள் வந்தன.

அவள் பயப்பட்டாள்.

இதுவும் ஸரியாக வரவில்லையே என்று விஷ்ணு ஸ்தோத்ரங்கள் சொன்னார். 'ச்ரியா ச்லிஷ்டோ விஷ்ணு' என்று ஆரம்பித்து 'க்ருஷ்ணாஷ்டகம்' சொன்னார் என்று சொல்வார்கள்.

ஸுகுமாரர்களான விஷ்ணு ஸேவகர்கள் வந்தார்கள்.

தாயாருக்கு சாந்தமாகவும் ஸந்தோஷமாகவும் ஆயிற்று.

அவர்கள் அவளுடைய உயிரை விஷ்ணு லோகத்துக்கு எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

கொடுத்த வாக்குப்படி ஆசார்யாள் தஹனம் பண்ண நினைத்தார்.

பந்துக்களும், புரோஹிதர்களும் ஸன்னியாஸியான ஏக புத்ரரின் தர்மம் என்ன என்று புரிந்துகொள்ளாமல் ஆக்ஷேபித்தார்கள். இப்போது★ தேசாபிமானிகள் பண்ணுவதெல்லாம் பண்ணினார்கள் – ஒத்துழையாமை, பஹிஷ்காரம் எல்லாம் (பண்ணினார்கள்)!

ஆசார்யாள் ஒருவர் மாத்திரமாக இருந்துகொண்டு தாயார் சரீரத்தைச் சேதித்துத் தூக்கிக்கொண்டு போய் அகத்துக் கொல்லையிலேயே தஹனம் செய்யும்படி ஆயிற்று.

அதற்கு ப்ராயச்சித்தமாக இன்றைக்கும் அந்தச் சீமையில் நம்பூதிரிகளில் செத்துப் போனவரின் சரீரத்தை ஜாடையாகச் சேதித்துக் கொல்லையிலேயே தஹனம் செய்கிறார்கள்.

இன்னொரு விஷயம் அங்கே சொல்கிறார்கள். ஒத்துழையாமையும் பஹிஷ்காரமும் செய்யாமல் இரண்டு குடும்பத்தினர் மட்டும் துக்கம் கேட்க வந்து ம்ருத சரீரத்தின் தலைமாட்டிலும் கால்மாட்டிலுமாக நின்றார்களாம். இவர்களுடைய வம்ச பரம்பரையினர் என்று இன்றைக்கும் 'தலையாற்றுப் பள்ளி', 'காப்பள்ளி' என்ற இரண்டு இல்லத்துக்காரர்களைச் சொல்கிறார்கள்.

கொஞ்ச நாழி இப்படி ஓர் அகத்துக் குழந்தையாக இருந்துவிட்டு ஆசார்யாள் மறுபடியும் உலகத்தின் குழந்தையாகப் புறப்பட்டு விட்டார். ராமேச்வரத்திலிருந்து கைலாஸம்வரை ஒரு க்ஷேத்ரம் விடாமல் போனார். இப்படி அங்கங்கே அனந்தமாக விவரங்கள் இருக்கின்றன. மறைந்து போன விவரங்களும் அனந்தம் இருக்கும். சிலது சொல்கிறேன். த்வாதச லிங்க க்ஷேத்ரங்களுக்குப் போனதை முன்னேயே சொல்லியாயிற்று.●

★ 1939-ல் கூறியது.

● காசி, ஸ்ரீசைலம், திருச்செந்தூர், கொல்லூர் (மூகாம்பி), குருவாயூர்' திருவொற்றியூர், காமாக்யா ஆகிய க்ஷேத்ரங்களுக்கு ஆசார்யாள் சென்றதும் முன்பே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கும்பகோணம், சிதம்பர க்ஷேத்ரங்களுக்குள்ள ஆசார்யத் தொடர்பும் முன்பே கூறப்பட்டுள்ளது.

அனந்த சயனம் என்ற திருவனந்தபுரத்தில் வீரவைஷ்ணவர்களை ஸமரஸப் படுத்தி அத்வைதிகளாக்கினார்.

(பழைய) மைஸூர் ராஜ்யத்தில் ஒரு விஷ்ணு க்ஷேத்ரம். சிவ ஸ்வரூபமாக இருந்த ஆசார்யாளைக் கோயிலுக்குள்ளேயே விட முடியாதென்று பட்டர்கள் ஆக்ஷேபித்தார்கள். 'ஒரு தரம் உள்ளே போய் ஸ்வாமி தரிசனம் பண்ணிவிட்டு வந்து அப்புறம் சண்டை போடுங்கள்' என்று ஆசார்யாள் கேட்டுக் கொண்டார். அவர்கள் அப்படியே போய்ப் பார்த்தபோது மூர்த்தியின் வலது பக்கம் சிவனாக மாறியிருந்தது! அவர்கள் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு ஆசார்யாளை மரியாதை பண்ணி உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். 'ஹரிஹர்' என்றே அன்றிலிருந்து அந்த ஊருக்குப் பேர் இருக்கிறது.

மதுரையில் மீனாக்ஷி-ஸுந்தரேஸ்வராளை தரிசனம் பண்ணிக்கொண்டு, அம்பாளுக்குப் பஞ்ச ரத்ன ஸ்தோத்ரம் அர்ப்பணித்தார். வித்வத் ஸமூஹம் நிறைய இருந்த அந்த ஊரில் எல்லாரையும் அத்வைதத்தை ஏற்கும்படிப் பண்ணினார்.

திருச்சிராப்பள்ளி தாயுமானவர் கோயிலுக்கு ஆசார்ய சம்பந்தம் இருப்பதற்கு சாஸன ப்ரமாணமே இருக்கிறது! அங்கே ஸுகந்த குந்தளாம்பாள் ஸன்னிதிச் சுவரில் 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யின் பூர்வ பாகமான 'ஆனந்த லஹரி' ச்லோகங்கள் நாற்பத்தியொன்றும் கல்வெட்டாகப் பொறித்திருக்கிறது. 'ஆசார்யாளேதான் பொறிக்கச் செய்தார். அப்புறம் ஜம்புகேச்வரம்போய் அகிலாண்டேச்வரிக்குத் தொடங்க ப்ரதிஷ்டை பண்ணி சாந்தமூர்த்தியாக்கிய பிறகு அங்கே பாக்கி 59 ச்லோகமும் பண்ணி நூறாக்கி முடித்தார்' என்று ஐதிஹ்யம் இருக்கிறது... ஸௌந்தர்ய லஹரிக் கதை அப்புறம் சொல்கிறேன். அது ஆசார்யாளின் கைலாஸ யாத்ரையில் வருவது. காலவாரியாகச் சொல்லாமல் முன் பின்னாகச் சொல்லிக்கொண்டு போகிறேன்...

ஸ்ரீரங்கத்தில் கண்டனம் பண்ணிக்கொண்டு வந்த வைஷ்ணவர்களுக்கு உபதேசம் பண்ணி சாந்தப்படுத்தி ஸ்வாமி தரிசனம் செய்துகொண்டார். அங்கே நிறையப் பக்தர்கள் கூடி பூலோக வைகுண்டமென்று சந்தோஷப் படும்படியாக 'ஜனாகர்ஷண யந்த்ரம்' ஸ்தாபித்தார்.

திருவிடை மருதூருக்கு ஆசார்யாள் வந்ததை' ஆனந்தகிரீய'த்தில் ரொம்பவும் முன்னாடியே சொல்லியிருக்கிறது. சோழ தேசத்தின் அத்தனை சிவாலயங்களுக்கும் மத்யலிங்கமாக இருப்பவர் அந்த க்ஷேத்ரத்தின் 'மஹாலிங்கம்'தான்.

வைஷ்ணவர்கள்தான் ஆசார்யாளை விரோதித்தார்கள் என்று நினைத்து விடக் கூடாது. அவர் எந்தத் தெய்வத்தையுமே 'அது ஒன்றுதான் பரதெய்வம்' என்று சொல்லாமல் அத்வைதமாக ஸமரஸ பாவத்துடன் சொல்லி வந்ததால் தீவிர சைவர், தீவிர சாக்தர் முதலிய எல்லோருமே அவரிடம் சண்டைக்குத் தான் வந்தார்கள்! அதனால் மத்யார்ஜுனத்திலும் அவருக்கு எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது.

'அவதாரமான நம்மையே கத்த விட்டுவிட்டு மூலப் பரமசிவன் நல்ல

பெயர் வாங்கிக்கொண்டு போகிறாரே!' என்று ஆசார்யாள் நினைத்தார். அவர் நினைத்தாரோ இல்லையோ நான் நினைக்கிறேன்! ஆகையால் மஹாலிங்க மூர்த்தியிடம், 'நீதான் இவர்களுக்கு ஸத்யம் தெரியும்படியாக பதில் சொல்லணும்!' என்றார்.

உடனே என்ன ஆச்சு என்றால், லிங்கத்திலிருந்தே 'ஸத்யம் அத்வைதம்!' என்று வாக்கு உண்டாயிற்று! அதோடு கூடவே, கையைத் தூக்கி சபதம் பண்ணுவதாகவே லிங்கத்துக்குள்ளிருந்து வலது கையும் வெளியே வந்து தூக்கி நின்றது!

அத்தனை பேரும் ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டு வேதாந்த மதத்தில் சேர்ந்தார்கள்.

மாயவரத்துக்கும் ஆசார்யாள் போயிருக்கணும் என்பதற்கு 'சிவானந்த லஹரி'யில் குறிப்பு இருப்பதாகச் சொல்லலாம். அதில் 'நீலகண்ட'ப் பேர் ஈச்வரன், மயில் இருவருக்கும் இருக்கிறதை வைத்து ஈச்வரனே ஒரு மயிலாக நர்த்தனம் பண்ணியதாக ஒரு ச்லோகம் இருக்கிறது.● அதிலே பெண் மயிலான 'மயூரி'யாக அம்பாளைச் சொல்லியிருக்கிறது. அம்பாள் மயிலாக வந்த இடம்தான் மாயூரம் அல்லது கௌரீ மாயூரம் என்னும் மாயவரம். திருமயிலாடுதுறை என்று தமிழ்ப் பேர்.

மெட்ராஸ் மயிலாப்பூரிலும் அம்பாள் மயிலாகப் பூஜை பண்ணியிருக்கிறாள். திருவொற்றியூர் போன ஆசார்யாள் அங்கேயும்தான் போயிருப்பார்.

'சிவானந்த லஹரி' ஸ்ரீ சைலத்தில் செய்திருப்பாராயிருக்கும். அங்கே கோபுர வாசல் கதவிலேயே ஆசார்யாள் பிம்பம் பொறித்திருக்கிறது. 'யோக தாராவளி'யில் ஆசைப்பட்டாற்போலவே ஸ்ரீசைலத்தை ஒட்டியிருக்கும் ஹாடகேச்வரம் என்ற இடத்தில் அருவியும் ஆலமரமுமாக உள்ள ஓர் ஏகாந்தமான இடத்தில் ஆசார்யாள் அடித்த சிலையாக நிஷ்டையில் சில காலம் இருந்திருக்கிறார்.

கண்ணப்பரை – பக்தர்களுக்கெல்லாம் சிரோபூஷணமாயிருப்பவரை – 'பக்தாவதம்ஸாயதே!' – என்று சொன்ன ஆசார்யாள்*. காளஹஸ்தியும்தான் போயிருப்பார். அதோடு அது அம்பாள் ஞானாம்பாளாக உள்ள க்ஷேத்ரமல்லவா? போகாமலிருப்பாரா?

திருப்பதியில் பெருமாளை தரிசனம் பண்ணி, அந்தக் கோயிலில் பக்தாள் காணிக்கைகளைக் கொண்டுவந்து கொட்டும்படியாக 'தனாகர்ஷண யந்த்ரம்' ஸ்தாபித்தார்.

'பாண்டுரங்காஷ்டகம்', 'ஜகந்நாதாஷ்டகம்' இரண்டும் அவர் மஹாராஷ்ட்ராவிலுள்ள பண்டரீபுரத்துக்கும் ஒரிஸ்ஸாவிலுள்ள புரிக்கும் போனதற்குச் சான்று. புரியில் ஒரு முக்கிய மடமே ஸ்தாபித்திருக்கிறார்.

● ஸந்த்யா கர்மதி நாத்யயோ எனத் தொடங்கும் 54-வது ச்லோகம்.

* சிவானந்த லஹரி-63

இன்னொன்று த்வாரகையில் ஸ்தாபித்ததும் தெரிந்து கொண்டோம். 'அச்யுதாஷ்டகம்', 'கோவிந்தாஷ்டகம்' என்று க்ருஷ்ண ஸ்துதிகள் அனேகம் ஆசார்யாள் பண்ணியது த்வாரகை, மதுரா, பிருந்தாவனம் ஆகிய இடங்களில் அவர் க்ஷேத்ராடனம் பண்ணினபோது இருக்கலாம். இப்படியே அயோத்தியில் 'ராம புஜங்கம்' பாடியிருக்கலாம்...

சிவ ஸ்தோத்ரங்களில் பல காசியில் பண்ணியதாயிருக்கும். 'அன்ன பூர்ணா ஸ்தோத்ரம்' அங்கேதான் பண்ணியது என்று சொல்லாமலே தெரியும். க்ஷேத்ர, தீர்த்தங்களைப் பற்றியும் 'காசீ பஞ்சகம்', 'கங்காஷ்டகம்', 'மணிகர்ணிகாஷ்டகம்' என்றெல்லாம் ஸ்தோத்ரித்திருக்கிறார். யமுனை பற்றியும் அஷ்டகம் பாடியிருக்கிறார். நர்மதா தீரத்தில்தானே ஆச்ரமம் வாங்கிக் கொண்டார்? அதைப் பற்றியும் அஷ்டகம் பாடியிருக்கிறார்.

ஸகல க்ஷேத்ரங்களுக்கும் போய் காஷ்மீரத்தில் மஹா பண்டிதர்களுடன் வாதம் பண்ணி ஜயித்தார். அங்கே சாரதா பீடத்தில் ஏறினார் என்று நம்பிக்கை இருக்கிறது. அங்கே மஹா பண்டிதையாக இருந்த ஒரு யுவதியை மெச்சித் தலையில் சூட்டிக்கொள்ள 'டர்பன்' மாதிரியான 'தரங்கம்' என்று ஒரு சிரோபூஷணம் கொடுத்தாராம். இப்போதும் அங்கே அதை விசேஷ ஆபரணமாகச் சொல்லிச் சூட்டிக் கொள்கிறார்களாம்.

ஸ்ரீநகரில் 'சங்கராசார்ய கிரி' என்றே ஒரு குன்று இருக்கிறது. தேசத்தின் வடக்கு உச்சியில் ஆசார்யாளுக்கு உச்ச ஸ்தானம் கொடுத்திருப்பதற்கு அடையாளம்!

பத்ரிநாத் என்னும் பத்ரிகாச்ரமத்துக்கு ஆசார்யாள் போனது ஒரு முக்யமான ஸம்பவம். ஜ்யோதிர் மடம் அங்கேதான் ஸ்தாபித்தார். பத்ரி நாராயண மூர்த்தியே அப்போது அலகநந்தா நதியில் புதைந்திருந்ததாகவும், ஸ்வாமி ஸ்வப்னத்தில் ஆசார்யாளுக்குத் தெரிவித்தபடி அவர்தான் அதை எடுத்து வந்து ப்ரதிஷ்டை பண்ணினாரென்றும் ஐதிஹ்யம் இருக்கிறது. அங்கே சூடாக வெந்நீர் பொங்கும் ஓர் ஊற்று 'தப்த குண்டம்' என்று இருக்கிறது. அது ஸ்வாமியே ஆசார்ய பரிவாரத்தின் ஸநானத்திற்காக அனுக்ரஹித்தது என்று தெரிகிறது.

இதையெல்லாம்விட முக்கியமானதாக ஆசார்யாள் நினைத்திருக்கக்கூடிய ஒன்றும் அங்கே நடந்தது. ஸர்வ ஜனங்களும் ஆசார்யாளின் சரணத்தில் விழுந்து ஜகத்குரு, ஜகத்குரு என்று கொண்டாடினாலும் அவருக்குத் தானும் சிஷ்யராக விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணணும், பண்ணணும் என்றுதான் இருந்தது. அந்த ஆசை பூர்த்தியாகும்படியாக பத்ரியில் ஆசார்யாளின் குருவும் பரம குருவுமான கோவிந்த பகவத்பாதரும், கௌடபாதரும் தரிசனம் கொடுத்தார்கள். அவரைத் தங்கள் சிஷ்யர், ப்ரசிஷ்யர் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் படியான பாக்யத்தைத் தங்களுக்குக் கொடுத்து, அவதார காரியத்தை அமோகமாக நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்த ஆசார்யாளைப் பார்த்து அந்த இரண்டு பேரும் ரொம்ப சந்தோஷப்பட்டார்கள். ஆசார்யாள் 'தக்ஷிணா மூர்த்தி அஷ்டகம்' சொல்லி, அடிக்கு அடி அவர்களுடைய சரணங்களில் –

திரு அடிகளில் நமஸ்கரித்தார். தக்ஷிணாமூர்த்தியிலிருந்தே வந்தவர் இப்படி பக்தி நாடகம் – நாடக பக்தியில்லை பண்ணினார்!

மாதா-பிதா-குரு என்பதில் குரு தரிசனம் ஆனதும் மாதா-பிதாக்களைப் பார்க்க ஆசைப்பட்டார். சிஷ்யராக அடங்கியிருந்த மாதிரி, குழந்தையாக அடங்கியிருக்க ஆசைப்பட்டார். யார் மாதா? யார் பிதா? மாதா ச பார்வதீ தேவீ; பிதா தேவோ மஹேச்வர: என்று அவரே சொல்லியிருக்கிறார்.★ அவர்கள் சேர்ந்து பண்ணின அவதாரந்தான் அவரே என்றாலும் குழந்தையாகப் பக்தி பண்ண ஆசைப்பட்டார். இதுவரை நம்மெல்லாரையும் போலக் கோயில்களுக்குப் போய் அர்ச்சா மூர்த்திகளை (விக்ரஹ வடிவங்களை)த் தரிசித்தவர் – நாம் அர்ச்சையைத்தான் பார்க்கிறோமென்றால், அவர் அதிலேயே அந்தந்த ஸ்வாமியை நேராகப் பார்த்திருப்பார். அப்படிப் பார்த்தவர் இப்போது பார்வதீ – பரமேச்வராள் ஸாக்ஷாத்தாக எழுந்தருளியிருக்கும் கைலாஸத்துக்குப் போனார். யோக பலத்தால் போனார் என்று இருக்கிறது.

கைலாஸத்தில் ஈச்வரனையும் அம்பாளையும் தரிசனம் பண்ணி, பக்தி பண்ணி ஆனந்தப்பட்டார். ஒன்றே இப்படி ஈச்வரன்-அம்பாள் என்று இரண்டாகி, அப்புறம் நம்முடைய பகவத்பாதாள் என்று மூன்றாகி ஒன்றையொன்று பார்த்து ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டது!

அவர் தரிசனம் பண்ணினது அவர் ஆனந்தமடைந்ததோடு முடிந்து போகக் கூடாது, இதிலிருந்து லோகத்துக்கெல்லாம் எந்த நாளும் ஆனந்தமாக ஒன்று நடக்க வேண்டுமென்று பார்வதீ-பரமேச்வரர்கள் நினைத்தார்கள். வந்த குழந்தைக்கு ஒரு 'ப்ரஸண்ட்' கொடுக்கிற மாதிரி கொடுத்து அதிலேயே லோகத்துக்குப் பரமானுக்ரஹத்தைச் சேர்த்து அனுப்பி விட்டார்கள்.

ஸ்வாமி ஆசார்யாளுக்கு ஐந்து ஸ்படிக லிங்கங்களைக் கொடுத்தார். இந்த விஷயம் இதிஹாச-புராணங்களை (முறையே) சேர்ந்த 'சிவ ரஹஸ்யம்', 'மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதை' ஆகிய இரண்டிலும் இருக்கிறது.● சிவ ரஹஸ்யத்தில் இது காசியில் நடந்ததாகச் சொல்லியிருந்தாலும், அவை கைலாஸ லிங்கங்கள் என்றே இருக்கிறது. இரண்டிலுமே பஞ்ச லிங்கங்கள் என்று ஒற்றுமையாகச் சொல்லியிருப்பதை கவனிக்க வேண்டும். ஒன்றில் ஐந்து என்று சொல்லி இன்னொன்றில் நாலு என்றோ ஆறு என்றோ இல்லை! இதைவிட கவனிக்க வேண்டியது, இரண்டிலுமே அந்த ஐந்து லிங்கங்களுக்கும் ஒரே பெயர்களைச் சொல்லியிருப்பது! யோகலிங்கம், போகலிங்கம், வரலிங்கம், முக்திலிங்கம், மோக்ஷலிங்கம் என்று அதே ஐந்து பேர் சொல்லியிருக்கிறது.

கூடுதலாக, அவற்றைப் பிற்பாடு ஆசார்யாள் எங்கெங்கே ப்ரதிஷ்டை பண்ணினாரென்ற விவரம் 'மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதை'யில் கொடுத்திருக்

★ அன்னபூர்ணா ஸ்தோத்ரம், கடைசி ச்லோகம்.

● 'சிவரஹஸ்யம்' 9-வது அம்சம், 16-வது அத்யாயம். மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதை: 72-வது காண்டம், 7-வது பரிஸ்பந்தம்.

கிறது: யோகலிங்கம் இந்த (காஞ்சி) மடத்தில்; போகலிங்கம் ச்ருங்கேரி மடத்தில்; வரலிங்கம் நேபாளத்தில் நீலகண்ட க்ஷேத்ரத்தில்; முக்தி லிங்கம் கேதாரிநாத்தில்; மோக்ஷ லிங்கம் சிதம்பரத்தில்.

அது ஸ்படிக லிங்கமாக இருந்ததில் ரொம்ப அர்த்தமுண்டு.

ஸ்ரீ ருத்ர ப்ரச்னம்தான் வைதிகமான சிவ ஸூக்தங்களில் முக்கியமாக இருப்பது. அதில் த்யான ச்லோகத்தில் என்ன சொல்லியிருக்கிறதென்றால்:

ஆபாதாள-நப: ஸ்தலாந்த-புவந-ப்ரஹ்மாண்ட- மாவிஸ்புரஜ்-
ஜ்யோதி ஸ்பாடிக லிங்க மௌளி விலஸத் பூர்ணேந்து
வாந்தாம்ருதை: I
அஸ்தோகாப்லுத-மேக-மீச-மநிசம் ருத்ராநுவாகாஞ்-ஜபந்
த்யாயேதீப்ஸித ஸித்தயே (அ)த்ருத-பதம் விப்ரோ
(அ)பிஷிஞ்சேச்-சிவம் II

வேத மந்த்ர பூர்வமான பூஜை பண்ணுவதற்குரியவனான ஒரு விப்ரன் பூஜையினால் இங்கு ஸித்தி அடைய வேண்டுமானால் இந்த ருத்ர ப்ரசனம் என்ற அனுவாகத்தை (வேதத்தின் 'ஸெக்ஷ'னை) ஒரே ஓட்டமாக ஓடாமல் ('அத்ருத பதம்' என்பதற்கு அதுதான் அர்த்தம்) சொல்ல வேண்டிய முறையில் ஜபம் செய்தபடி சிவனுக்கு அபிஷேகம் பண்ணணும் என்பது ச்லோகத்தின் கடைசியில் சொன்ன விஷயம். சிவனுக்கான பிம்பம் அனேகமாக லிங்கமாகத்தான் இருக்கும். அது ஸ்படிக லிங்கமோ, பாணலிங்கமோ, ஸுவர்ண லிங்கமோ, ரஸலிங்கமோ, மரகதலிங்கமோ எதுவாயிருந்தாலும் 'ருத்ரம்' ஜபித்தபடி அபிஷேகிக்கணும். வேறே நடராஜா மாதிரி மூர்த்தியாக இருந்தாலும் இதே விதிதான். இது (ச்லோகக்) கடைசியில் சொன்ன விஷயம். 'ஏகம் ஈசம் அநிசம்' என்று ஏக வஸ்துவான ஈச்வரனை ருத்ர ஜப த்யானத்தோடு ஸதா அபிஷேகிக்கணும் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

இதற்கு முன் சிவ ஸ்வரூபத்தை எப்படித் தியானிக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. பாதாளத்திலிருந்து ஆகாசம் வரை வ்யாபித்துக் கொண்டு, ப்ரம்மாண்டங்களையெல்லாம் ப்ரகாசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் ஜ்யோதிஸ்ஸாக ஸ்வாமி இருக்கிறார். ஜ்யோதிர் லிங்கமாக இருக்கிறார். அது ஸ்படிக லிங்கமாக இருக்கிறது: 'ஸ்பாடிக லிங்க'! ஸ்படிக்கத்தாலானது 'ஸ்பாடிகம்'. இப்படியொரு மஹாப் பெரிய ஸ்படிக லிங்கமாக ஸ்வாமியை பாவித்துக்கொள். அதன் சிரஸில் பூர்ண சந்திரன் ப்ரகாசிக்கிறது – 'மௌளி விலஸத் பூர்ணேந்து'. மான், மழு, ஜடை எல்லாமுள்ள ஸகல (உருவ) பிம்பத்தின் சிரஸில் மூன்றாம் பிறைதான் இருக்கிறதென்றால் ஸ்படிக மயமான இந்த ஸகள-நிஷ்கள (அருவுருவ) லிங்கத்தின் உச்சியில் பூர்ணசந்திரனே இருக்கிறது! அதனால்தான் குறிப்பாக ஆசார்யாள் ப்ரதிஷ்டை பண்ணியுள்ள இந்த லிங்கங்களுக்கு சந்த்ர மௌளீச்வரன் என்று பேர் இருக்கிறது. அந்தப் பூர்ண சந்த்ரனுக்குள்ளேயிருந்து அம்ருதம் பெருகுகிறது: 'வாந்தாம்ருதை'. அம்ருதம் 'அஸ்தோக'மாகப் பெருகுகிறது – அதாவது நிறைய, தாரை தாரையாகப் பெருகுகிறது. மூன்றாம் பிறையானால் ஏதோ கொஞ்சம் அம்ருதம்தான் பெருகும். இது பூர்ண சந்திரனானதால் ஒரே தாரையாகப் பிரவஹிக்கிறது. தன்

சிரஸிலுள்ள சந்த்ரனிலிருந்தே பெருகும் அம்ருத தாரையில் ஸ்வாமி அப்படியே முழுகியிருக்கிறார். – 'ஆப்லுதம்' என்றால் முழுக்கப்பட்டு, அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டு என்று அர்த்தம். அவர் நீயும் துளி ஜலம் விட்டு அபிஷேகம் பண்ணினால் ஆனந்தமடைகிறார்!

ஸ்படிகமாக இல்லாத லிங்கமாக, அல்லது வேறே ஸகள மூர்த்தியாயிருந்தால்கூட ருத்ர ஜபத்தோடு அபிஷேகம் பண்ணும்போது ஸ்வாமியை ஸ்படிக லிங்கமாகத்தான் த்யானிக்க வேண்டும் என்று இருப்பதால்தான் பரமேச்வரன் ஐந்து ஸ்படிக லிங்கங்களை ஆசார்யாளிடம் கொடுத்தார்.

ஸகளத்தைவிட ஸகள நிஷ்களம் அத்வைதத்துக்குக்கிட்டே. அதிலும் ஆதி அந்தமில்லாத லிங்கம் இன்னம்கிட்டே. அந்த லிங்கம் ஸ்படிகமாகவும் இருந்துவிட்டால் ரொம்ப ரொம்பக் கிட்டே. அத்வைதம் பரமதத்வமாகச் சொல்வது நிர்குண ப்ரஹ்மம். ஸ்படிகம் ஒரு கலரிலும் வராமல் transparent (ஒளி ஊடுருவும்படி) இருந்து கொண்டு நிர்குண தத்வத்துக்கே ரூபகமாயிருக்கிறது. ஸ்படிகம் பரப்ரஹ்மம் மாதிரி நிஷ்களங்கமானது, நிர்மலமானது, சுப்ரமானது. எந்தக் கலர் புஷ்பத்தால் அர்ச்சித்தாலும் உள்ளே அந்த 'டால்' அடித்து, அந்தக் கலர் மாதிரியே ஸ்படிக லிங்கம் தோன்றும். மாயை ஆரோபிக்கும் அத்தனை ரூபங்களுக்கும், குணங்களுக்கும் நிர்குண ப்ரஹ்மம் இடம் கொடுத்து, அது அதுவாகவும் தோன்றுவது போலத்தானே இது?

இப்படி ஞான மயமாயிருப்பது குளு குளு என்று சந்த்ரிகையின் அம்ருதத்தில் குளிர்ந்திருப்பது காருண்யத்தைக் காட்டுவதாக இருக்கிறது.

பஞ்சபூதம், பஞ்சப்ராணன் என்று இருப்பதுபோல் பஞ்ச லிங்கம் ஸ்வாமி ஆசார்யாளுக்குக் கொடுத்தார். பஞ்சக்ருதயம் செய்பவர்! பஞ்சமுகம் உள்ளவர்!

அறிகிறவன் – அறியப்படும் வஸ்து-அறிவு என்ற மூன்றும் ஒன்று என்பது அத்வைதம். 'த்ரிபுடி' என்று இந்த மூன்றைச் சொல்வது. அப்படியொரு த்ரிபுடியாக இங்கே கொடுத்தவர் – சிவன்; வாங்கிக் கொண்டவர் – சிவன்! கொடுக்கப்பட்ட வஸ்துவும் சிவன்!

இங்கே ஆசார்யாளையே ஸ்படிக சந்த்ரமௌளீச்வரராக சொல்லியிருக்கும் ஒரு ச்லோகம் ஞாபகம் வருகிறது. 'மாதவீய சங்கர விஜய'த்தில் ஆசார்யாளின் அவதார ஸர்கத்தில் வரும் ச்லோகம்:

மூர்தநி ஹிமகர சிஹ்நம் நிடிலே நயநாங்க-மம்ஸயோ: சூலம் I
வபுஷி ஸ்படிக – ஸவர்ணம் ப்ராஜ்ஞாஸ்தம் மேநிரே சம்பும் II ●

குழந்தை சங்கரரைப் பார்க்க வந்த ஞானிகளுக்கு சிவச்சின்னங்கள் அதனிடம் தெரிந்ததாம்! வடு மாதிரி, மச்சம் மாதிரித் தெரிந்தது என்பார்கள். **மூர்தநி ஹிமகர சிந்ஹம்' – சிரஸில் சந்த்ரனின் சின்னம்! அதுதான் சந்த்ர மௌளி!** நெற்றியில் மூன்றாவது கண் மாதிரி அடையாளம் – 'நிடிலே

● **மாதவீயம், ௨-வது ஸர்கம்; ச்லோகம்-90**

நயநாங்கம்'. தோளில் சூலக் குறி – 'அம்ஸயோ: சூலம்'. தேஹமெல்லாம் ஸ்படிகமாக மின்னுகிறது: 'வபுஷி ஸ்படிக ஸவர்ணம்'. இப்படித் தோன்றிய குழந்தையை சம்பு என்றே அந்த ஞானிகள் தெரிந்து கொண்டார்கள் – 'ப்ராஜ்ஞாஸ்தம் மேநிரே சம்பும்'

பிதாவான மஹேச்வரன் பஞ்சலிங்க அனுக்ரஹம் பண்ணினபோது மாதா பார்வதி சும்மாயிருப்பாளா? அவள் ஒரு ஸ்தோத்ரச் சுவடியை ஆசார்யாளுக்குக் கொடுத்தாள். அதுதான் தேவீ ஸ்துதிகளில் முதல் ஸ்தானம் வஹிப்பதான 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'. மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதையில் அதை 'ஸௌந்தர்ய ஸாரம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'பூத்யை' – அதாவது லோகத்துக்கு க்ஷேமம் உண்டாக்குவதற்காக – அதை ஆசார்யாளுக்கு அனுக்ரஹம் பண்ணினாளென்று இருக்கிறது.

பஞ்சலிங்கம் கொடுத்தது, அவற்றின் பெயர்கள், அவற்றை ஆசார்யாள் எங்கெங்கே வைத்தார் என்பதையெல்லாம் 'மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதை'க்கு முழுக்க இசைவாகச் சொல்லும் 'ஆனந்தகிரீய சங்கர விஜய'த்தில் அம்பாள் கொடுத்த புஸ்தகத்தை 'அம்பிகா ஸ்தவ ஸாரம்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது.★ தேவீ பரமான ஸ்துதிகளுக்கெல்லாம் இதுவே ஸாரமாயிருப்பது என்று அர்த்தம். 'ஜகதனுக்ரஹாய' – கொடுத்தாளென்று இருக்கிறது. ஜகத்குருவுக்குப் பண்ணும் அனுக்ரஹம் ஜகத்துக்கே அனுக்ரஹம்தானே?

'ஸௌந்தர்ய லஹரி' என்றால் அழகின் அலைகள். அம்பாள் அழகு ஸமுத்ரமாயிருக்கிறாள். அதை ஸ்தோத்ரம் வாக்கு ரூபத்தில் காட்டிவிடுகிறது. அப்போது ஒவ்வொரு ச்லோகமும் ஓர் அலை மாதிரி.

அம்பாளுக்குப் பல ரூப பேதங்கள் இருப்பதில் இது 'ஸுந்தரி' என்பவளைப் பற்றியது. அவள் தசமஹா வித்யா என்று பத்தில் ஸுந்தரி வித்யாவுக்கு தேவதையாக இருப்பவள். 'ஸ்ரீவித்யா' என்பது அதைத்தான். த்ரிபுர ஸுந்தரி என்பது அந்த ஸுந்தரிதான். மூன்று லோகத்திலேயும் சிறந்த அழகி த்ரிபுரஸுந்தரி. ஸ்தூல-ஸூக்ஷ்ம-காரணம் என்ற முப்புரங்களுக்குள்ளே ஞானமாகவும் காருண்யமாகவும் இருக்கும் பர்ஹ்ம தத்வம்தான் இப்படி அழகு ஸ்வரூபமான தாயாக ஆகி த்ரிபுர ஸுந்தரி என்ற பெயரில் விளங்குவது. 'லலிதாம்பாள்' என்று சொல்வது அவளைத்தான்.

சந்த்ரமௌளீச்வர லிங்கத்தின் சக்தியாக ஸ்ரீசக்ர ரூபத்தில் பூஜை பண்ணுவது த்ரிபுரஸுந்தரிக்குத்தான். ஏனென்றால் அவர் மாதிரியே அவளுக்கும் பூர்ண சந்த்ர ஸம்பந்தம் நிறைய உண்டு. அவருடைய சிரஸில் பூர்ண சந்த்ரன் இருக்கிறதென்றால் இவள் வாஸம் பண்ணுவதே பூர்ண சந்த்ர மத்தியில்தான்! 'சந்த்ர மண்டல மத்யகா' என்று ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அவளுக்கு விசேஷமான திதியும் பூர்ணிமை! ஸாதனாந்தத்தில் (ஸாதனை முடிவில்) அவளே நம்முடைய சிரஸ் உச்சியில் பூர்ண சந்திரனாக அம்ருதத்தைக் கொட்டுவாள்.

★ ஆனந்தகிரீயம் 55-வது ப்ரகரணம்.

திவ்ய தம்பதி ஜிலுஜிலுவென்று அழகாக அம்ருத கிரணங்களைக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கும் சந்த்ர ஸம்பந்தத்துடன் லோகத்தின் தாபத்தையெல்லாம் போக்கி ஆனந்தம் கொடுப்பதற்காகச் சந்த்ரமௌளியாகவும் த்ரிபுரஸுந்தரியாகவும் இருக்கிறாள். அவள் சிரஸிலும் சந்த்ர கலை உண்டு. 'சாரு சந்த்ர கலாதரா' என்று ஸஹஸ்ரநாமத்தில் வருகிறது. 'மஹாத்ரிபுரஸுந்தரி', 'சந்த்ர மண்டல மத்யகா', 'சாரு சந்த்ர கலாதரா' என்ற நாமாக்கள் கிட்டக்கிட்டவே வந்துவிடுகின்றன.

'ஸௌந்தர்ய லஹரி' ஆசார்யாளே பண்ணியது என்றுதான் ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது. ஏற்கெனவே அது கைலாஸத்திலிருந்தது, அம்பாள் கொடுத்தாள் என்றால் ஆசார்யாள் அதைப் பண்ணவில்லையா? ப்ரசாரம் மட்டும்தான் பண்ணினாரா?' என்று கேட்டால் இதற்கு ஒரு கதை பதில் சொல்கிறது. இந்தக் கதை சங்கர விஜயம் எதிலும் இல்லாவிட்டாலும் கர்ணபரம்பரையாக வந்திருக்கிறது. சிரேஷ்டர்களும் மதிப்புக் கொடுத்து ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். என்ன கதை என்றால்...

'மூன்று காலமும் வில்வார்ச்சனை பண்ணி லோக க்ஷேமத்தை உண்டாக்கு' என்று சொல்லி ஸ்வாமி பஞ்ச லிங்கங்களைக் கொடுத்தார். அம்பாளும் லோகக்ஷேமத்துக்காக ப்ரசாரம் பண்ணச் சொல்லி ஸ்தோத்ரச் சுவடியைக் கொடுத்தாள். ஆசார்யாள் அவர்களை நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டுத் திரும்பினார்.

கைலாஸத்தின் வாசலிலிருந்த நந்திகேச்வரருக்கு மஹாமந்த்ர சாஸ்த்ரமாக இருந்த அந்த ஸ்தோத்ரம் கைலாஸத்தை விட்டுப் போவதா என்று இருந்தது. அவர் அப்பப்போ ரொம்பவும் ரோஷமாகக் காரியம் பண்ணிவிடுவார். அதனால், யார், என்ன என்று பார்க்காமல் ஆசார்யாளின் கையிலிருந்த சுவடியைப் பறித்தார். எல்லா ஓலையும் அவர் கைக்குப் போகவில்லை. ஒரு பாகம் ஆசார்யாள் கையிலேயே இருந்தது. மொத்தம் இருந்த நூறு ச்லோகத்தில் பின் 59 நந்திகேச்வரர் கைக்குப் போயிற்று. ஆரம்ப பாகமான 41 ச்லோகத்தை ஆசார்யாள் இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு சட்டென்று வெளியேறிவிட்டார்!

பெரிய பாகம் நஷ்டமாகிவிட்டதே என்று அவர் துக்கப்பட்டார். அப்போது அம்பாள் அசரீரிவாக்கில், 'எல்லாம் என் லீலைதான். அந்த 59-ம் நீயே பூர்த்தி பண்ணிவிடு. உன் வாக்காலேயே ஸ்தோத்திரம் கேட்கணும்; அது கைலாஸ ஸொத்தான ஸ்தோத்ரத்தோடேயே, அதற்கு ஸமதையாகச் சேர்ந்து ப்ரகாசிக்கணும் என்றுதான் இப்படி நடக்கப் பண்ணினேன்' என்றாள்.

ஆசார்யாள் ரொம்பவும் சந்தோஷத்துடன் அப்படியே 41-ஐ நூறாக்கிப் பூர்த்தி பண்ணிவிட்டு, 'என் வாக்கா? உன்னுடையதேயான வாக்கால்தான் உனக்கென்றே இந்த ஸ்தோத்ரம் ஏற்பட்டது – த்வதீயாபிர் –வாக்பிஸ் – தவ ஜநநி வாசாம் ஸ்துரியம்' என்று பரம வினயத்தோடு முடித்து அவளுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணினார்.

இப்படிக் கதை இருக்கிறது.

ஆசார்யாள் பண்ணிய 59 ச்லோகங்களில்தான் அம்பாளின் ஸ்வரூப வர்ணனை, கேசாதி பாதம், அவளுடைய ஸௌந்தர்ய அலைகளாக வருகிறது. இதில் மூன்றாவது ச்லோகத்தில் (அதாவது முழு நூலின் 44-வது ச்லோகத்தில்) 'ஸௌந்தர்ய லஹரி' என்ற பதப்ரயோகமே பண்ணியுமிருக்கிறார். அதனால், மொத்த நூலையும் அந்தப் பெயரில் சொன்னாலும் முதல் 41 'ஆனந்த லஹரி' என்றும், பின் 59 மட்டுமே 'ஸௌந்தர்ய லஹரி' என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. முதல் பாகத்தில் எட்டாவது ச்லோகத்தில் 'ஆனந்த லஹரி' என்று – 'சிதானந்த லஹரீம்' என்று வருகிறது.

கைலாஸத்தில் ஆசார்யாளுக்குக் கிடைத்த ஸ்தோத்ரத்திற்கு 'மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதை', 'ஆனந்த கிரீயம்' இரண்டிலுமே 'ஸௌந்தர்ய லஹரி' என்று பேர் சொல்லாமல், 'ஸௌந்தர்ய ஸாரம்' என்றும் அம்பிகா ஸ்தவஸாரம் என்னும் பேர் சொல்லியிருப்பது கர்ண பரம்பரைக் கதையின் ப்ராமாண்யத்துக்குப் பலம் சேர்ப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

முதல் பாகம் ஸுந்தரியைப் பற்றிய மந்த்ர சாஸ்த்ர ஸாரம்.

பாக்கியை நந்திகேச்வரர் வழிப்பறி செய்தாரே என்று எனக்கு ரொம்ப ஸந்தோஷமாக இருக்கிறது! அதனால்தானே, அம்பாளின் ரூப லாவண்ய மஹிமையையும், இதற்கு மேலே கவிதை இல்லை, பக்தி இல்லை' என்னும்படியாக ஆசார்யாளின் மஹிமையையும் தெரிவிக்கிற பின்பாகம் உண்டாயிற்று?.

ஸ்வாமியின் ஆஜ்ஞைப்படியே ஆசார்யாள் நாலு லிங்கங்களை ச்ருங்கேரி, கேதாரம், நீலகண்டம், காஞ்சி ஆகிய க்ஷேத்ரங்களில் ப்ரதிஷ்டை செய்தார். நிர்யாணம் ஸமீபித்தபோது மோக்ஷலிங்கத்தைச் சிதம்பரத்தில் ப்ரதிஷ்டை செய்து வரும்படி ஸுரேச்வராசார்யாளிடம் கொடுத்தனுப்பினாரென்று 'ஆனந்த கிரீய'த்தில் இருக்கிறது.

திக்விஜயமெல்லாம் முடித்து முடிவாகக் காஞ்சீபுரத்துக்கு வந்தார். 'கச்சி மூதூர்' என்று சங்க இலக்கியமான 'பெரும்பாணாற்றுப்படை' முதலியவற்றிலேயே சொல்லப்படும் அந்தப் புராதனமான நகரம் மஹாக்ஷேத்ரம் என்பதாக மட்டுமின்றி பெரிய வித்யா ராஜதானியாகவும் இருந்திருக்கிறது. வடக்கே காசி மாதிரி தெற்கே காஞ்சி. 'சான்றோர் உடைத்து' என்று சிறப்பிக்கப்படும் 'தொண்டை நன்னாட்டின்' தலைநகரம் அதுதான். 'கடிகா ஸ்தானம்' எனப்படும் ஸம்ஸ்க்ருத யூனிவர்ஸிடி இருந்த நகரம் அது. அப்பர் ஸ்வாமிகள் 'கல்வியைக் கரையிலாத காஞ்சி மாநகர்'★ என்கிறார். பல மத ஸித்தாந்திகளும் கூடியிருந்த இடம் அது என்று 'மணிமேகலை'யிலிருந்து தெரிகிறது. பௌத்தம், ஜைனம், காபாலிகம் முதலான எல்லா மதங்களும் அங்கே பிற்காலத்தில் இருந்ததென்று மஹேந்த்ர பல்லவனின் 'மத்த விலாஸ ப்ரஹஸன' நாடகத்திலிருந்து தெரிகிறது. சரித்ரத்தில் சக்கரம் ஒருமுழு சுற்றுச் சுற்றிப் பழையபடியே மறுபடி நடக்கும்போது எந்த வட்டாரத்தில் எப்படியிருந்ததோ அப்படித்தான் திரும்பவும் நடக்கும். அதனால் ஆசார்யாள் காலத்திலும் அங்கே பல மதங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். இப்போதும்

★ 'மறையடி பாடி' எனத் தொடங்கும் பதிகம், எட்டாவது பாடல்.

பௌத்த சிற்பங்கள் பல அங்கே அகப்படுகின்றன. காஞ்சி மண்டலத்துக்குள்ளேயே இருக்கும் திருப்பருத்திக்குன்றம் 'ஜினகாஞ்சி' என்கிற சமண ஸ்தலமாகப் பேர் பெற்றிருக்கிறது.

க்ஷேத்ரம் என்று பார்க்கும்போது, 'ரத்ன த்ரயம்' என்கிற ஈச்வரன், அம்பாள், பெருமாள் ஆகிய மூன்று பேருக்கும் முக்கியமான ஸ்தலமாயிருப்பது அது. எண்ணி முடியாத கோயில்கள் ஸகல தெய்வங்களுக்கும் அங்கே இருப்பதில் ஏகம்பம் பரமேச்வரனின் பஞ்சபூத ஸ்தலங்களில் ப்ருத்வீ க்ஷேத்ரமாயிருக்கிறது. அம்பாள் காமாக்ஷியின் காமகோஷ்டம் காமகோஷ்டம் – 'காமகோட்டம்' என்பது. அத்தனை அம்மன் ஸன்னிதிகளுக்கும் மூல சக்தி பீடமாயிருக்கிறது ● பெருமாள் வரதராஜாவாக உள்ளவிஷ்ணு காஞ்சியை – 'அத்தியூர்' என்று வைஷ்ணவர்களின் திவ்ய தேசங்களில் சொல்வது: அதை – மூன்று முக்கியமான க்ஷேத்ரங்களில் ஒன்றாகச் சொல்கிறார்கள். ஸ்ரீரங்கமும், திருப்பதியும் மற்ற இரண்டு!

விஷ்ணு காஞ்சியைத் தற்போது சின்னக் காஞ்சீபுரம் என்கிறோம். பெரிய காஞ்சீபுரம் என்பது சிவகாஞ்சி. கச்சி ஏகம்பமும் காமகோட்டமும் உள்ள இடம்.

ரத்ன த்ரயம் மட்டுமில்லாமல் ஷண்மத தெய்வங்களுக்குமே முக்யமான க்ஷேத்ரம் காஞ்சி.

பிள்ளையார் கோயில்கள் இல்லாத ஊரே தமிழ் நாட்டில் கிடையாது. அப்படிக் காஞ்சீபுரத்திலும் அனேகம் உண்டு. அங்கே ஒரு பேட்டைக்கே பிள்ளையார் பாளையம் என்று பேர். காமாக்ஷி ஆலயத்திலேயே ஆறு, ஏழு விக்னேச்வர மூர்த்திகள் உண்டு.

ஸுப்ரஹ்மண்யருக்கு குமரக் கோட்டம் என்று தனிக் கோயில் இருக்கிறது. கச்சியப்ப சிவாசாரியார் கந்த புராணம் எழுதி அரங்கேற்றியதே அங்கேதான்!

கச்சபேச்வரர் கோயிலில் ஸூர்யன் ஸன்னிதியில் 'மயூரசதகம்' என்ற நூறு ச்லோகம் கொண்ட ஸூர்ய ஸ்துதி கல்வெட்டில் பொறித்திருப்பதிலிருந்து அது ஒரு முக்யமான ஸூர்ய க்ஷேத்ரமாகத் தெரிகிறது.

இப்படி ஷண்மதங்களுக்கும் முக்யம் வாய்ந்ததாகக் காஞ்சீபுரம் இருக்கிறது. ஆசார்யாளுக்கு முந்தியே அப்படியிருந்து அவர் அதனாலேயே அங்கே வந்து தங்கியிருக்கலாம். அல்லது ஷண்மத ஸ்தாபனாசார்யாளாகிய அவர் வந்து தங்கியதாலேயே அது இப்படிப் பெருமை பெற்றிருக்கலாம்.

ஸப்த மோக்ஷபுரிகளில் தக்ஷிணத்தில் உள்ள ஒன்றே ஒன்று காஞ்சீபுரம்தான் என்பது அதன் தலையான சிறப்பாகும்!

ஸமய முக்யத்வம், வித்யா ஸ்தான முக்யத்வம், ராஜரீக முக்யத்வம், வ்யாபார முக்யத்வம் எல்லாமே அந்த ஊருக்கு இருந்ததால்தான் 'நகரேஷு காஞ்சி' என்று புகழப்பட்டிருக்கிறது.

ஆசார்யாள் காஞ்சீபுரம் வந்ததை அனேகமாக அவரது அத்தனை சரித்ர

● அருள் உரை 15-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள காமாக்ஷியின் சரிதை என்ற உரையைக் காணவும்.

புஸ்தகங்களுமே சொல்கின்றன. காஞ்சியிலிருந்து கொண்டுதான் அவர் ஆறு சிஷ்யர்களை தேசமெல்லாம் அனுப்பிவைத்து, ஷண்மதங்களை நிலைப் படுத்தினாரென்று 'ஆனந்தகிரீயம்', '(ச்ருங்கேரி) குருவம்ச காவ்யம்' இரண்டிலும் இருக்கிறது.[★]

ஆசார்யாள் காஞ்சீபுரத்தில் ஸர்வஜ்ஞ பீடாரோஹணம் செய்தாரென்று 'சங்கராப்யுதம்', 'கோவிந்த நாதீயம்', 'சித்விலாஸீயம்', 'குரு ரத்னமாலா' ஆகிய புஸ்தகங்கள் தெரிவிக்கின்றன.[■] 'ஸுஷமா' மேற்கோளிலிருந்து 'ப்ருஹச்-சங்கர', 'ப்ராசீன சங்கர' விஜயங்களிலும் இந்த விஷயம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது.[*] 'வ்யாஸாசலீய'த்தின்படி காஷ்மீரத்தில் ஸர்வஜ்ஞ பீடாரோஹணம் என்று த்வனித்தாலும், கதைத் தொடர்ச்சியோ அவருடைய காஞ்சீ வாஸத்தைச் சொல்வதாக இருக்கிறது.[●] இந்தக் குழப்பத்தைப் போக்குவதாகக் 'காச்மீரம் என்று காஞ்சி மண்டலத்துக்கே ஒரு பெயர் உண்டு' என்று கோவிந்த நாதீயத்தில் தெளிவுபடுத்திச் சொல்லியிருக்கிறது.[●●] 'சிவரஹஸ்ய' இதிஹாஸத்தில் ஆசார்ய சரித்ரத்தை முடிக்குமிடத்தில் அவர் காஞ்சீபுரத்தில் தம்முடைய மடத்தில் வஸித்துவந்த காலத்தில் 'மிச்ரர்கள்' என்கிற மஹாப் பாண்டிதர்களை ஸகல வாஸ்த்ர வாதத்திலும் ஸுலபமாக ஜயித்தார். 'விஜித்ய தரஸா(அ)க்ஷத சாஸ்த்ர வாதை: மிச்ராந்' என்று சொல்வது ஸர்வஜ்ஞ பீடம் ஏறியதைக் குறிப்பதாகவே தெரிகிறது.[**]

[★] 'ஆனந்த கிரீயம்'-ப்ரகரணங்கள் 67-72, 'குருவம்ச காவ்யம்' - ஸர்கம் 3, ச்லோகம் 36-ம், அதற்கு நூலாசிரியரே எழுதியுள்ள விரிவுரையும், அனைத்து சங்கர விஜயங்களுக்கும் முந்தைய 'ப்ருஹச்-சங்கர விஜய'த்திலும் ஆசார்யாள் காஞ்சி வாஸத்தின்போது ஷண்மத ஸ்தாபனம் செய்த விவரம் உள்ளதாக குரு ரத்ன மாலா'வின் 33-வது ச்லோகத்திற்கான 'ஸுஷமா' விரிவுரையின் மேற்கோளிலிருந்து தெரிகிறது.

[■] ஸ்ரீ ஸ்ச்சிதானந்த சிவாபிநவ ந்ருஸிம்ஹ பாரதி ஸ்வாமிகள் என்ற ச்ருங்கேரி ஆசார்யாளின் சீடரான ஸ்ரீ லக்ஷ்மண ஸூரியின் 'பகவத் பாதாப்யுதயத்'த்திலும் காஞ்சியில் ஆசார்யாளின் ஸர்வஜ்ஞ பீடாரோஹரணம் கூறப்பட்டுள்ளது (ஆறாம் ஸர்க்க முடிவு).

[*] 'குரு ரத்னமாலா'வின் 'ஸுஷமா' வ்யாக்யானத்தில் முறையே 33-வது, 31-வது ச்லோகங்களின் விரிவுரையில் காணும் மேற்கோள்கள்.

[●] சென்னை மானுஸ்க்ரியட் லைப்ரரி பதிப்பில் முற்சேர்க்கையாகக் கொடுத்துள்ள ஐந்து ச்லோகம் பார்க்கவும்.

[●●] 'கோவிந்த நாதீயம்'-அத்யாயம் 9, முதல் இரு ச்லோகங்கள்.

[**] மூலத்தில் 'ஸ்வகாச்ரமே' என்பதாகக் காஞ்சி ஸ்ரீ மடம் ஆசார்யாளே பீடாதிபத்யம் வஹித்த மடமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. 'குரு ரத்ன மாலா' 33-ம் ச்லோகத்துக்கான 'ஸுஷமா' வ்யாக்யானத்தில மேற்கோளாக வரும் 'வ்யாஸாசலீய' ச்லோகங்களில் ஒன்றும் மேற்படி 'சிவரஹஸ்ய' வசனத்தை அடியோற்றி ஆசார்யாள் காஞ்சி வாஸத்தில் தாம் நிர்மாணித்திருந்த மடத்தில் ('மடே ஸ்வக்லுப்தே') இருந்தபோது மிச்ரர்களை வென்றாரென்று கூறி, ஸர்வஜ்ஞபீடம்

(அடுத்த பக்கம் பார்க்கவும்)

அவதாரத்தைப் பூர்த்தி பண்ணி ஆசார்யாள் காஞ்சியிலேயே ஸித்தியடைந்ததாக 'சிவரஹஸ்யம்', 'மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதை', ஆகிய இதிஹாஸ-புராணங்களும், சில சங்கரவிஜயங்களும், ஆசார்யாள் பற்றிய இதர புஸ்தகங்கள் சிலவும் சொல்லியிருக்கின்றன. ஸித்தி ஸ்தலம் கேதாரிநாத், பத்ரிநாத் என்று வித்யாஸமாக அபிப்ராயப்படும் சங்கரவிஜயங்கள் முதலிய புஸ்தகங்களும் இருக்கின்றன.*

ஒன்றுபடுத்தவே வந்த ஆசார்யாளின் சரித்ர விஷயமாகவே வித்யாஸமான அபிப்ராயங்களைச் சொல்வது மனஸுக்கு ஏற்கவேயில்லை. அவரொன்றும் ஸ்வயசரிதையோ, உயிலோ எழுதி வைத்துவிட்டுப் போகவில்லை! பின்னால் வந்தவர்கள் ஒவ்வொருத்தர் ஒவ்வொன்றை ஆதாரம், ப்ரமாணம் என்று வைத்துக்கொண்டு முடிவு பண்ணுகிறோம்! அடிப்படை உண்மை நாமெல்லாரும் அவருடைய பக்தர்கள், சிஷ்யர்கள், குழந்தைகள் என்பதுதான். எல்லா ஆராய்ச்சியையும்விட அவரிடம் நம் எல்லோருக்கும் பக்தியும், நமக்குள்ளே கொஞ்சங்கூட த்வேஷலேசமில்லாத அன்பும் இருப்பதுதான் முக்யம்; உயிர்நிலை. இதற்கு ஹானி என்றால் எல்லா ஆராய்ச்சியையும் வாபஸ் வாங்கிக்கொண்டு விடலாம்..: (சிரித்து) 'எது ஆசார்யாளின் ஸித்தி ஸ்தலம்?' என்று கேட்டால், சில ஸித்த புருஷர்களைப் பற்றி ஒருத்தரே மூன்று, நாலு இடங்களிலே ஸமாதியானாரென்கிறார்களே, அப்படி ஆசார்யாளும் ஆனாரென்று சொல்லிவிடலாம் போலிருக்கிறது...!

முக்தி க்ஷேத்ரமான காஞ்சீபுரத்தில் ஆசார்யாள் முக்தி அடைந்தாரென்று ஒரு நம்பிக்கை... முக்தி 'அடைவது' என்ன? அவரே முக்தி ஸ்வரூபம்!

ஏறியதையும் தெரிவிக்கிறது ('ஸர்வஜ்ஞ பீடம் அதிருஹ்ய').

'பருஹச்-சங்கர விஜயம், அதற்கடுத்தபடியாகத் தொன்மை பொருந்திய 'ப்ராசீன சங்கர விஜயம்' ஆகியவயற்றில் ஆசார்யாள் காஞ்சியில் ஸ்ரீ சாரதா மடம் என்று பெயர் கொண்ட ஸ்ரீ காமகோடி பீட மடத்தை ஸ்தாபித்துத் தமக்குப் பிறகு ஸுரேச்வரரையும், அவரது காப்பில் ஸர்வஜ்ஞாத்மரையும் நியமித்த விவரம் இருப்பதை 'ஸுஷமா' 31-34 ச்லோக விரிவுரை மேற்கோள்களிலிருந்து விளங்கிக் கொள்ளலாம். 'கேரளீய சங்கர விஜய'மும் இதனை அப்படியே அடியொற்றிச் சொல்கிறது.

பொது நூலான புராணங்களைச் சேர்ந்த 'மார்கண்டேய ஸம்ஹிதை'யில் காஞ்சி மட ஸ்தாபனமும் அதற்குரிய ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்தில் ஸுரேச்வரரின் நியமனமும் கூறப்படுள்ளன.(72.7).

ஆனந்த கிரீய சங்கர விஜயம்' இவற்றை அனுஸரித்துக் கூறுகையில் ஆசார்யாள் தம்முடைய வாஸத்துக்கு உரியதாகக் காஞ்சி ஸ்ரீமடத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டதையும் ('நிஜவாஸயோக்யம் மடமபி பரிஸல்ப்ய') ஸுரேச்வரரை நியமித்ததையும் தெரிவிக்கிறது (ப்ரகரணம் 65).

ஸ்ரீலக்ஷ்மண ஸூரியின் 'பகவத்பாதாப்யுதயத்'திலும் காஞ்சி ஸ்ரீமட ஸ்தாபனம் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

* ஆசார்யாள் அவதாரத்தை முடித்து ஸித்தியடைந்தது எங்கு என்பது பற்றி

சரீரத்தை த்யாகம் பண்ணி நம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் போய் விட்டாரல்லவா? அந்த விதேஹ முக்தியைத்தான் சொல்கிறேன்... அப்படி அவர் முக்தி அடைந்தது காஞ்சீபுரத்தில் – காமாக்ஷியின் முன்னாலேயே என்று சில புஸ்தகங்களில் இருக்கிறது. 'ப்ருஹச்சங்கர விஜய'த்தில் 'தேவ்யா: புர: பரதரே புருஷேவிலில்யே' – 'அம்பாளின் எதிரக்கே (எதிரில்) பராத்பரமான ப்ரஹ்ம தத்வத்தில் லயித்து விட்டார்' – என்று இருக்கிறது. 'ப்ராசீன சங்கர விஜய'த்திலும் அப்படியே சொல்லியிருக்கிறது.

காமாக்ஷ்ய: ஸவிதே ஸ ஜாது நிவிசந்-உந்முக்த-லோக-ஸ்ப்ருஹோ I
தேஹம் ஸ்வம் வ்யபஹாய தேஹ்யஸூகமம் தாம ப்ரபேதே பரம் II

'ஸ ஜாது காமாக்ஷ்யா: ஸவிதே நிவிசந்' – ஒரு ஸமயம் காமாக்ஷி ஆலயத்துக்குப்போய் அம்பாள் கிட்டே நின்று கொண்டிருந்தார். 'உந்முக்த லோக ஸ்ப்ருஹ:' – அப்போது உலகப்பற்று அப்படியே அவருக்கு விட்டுப் போயிருந்தது. எப்போதுமே ஸ்வார்த்தமாக அவருக்கு உலகப்பற்று கிடையாதுதான். ஆனால் அந்த உலகத்தைக் கடைத்தேற்றணும் என்று பரார்த்தமாகப் பற்று இருந்தது! 'பற்றற்றான்' என்கிற ஈச்வரனுக்கே இப்படியொரு பற்று, ஆசை இருந்துதான் அவதாரம் பண்ணியது! ஆசையெல்லாம் அறுத்துப் போட்ட ஸன்னியாஸியாயிருந்தும் இந்த ஆசைக்காகத்தான் நாடெல்லாம்

நூல்கள் கூறுவது:

'மாதவீய'த்தின்படி அவ்விடம் கேதாரம். 'சித்விலாஸீய'த்தின்படி பத்ரியிலுள்ள தத்த குகை. (ஸதானந்தரின்) 'சாங்கர திக்விஜய ஸார'த்தின்படியும் பத்ரி. 'கோவிந்த நாதீய'த்தின்படி திருச்சூர் (லக்ஷ்மண சாஸ்திரிகளின்) 'குருவம்ச காவ்ய'த்தின்படி மஹாராஷ்டிரத்திலுள்ள தத்த க்ஷேத்ரமாகிய மாஹூரி. ஆனந்த கிரீயம், 'வ்யாஸாசலீயம், 'கேரளீயம்,' '(மேற்கோள்களிலிருந்து பெறப்படும்) 'ப்ருஹத்'-'ப்ராசீன' சங்கர விஜயங்கள், 'சிவ ரஹஸ்யம், 'மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதை', காஞ்சி ஸ்ரீமட குரு பரம்பரா நூல்கள் டாக்டர் ஹூல்ட்ஷ் பதிப்பித்த ('ஸ்ரீ ச்ருங்கேரி) குரு பரம்பரா ஸ்தோத்ரம்,' கூடலி ஸ்ரீமடத்தின் 'ஜகத்குரு பாரம்பர்ய ஸ்துதி' ஆகியவற்றின்படி காஞ்சிபுரம்.

'சங்கராப்யுதய'த்திலும், 'பதஞ்ஜலி சரித'த்திலும் ஸித்கி ஸ்தலம் இன்னதென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லாவிடினும் ஆசார்யாள் திருவாழ்வின் இறுதிக் காலத்தில் காஞ்சியில் வஸித்ததாகக் கூறியுள்ளது. 'கம்பைக் கரையில் ப்ரஹ்மாநந்தம் அடைந்தார்' (ப்ரஹ்மாநந்தம் அவிந்தத) என்று 'சங்கராப்யுதம்' கூறுவது அவரது ப்ரம்ம நிர்வாணத்தைச் சுட்டும் எனலாம்.

இந்திய பாஷைகளில் முதலில் வெளியான 'என்ஸைக்ளோபீடியா' பெங்காலியிலுள்ள 'விச்வகோஷ' என்பது. 1892-ல் வெளியான புத்தகம். அதில் காஞ்சீபுரம்' என்ற தலைப்பில் அந்த க்ஷேத்ரத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்போது 'பகவான் சங்கராசார்யரின் ஸமாதி ஸ்தலம்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

நின்ற இடத்தில் நிற்காமல் அலை அலை என்று அலைந்தார். இப்போது ஒருவாறு 'லோகம் பிழைச்சுக்கும்' என்று நினைத்திருக்கும்படி அதை தர்ம வழியில் நிறுத்தியாகிவிட்டது. அதனால் ஆசையும் போய்விட்டது; 'உந்முக்த லோக ஸ்ப்ருஹ:'. அப்படியே அம்பாளுக்குக் கிட்டே நின்றபடி தேஹத்தை விட்டுவிட்டார்: 'தேஹம் ஸ்வம் வ்யபஹாய'. உசந்த ஸ்தானமான தம் இருப்பிடத்துக்குப் போய்விட்டார் – 'தாம ப்ரபேதே பரம்'. அதென்ன உசந்த ஸ்தானமென்றால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாயிருப்பதுதான். 'கேரளீய சங்கர விஜய'த்திலும் இப்படியே சொல்லிக் கூடுதலாக, 'இப்படி அகண்ட ஜயோதிஸ்ஸாக, ஆனந்தமயமாக, அக்ஷர ஸ்வரூபமாயுள்ள பரம பதத்தை அடைந்த பின்னும், ஸாது ஜனங்களுக்கு மோக்ஷ தாதாவாகவுள்ள ஸ்ரீசங்கராசார்யாள் அங்கேயே – காஞ்சீபுரத்தில் அம்பாள் ஆலயத்திலேயே என்று அர்த்தம்; அங்கேயே – சைதன்யமே மூர்த்திகரித்தாற்போல இன்றைக்கும் இருந்து வருகிறார்' என்று முடித்திருக்கிறது★. காமாக்ஷி ஆலயத்திலுள்ள ஆசார்ய மூர்த்தத்தையே சொல்லியிருப்பதாகத் தெரிகிறது...

ஆசார்யாள் காஞ்சீபுரத்துக்கு வந்தபோது அங்கே ஸாங்க்யம், மீமாம்ஸை முதலில் அரைகுறை வைதிக மதஸ்தர்களும், பௌத்த ஜைனாதி அவைதிக மதஸ்தர்களும் நிறைய இருந்தார்கள். ப்ராசீனமான ஆலயங்கள் இருந்தாலும் பூஜா க்ரமங்கள் வேத விருத்தமாக (முரணாக)ப் போயிருந்தன. ஸாக்ஷாத் ராஜராஜேச்வரியான அம்பாள் காமாக்ஷியே உக்ர கலைகளோடு இருந்தாள் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஆசார்யாள் ஸர்வதீர்த்தக் கரை வழியாக ஊருக்குள் ப்ரவேசித்தார். அங்கே காசி மாதிரியே விச்வேச்வரர் ஆலயமும் முக்தி மண்டபமும் உள்ளன. ஸர்வ தீர்த்த ஸ்நானம் பண்ணி ஆலய தர்சனம் முடித்து முக்தி மண்டபத்தில் தங்கிவிட்டு விஷ்ணு காஞ்சிக்குப் போனார். வரதராஜ ஸ்வாமி ஆலய பூஜையை முறை பண்ணிக் கொடுத்துச் சில காலம் அங்கேயே தங்கியிருந்தார். அங்கே பெருமாள் கோயிலுக்கு மேற்கே இப்போதும் நம் மடம் ஒன்று இருக்கிறது.●

அவர் இப்படி இருந்து கொண்டிருந்தபோது, லோக க்ஷேமத்தை உத்தேசித்து ராஜாவிடம் சொல்லிக் காஞ்சி நகரத்தையே காமாக்ஷி ஆலயம் மத்திய பிந்துவாக (புள்ளியாக) இருக்கும்படியான ஸ்ரீசக்ர ரூபத்தில் ஒழுங்குப்படுத்தி நிர்மாணம் பண்ணச் சொன்னார். ராஜாவும் அப்படியே செய்தான். அவன் ராஜஸேனன் என்ற சோழ ராஜா என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஸ்ரீசக்ரம் வெளி இரண்டு சுற்றுக்கள் பத்ம தளங்கள் (தாமரை இதழ்கள்)

★காமாக்ஷ்யா நிகடே ஜாது ஸந்நிவிச்ய ஜகத்குரு: II
தேஹிபிர்துர்பஜம் பேஜே தேஹம் தத்ரைவ ஸந்த்யஜந் I
அகண்ட ஜ்யோதி-ராநந்த-மக்ஷரம் பரமம் பதம் II
ஸ ஏவ சங்கராசார்யோ குருர்-முக்தி-ப்ரதஸ்-ஸதாம் I
அத்யாபி மூர்த்தம் சைதந்யமிவ தத்ரைவ திஷ்டதி II

● காஞ்சியில் ப்ரதானமான ஸ்ரீமடம் பெரிய காஞ்சீபுரத்தில் உள்ளது.

விரிந்திருப்பதுபோல இருக்கும். உள்ளே அடுக்கடுக்காக வரும் கோணங்களும் அசப்பில் பார்த்தால் தாமரைப் பூவில் வரிசையாக இதழ்கள் மாதிரி இருக்கும். 'பெரும்பாணாற்றுப் படை'யில் காஞ்சியை இப்படித்தான் வர்ணித்திருக்கிறது.●

அம்பாள் ஆலயத்துக்கும் அம்பாள் யந்த்ரத்துக்கும் ஏனிப்படி முக்யம் தந்தாரென்றால்...

பல மூர்த்திகளுக்கும் காஞ்சி முக்ய க்ஷேத்ரமாயிருந்தாலும் தேவீ க்ஷேத்ரம் ஒன்றுதான் அதற்கு அதிமுக்யத்வம். சக்தி பீடங்களை மூன்று, பதினெட்டு, முப்பத்தாறு, ஐம்பத்தொன்று, ஐம்பத்தாறு, அறுபத்துநாலு, தொண்ணூற்றாறு, நூற்றியெட்டு, ஆறாயிரத்து நானூறு என்று பலவிதமாகச் சொல்வதுண்டு. இந்த எல்லாவற்றிலுமே முக்யமான ஒன்றாக வருவது காஞ்சியிலுள்ள காமபீடம் என்ற காமகோடி பீடம். அம்பாளின் நாபி பீடம் அது. சரீரத்தில் மத்ய ஸ்தானமாயிருப்பது நாபி. அப்படி லோகத்திற்கே இருப்பது காஞ்சி. காஞ்சி என்றால் ஒட்டியாணம். நாபிக்குக் கவசம்தான் ஒட்டியாணம். 'மேரு தந்த்ரம்' 'காமாக்ஷீ விலாஸம்', 'காஞ்சீ மாஹாத்ம்யம்' ஆகிய நூல்களில் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது.

ஸகல க்ஷேத்ரங்களிலுள்ள அம்பாளுடைய சக்தி கலைகளுக்கெல்லாம் கேந்த்ர ஸ்தானமாயிருப்பது காஞ்சி காமாக்ஷிதான்! (சிரித்து) அந்த எல்லா பல்புக்கும் இவள் தான் ஜெனரேட்டர்! இதைத் தெரிவிப்பதாகத்தான் காஞ்சீபுர வட்டாரத்தில் ஐம்பதுக்குமேலே சிவன் கோயில்கள் இருந்தாலும் எதிலேயும் அம்மன் ஸன்னிதியே இல்லை! காம கோஷ்டத்திலோ அம்பாள் மட்டுமாக இருக்கிறாள்! ஸுந்தரேச்வரர் கோயிலில் மீனாக்ஷி, ஜம்புகேச்வரர் கோயிலில் அகிலாண்டேச்வரி, கபாலீச்வரர் கோயிலில் கல்பகாம்பா என்கிற மாதிரியெல்லாம் இல்லாமல், கூட ஈச்வர ஸன்னிதியில்லாமல், அம்பாள் மட்டும் இருக்கிறாள். காஞ்சியில் ஏகாம்ரர், வரதர் உள்பட எவருக்கும் இல்லாத பெருமையாகத் தான் மட்டுமே நாலு பக்கமும் கோபுரமும், கோபுர வாசலும், ராஜ வீதிச் சுற்றுக்களும் கொண்ட ராஜராஜேச்வரியாக இருக்கிறாள்!

இவள்தான் அம்பாளின் அனேக விதமான ரூப பேதங்களில் த்ரிபுரஸுந்தரியாக இருப்பவள். ஸுந்தரீ வித்யா என்ற ஸ்ரீவித்யா சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியுள்ளபடி சதுர் புஜையாக தனுர்-பாண-பாச-அங்குசங்களை வைத்துக்கொண்டிருப்பவள் இவள்தான். அந்தச் சாஸ்த்ரம்தான் ஆசார்யாளுக்கு அம்பாளே கைலாஸத்தில் கொடுத்து, அவர் 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யாகப் பூர்த்தி பண்ணியது. அந்த த்ரிபுரஸுந்தரிதான் அவருடைய மடத்து ஸ்வாமியான சந்த்ரமௌளீச்வரரின் சக்தியும்!

இந்தக் காரணங்களால் ஆசார்யாளுக்கு காமாக்ஷியம்பாள் ரொம்ப முக்யம்.

● 'பல்லிதழ்த் தாமரைப் பொகுட்டின் காண்வரத் தோன்றிச்
சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநகர் வரைப்பின்...
பழவிறல் மூதூர்... கச்சி..'

(சிரித்து) 'இதென்ன ந்யாயம்? இவர் சொன்னது 'சும்மாக் கிடக்கிற' அத்வைதம்! அம்பாளோ ஒரே சக்தி' ஒரே கார்யம், ஒரே மாயை! இவருக்கென்ன அவளைப் பற்றி?' – என்றால்,

சும்மா கிடந்ததை அவள்தானே இத்தனை வித விதமான சக்திகளோடு விதவிதக் கார்யங்கள் பண்ணும்படிச் செய்திருக்கிறாள்? சிவனே என்று, சிவமாகவே சும்மாயிருந்த இந்த சம்-புவையே சம்-கரர் என்று ஆக்கி, அவர் மித்யை என்று ஒதுக்கச் சொன்ன உலகத்திற்காகவே ஓயாமல் கார்யம் பண்ணைச் செய்திருக்கிறாள்? ஆகையால், ஒன்றிலிருந்து இத்தனையையும் கிளப்பிவிட்ட அவள்தான் அவற்றையெல்லாம் மறுபடி அந்த ஒன்றிலேயே, ஒன்றாகவே அடக்கவும் ஆஸாமியை அனுப்புகிறாளென்று தெரிகிறது. அந்த ஆஸாமி ஏதோ செய்கிறார், பெரிய அவதார கார்யமே செய்கிறார் – என்றால் செய்கிறதற்கு சக்தி அந்த மூல பராசக்தியிடமிருந்துதானே வருகிறது? அதனால், ஒன்றிலிருந்து பலவற்றைச் செய்த அவளேதான் பலவற்றை ஒன்றாக்கவும் கருணையோடு மனஸ் வைத்து எல்லாம் செய்கிறாள் என்றாகிறது. அது மாத்ரமில்லை-ஸாதனை, கீதனை, நிதித்யாஸனம் எது பண்ணினாலும் ஸரி, அவள் பிரித்து வைத்த இந்த ஜீவன் மறுபடி மூலத்தோடு சேரணும் என்றால் பிரித்தவள்தான் சேர்த்தும் வைக்கணும்! இவனாகவா பிரிந்து வந்தான்? அவள்தானே பிரித்துக் காட்டினாள்? அப்போது அந்த மஹாசக்தியை மீறி இவனாக மறுபடி ஒன்று சேரமுடியுமா என்ன? அவள்தான் சேர்க்கணும், ஒன்றாக்கணும். அப்படிப் பலபேரை, மஹாஞானிகளை, ப்ரஹ்மவித்துக்களை அவள் சேர்த்து ஒன்றாக்கி வைத்திருப்பதும் தெரிகிறது. ஆக, அவள் க்ருபைதான் அத்வைத மோக்ஷத்திற்கு வழி திறந்து விட்டாகணும், அப்படியும் அவள் பரமானுக்ரஹம் பண்ணுபவள்தான் என்று ஆசார்யாளுக்கு நன்றாகத் தெரியும் – 'அந்தஃசாக்த'ரான (உள்ளூறத் தாமே சக்தி ஸ்வரூபமான) ஆசார்யாளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். மஹாமாயையேதான் ஞானப்பால் ஊட்டுகிற ஞானாம்பாள், ப்ரஹ்ம வித்யா ஸ்வரூபிணி என்பது அவருக்கு அனுபவமாகத் தெரியும்!

சிவ-சக்தி ஐக்யம் என்ற அத்வைதத்திலேயே கொண்டு விட்டுப் பூர்ணத்வத்தை அனுக்ரஹிக்கும் ஸ்ரீவித்யையும் ப்ரஹ்ம வித்யையும் ஒன்றுதான் என்பதாலேயே ஒரு பக்கத்தில் ஞான மார்க்கமாக நிறையச் செய்த ஆசார்யாள் இன்னொரு பக்கம் உபாஸனா மார்க்கமாக ஸ்ரீவித்யைக்கும் ஏற்றம் கொடுத்தார்...

தேவீ-வித்யைகளில் எதுவானாலும் ஸரி, பொதுவாக மஹாசக்தியாயும் அதே ஸமயம் பரம கருணையுள்ள தாயாயும் இருக்கும் மோக்ஷதாயினி அவளே என்பதால்தான் தம்முடைய முக்ய மடங்களிலெல்லாம் ஒரு சக்தி பீடத்தைச் சேர்த்துச் சேர்த்து வைத்தார். இந்த (காஞ்சி) மடத்துக்குக் காமகோடி பீடம். ச்ருங்கேரிக்கு சாரதா பீடம். புரி மடத்துக்கு விமலா பீடம். த்வாரகைக்கு காளிகா (பத்ரகாளி) பீடம். பத்ரிமடத்துக்குப் பூர்ணகிரி பீடம்...

ஆசார்யாள் சொன்னபடி காஞ்சி நகர அமைப்பு ஸ்ரீ சக்ராகாரமாக

ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டவுடன் அவர் காமாக்ஷி ஆலயத்துக்கு வந்தார். அம்பாளை சாந்தப்படுத்தி, ஸ்ரீசக்ர ப்ரதிஷ்டை செய்தார்.

பிலாகாசம் என்பதாக கர்ப்ப க்ருஹத்திலே குஹையில் ஆகாச மாத்ரமாகவும் அம்பாள் அங்கே இருக்கிறாள். பக்கத்திலேயே தேவி உக்ர கலைகளோடு மூர்த்தியாக இருந்தாள். ஆசார்யாள் தாமே ஸ்ரீயந்த்ரம் போட்டு அதில் அந்தக் கலைகளை ஆவாஹனம் செய்து அவளை ஸௌம்ய மூர்த்தியாக்கினார். 'அப்படிப் பண்ணிய ஆசார்யாள் நம் புண்யங்களை வளர்க்கட்டும்!' என்று 'குருரத்ன மாலா' சொல்கிறது:

ப்ரக்ருதிம் ச குஹாச்ரயாம் மஹோக்ராம்
 ஸ்வக்ருதே சக்ரவரே ப்ரவேச்ய யோ(அ)க்ரே ।
அக்ருதாச்ரித-ஸௌம்ய மூர்த்திம்-ஆர்யாம்
 ஸுக்ருதம் நஸ்ஸ சிநோது சங்கரார்ய: ।

அம்பாளுக்கு நேர் முன்னால் சக்ர ராஜம் எனப்படும் ஸ்ரீயந்த்ரம் ஆசார்யாளே போட்டதை சித்விலாஸீயத்தில் 'காமாக்ஷ்யா: புரதோ தேசே ஸ்ரீசக்ரம் ஸ்வயம் ஆலிகத்' என்று சொல்லியிருக்கிறது.

'ஆனந்தகிரீய'த்திலும் காமாக்ஷி வைபவம், ஸ்ரீசக்ர ப்ரதிஷ்டை முதலியவற்றை விரிவாகச் சொல்லியிருக்கிறது.★

காமகோடி பீடத்தைப் பழையபடி ப்ரகாசிக்கும்படி ஆசார்யாள் ஜீவசக்தியோடு ஸ்தாபித்தார்.

அப்புறம் கச்சி ஏகம்பம் முதலானவற்றுக்கும் போய் ஆராதனை க்ரமத்தை வைதிக தாந்த்ரிகமாக சுத்தப்படுத்திக் கொடுத்தார்.

ஆறு சிஷ்யர்கள் தேசம் முழுவதும் போய் யாராருக்கு எது இஷ்ட தேவதையோ, அதை வைதிகமாக, இதர தேவதா நிந்தையில்லாமல் அவற்றோடு சேர்த்தே பூஜிக்கும்படியாகச் செய்தார்கள். இப்படி ஷண்மத உபாஸனையை நிலை நிறுத்திவிட்டுக் காஞ்சீபுரம் திரும்பி வந்து ஆசார்யாளுக்கு ஸேவை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

உபாஸனையில் செய்ய வேண்டியதையெல்லாம் இவ்வாறு செய்த பிறகு, வாதத்தினால் முடிவாக அத்வைதத்தை ஸ்தாபிக்க நினைத்து ஸர்வஜ்ஞ பீடாரோஹணம் செய்தார். முடிந்த முடிவாக, எதிர்வாதம் பண்ணவந்த எல்லாரும் அத்வைதம்தான் ஸத்ய தத்வம் என்று ஏற்கும்படிச் செய்தார்.

ஸர்வமுமாக ஆனது ஒன்றுதான். அதனால் அந்த ஒன்றைத் தெரிந்து கொண்ட ஞானி ஸர்வஜ்ஞனாகி விடுகிறான். ஆசார்யாள் இந்த அர்த்தத்தில் ஸர்வஜ்ஞராக இருந்தது மட்டுமில்லை. ஒன்று பலவாக, அனந்தமாக ஆகியிருப்பதில் அவற்றைப் பற்றிய அறிவைத் தரும் அனேக சாஸ்த்ரங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன. வாழ்க்கை நடத்துவதற்கும், அறிவு பல விதங்களில் ஸந்தோஷப்படுவதற்கும் உபாயங்களைத் தரும் ஏராளமான சாஸ்த்ரங்களும் கலைகளும் உண்டாகியிருக்கின்றன. இவை அத்தனையும் தெரிந்தவனையே லோக ரீதியில் ஸர்வஜ்ஞன் என்பது. ஒவ்வொரு சாஸ்த்ரம், கலை, வித்யை

★ 64-65 ப்ரகரணங்கள்

தெரிந்த நிபுணனும் கேள்வி கேட்டு எல்லாருக்கும் பதில் சொல்கிறவர்தான் ஸர்வஜ்ஞ பீடம் ஏற முடியும். 'ப்ரஹ்ம வித்தையோ?' என்று பேச்சு வழக்கிலேகூட எல்லா வித்யைக்கும் மேலே சொல்வதையே கரைத்துக் குடித்தவர் ஆசார்யாள்! ஸர்வஜ்ஞ பீட ஸிம்ஹாஸனத்தில் பல படிகள் இருக்கும். ஒவ்வொன்றும் ஒரு வித்யைக்கு ப்ரதிநிதி; அந்த வித்யை பற்றிக் கேட்பதற்கெல்லாம் பதில் சொல்லி, 'மாஸ்டர்' பண்ணியதாக நிரூபித்தால்தான் அடுத்த படிக்கு ஏற முடியும்; முடிவாக ஸரஸ்வதியே வந்து கேள்வி கேட்பாள்; அவளுக்கும் பதில் சொன்னால்தான் 'ஸர்வஜ்ஞ பீடாரோஹணம்' என்பதாக அந்த ஆஸனத்தில் உட்கார முடியும் – என்று சொல்வார்கள். ஸர்வமுமான ஒன்றை அறிந்ததால் ஸர்வஜ்ஞரான ஆசார்யாள், அந்த ஸர்வ விஷயங்களைப் பற்றிய வித்யைகளில் ஒன்று விடாமல் அவ்வளவையும் அறிந்த ஸர்வஜ்ஞராகவும் இருந்தவர். ஆகையால் அனாயாஸமாக ஸகல சாஸ்த்ரக்காரர்களுக்கும் பதில் சொல்லி ஸர்வஜ்ஞ பீடாரோஹணம் பண்ணி விட்டார்.

ஆசார்யாள் க்ரந்தங்களைப் பார்த்தால் தெரியும், எத்தனை சாஸ்த்ரங்கள், வித்யைகள் அவருக்குக் கரதலப் பாடம் என்று. அவர் செய்ததாக 'சங்கராசார்யம்' என்று ஒரு ஜ்யோதிஷ சாஸ்த்ரப் புஸ்தகம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது... ஸங்கீத வித்வான் ஒருத்தர், 'எங்களிலேயே ரொம்பக் கொஞ்சம் பேருக்குத்தான் ஸங்கீத 'க்ராம'ங்களைப் பற்றியும், இன்னும் சுதி-கமகம்-கீதம் முதலான 'டெக்னிகல்' விஷயங்களும் தெரியும். 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் 'கலேரேகாஸ்-திஸ்ரோ' ச்லோகத்தில் இதெல்லாம் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு ஆசார்யாள் சொல்லியிருக்கிறாரே!' என்று ஆச்சர்யப்பட்டுக் கொண்டு சொன்னார்.

'காந்தர்வ வேதம்' என்று ஸ்தானம் பெற்றது ஸங்கீத வித்யை. அம்மாதிரி உசந்த வித்யைகள்தான் என்றில்லாமல் நடைமுறை வாழ்க்கையில் தொழிலாளிகள் கையாளும் சின்னச் சின்ன 'டெக்னிக்கு'கள்கூட அவருக்குத் தெரியும். சாணார்களிடமிருந்து 'தென்ன மர வித்தை' கற்றுக் கொண்டதைச் சொன்னேன். இன்னொரு கதை உண்டு. 'எல்லாம் தெரிஞ்சவர்-னா உமக்குச் செருப்புத் தைக்கவருமா?' என்று செருப்புத் தைப்பவன் ஒருவன் கேட்டானாம். ஆசார்யாள் சாந்தமாக ஊசியை எடுத்து மூக்குத் தண்டில் தேய்த்துக்கொண்டு தைக்க ஆரம்பித்து விட்டாராம்!'எங்க ரஹஸ்யத்தை நல்லா தெரிஞ்சுண்டிரிக்கியே!' என்று அவன் நெடுஞ்சாண்கிடையாக நமஸ்காரம் பண்ணினானாம்! மூக்கு மேலே ஊறுகிற ஒரு மாதிரியான எண்ணெய்ப் பசை ஊசியில் பட்டால் அது ஸுலபமாகத் துளைத்துக்கொண்டு போகும் என்ற knack தெரிந்து செருப்புத் தைப்பவர்கள் அப்படித்தான் தேய்த்துக் கொள்வார்களாம்.

ராஜா கேட்டுக்கொண்டதன் பேரில் ஸர்வஜ்ஞ பீடாரோஹணம் செய்தார். உலகத்து ராஜா மோக்ஷ ராஜாவுக்குப் பண்ணிய பட்டாபிஷேகம்!

ஷண்மத ஸ்தாபனமும், அதற்கு சிகரமாக அத்வைத ஸ்தாபனமும் செய்ததற்குப் பட்டாபிஷேகம் மாதிரி ஸர்வஜ்ஞ பீடாரோஹணம். வாதச் சண்டையில் இனிமேல் எதிரியில்லை என்று ஜயித்தாகிப் பட்டம் சூட்டப்பட்டதாக அர்த்தம்! ராமாயணத்தில் ராம பட்டாபிஷேகம் மாதிரி இது ஆசார்யாள் சரித்ரத்தில். ஆனால் ராமர் ஆட்சி பட்டாபிஷேகத்திற்கு அப்புறம்தான்

ஆரம்பித்தது. [illegible] பூர்த்தியாக இந்த வைபவம் இருந்தது!

அவதரித்ததிலிருந்து ஓயாமல் ஒழியாமல் ஓடிக்கொண்டிருந்தவர் கொஞ்ச காலம் நிம்மதியாகக் காமாக்ஷியை ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தார். ஓடாமல் அவர் பண்ணிய ஆராதனையும் மூன்று லோகங்களுக்கும் க்ஷேமம் உண்டாக்கிற்று.

> கம்பாதீர-நிவாஸிநீம் அநுதினம் காமேச்வரீம் அர்ச்சயந் I
> ப்ரஹ்மாநந்தம் அவிந்தத த்ரிஜகதாம் க்ஷேமங்கர: சங்கர: II

(கம்பைக்கரையில் குடிகொண்டுள்ள காமேச்வரியை தினந்தோறும் வழிபட்டு மூவுலகுக்கும் க்ஷேமம் புரியும் சங்கரர் ப்ரஹ்மானந்தம் அடைந்தார்) என்று 'சங்கராப்யுதயம்' சொல்கிறது. நகை நகைகளாக த்ரிபுரஸுந்தரி ஸ்தோத்ரங்கள் பல செய்து அந்தத் தாயாருக்குப் போட்டு அழகு பார்த்தார்.★

கைலாஸத்தில் பரமேச்வரனிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டு வந்ததில் யோக லிங்கமாகிய சந்த்ரமௌளீச்வரனை காஞ்சி மடத்தில் ப்ரதிஷ்டை பண்ணி அவர் பூஜித்துக்கொண்டிருந்ததைச் சரித்ரங்கள் சொல்கின்றன. இந்த யோக லிங்கத்தைப் பற்றி ஸ்ரீ ஹர்ஷரின் 'நைஷத்'த்தில்கூடச் சொல்லியிருக்கிறது.

முப்பத்திரண்டு வயஸு பூர்த்தியாயிற்று. நந்தன வருஷம் வைசாக சுக்ல பஞ்சமியில் அவதாரம் பண்ணி ரக்தாக்ஷி வருஷம் வைசாக சுக்ல பஞ்சமியோடு 32 முடிந்தது. வ்யாஸருடைய இஷ்டத்துக்காகக் கூட்டிக்கொண்ட பதினாறு வருஷமும் தீர்ந்து விட்டது. தொடர்ந்தாற்போல் வந்த ஏகாதசியோடு சரீர யாத்ரையை முடித்து அகண்ட சைதன்யமாகிவிட வேண்டுமென்று நினைத்தார்.

ஆசார்யாள் விதேஹ கைவல்யம் அடையப் போகிறாரென்றதும் சிஷ்யர்களெல்லாம் வந்து முடிவாக ஓர் உபதேசம் அனுக்ரஹிக்கும்படி ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டார்கள்.

ஆசார்யாள், 'வேதோ நித்யம் அதீயதாம்' என்று ஆரம்பித்து, அடியிலிருந்து நுனிவரை செய்ய வேண்டிய அத்தனை ஸாதனா க்ரமத்தையும் படிப்படியாக ஐந்தே ச்லோகத்தில் உபதேசித்தார். 'ஸோபான பஞ்சகம்' என்று பேர். 'ஸோபானம்' என்றால் படி வரிசை. ('உபதேச பஞ்சகம்' என்றும் சொல்லப்படுகிறது.)

'வேத வழிப்படியான கர்மாக்களைப் பண்ணு. காம்யமாகப் பண்ணாமல் ஸ்வாமிக்குப் பூஜையாகப் பலனை த்யாகம் செய்து பண்ணு. இப்படிப் பண்ணிப் பண்ணிப் பாபத்தைப் போக்கிக் கொள்ளு. பாபம் போகப் போகச் சித்தத்தின் தோஷங்களும் போகும். அப்போது ஸம்ஸார வாழ்க்கையிலுள்ள தோஷங்களை அலசித் தெரிந்து கொள்ளு. நன்றாக சித்த சுத்தி உண்டாகும். அப்புறம் ஞானமார்க்கத்தில் போய் ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்

★ த்ரிபுரஸுந்தரி குறித்து அஷ்டகம், மானஸ பூஜா ஸ்தோத்ரம், சதுஷ்ஷஷ்ட்யுபசார பூஜா ஸ்தோத்ரம், வேத பாதஸ்தவம் முதலியன ஆசார்யாள் அருளியுள்ளார்.

டும் என்ற தாபத்தை வளர்த்துக் கொள்ளு. அது கனிந்ததோ இல்லையோ சட்டென்று விட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டுவிடு.

'பந்து ஸங்கத்தை விட்டுவிட்டு ஸத்ஸங்கத்தில் சேர்ந்து பகவத் பக்தியை த்ருடமாக ஆக்கிக்கொள்ளு. அப்புறம் ஒரு நல்ல ஞானியிடம் போய், சுச்ரூஷைகள் பண்ணி ப்ரணவோபதேசம், மற்ற மஹா வாக்யோபதேசம் எல்லாம் பெற்றுக்கொள். 'ச்ரவணம்' பண்ணிய உபதேசத்தை 'மனன'மாக மனஸில் நன்றாக அலசிப் பார். குதர்க்க புத்தியோடு பார்க்காமல், வேதத்தில் நம்பிக்கையோடு தாக்கம் பண்ணிப்பார். இப்படி நன்றாக அர்த்தமான பின் அதை உள்ளே ஊறப்போடுவதற்கு 'நிதித்யாஸனம்' (ஆழ்ந்த த்யானம்) ஆரம்பி. 'நாம் ஞான மார்க்கத்தில் போகிறோமாக்கும்!' என்ற கர்வத்தை அப்பப்பவும் அடித்துப் போடு. 'தேஹமே நான்' என்ற நினைப்பை விட்டு 'நான் ப்ரஹ்மம்' என்ற பாவனையை ஆரம்பி. தேஹமும் ப்ராரப்தம் உள்ள மட்டும் இருந்தாக வேண்டுமென்பதால், ஒரு வ்யாதி வந்தால் அதற்கு எப்படி ரொம்பவும் அளவாக மருந்து கொடுப்பார்களோ அப்படிப் பசி வ்யாதிக்கு மருந்தாகவே ஆஹாரம் போடு. ருசியான ஆஹாரத்தைத் தேடாமல் பிக்ஷை எடுத்து என்ன கிடைத்தாலும் த்ருப்தியாகத் தின்னு. எதையும் பொருட்படுத்தாமல் உதாஸீனமாயிரு. ஜனங்களிடம் பாசமும் வைத்துக் கொள்ளாதே, த்வேஷமும் வைத்துக் கொள்ளாதே! பட்டுக்கொள்ளாமல் இரு. சீதம், உஷ்ணம் முதலானதுகளையும் இப்படியே பொருட்படுத்தாதே. பேச்சைக் குறைத்து மௌனமாக ஏகாந்தத்துக்குப் போ. பராத்பரமான ப்ரஹ்மத்திலே சித்தம் ஸமாதியாவதற்கு முயன்று ஆத்ம பூர்ணத்தை ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிந்து கொண்டுவிடு. இந்த அனுபவத்தில் ஜகத் முழுக்க அடிபட்டுப் போய், ஸஞ்சிதம் என்ற முன்வினை அழிந்து போகப் பண்ணிக் கொள். ஆகாமி என்ற பின்வினை ஒட்டாமல் பண்ணிக்கொள். பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்ட ப்ராரப்த வினை மட்டும் தீர்கிறவரை சரீரத்தில் ஜீவித்து, அதுவும் தீர்ந்தவுடன் பரப்ரஹ்மமாகவே நிலைத்து விடு – *பரப்ரஹ்மாத்மநா ஸ்தீயதாம்!'* என்று செய்ய வேண்டிய எல்லாவற்றையும் ரத்னச் சுருக்கமாக 'ஸோபான பஞ்சகத்தில், உபதேசித்து, எல்லாருக்கும் சாந்தியை உண்டு பண்ணினார்.

ஆசார்யாளின் சரீர தாரணத்திற்கு ப்ராரப்தம் காரணமில்லை. அது லோக கார்யத்துக்காக வந்த அவதார சரீரம். அந்தக் கார்யம் ஆகிவிட்டது. *'பரப்ரஹ்மாத்மநாஸ்தீயதாம்'* என்று உபதேசத்தை முடித்த மாதிரி அவரே ஆகி விட்டார்!

'ஆனந்தகிரீய'த்தில் ஆசார்யாள் ஸ்தூல சரீரத்தை ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தில் கரைத்து, ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தைக் காரண சரீரத்தில் கரைத்து அகண்ட சைதன்யமாகிவிட்டார் என்று சொல்லியிருக்கிறது!

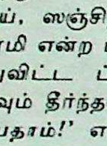

சரிதம் கேட்ட பலன்

ஒரு புண்ய சரித்ரம் கேட்டால் இன்னின்ன பலன் என்று முடிவில் 'பலச்ருதி' சொல்வார்கள். ஆசார்ய சரித்ரம் கேட்டதன் பலன் நமக்கே நன்

றாகத் தெரியும். எப்பவும் ஏதாவது அழுக்குப் பட்டுக்கொள்கிற மனஸ் அவர் சரித்ர ச்ரவணத்தில் நிர்மலமாக இருந்தது. அவருடைய சாந்தம், ப்ரேமை எல்லாம் நம் மனஸிலேயும் கொஞ்சம் 'டால்' அடித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

'சரித்ர பலன்' என்பது சரித்ரம் நமக்கு அளித்த பலன் மட்டுமில்லை; அதைக் கேட்டதற்குப் பலனாக நாம் என்ன பண்ணப் போகிறோம் என்பதும் தான்! ஆசார்யாளுக்கு நாம் பண்ணக்கூடிய ப்ரதிபலன் எதுவுமேயில்லை. அவருக்கு எதுவும் வேண்டவும். வேண்டாம் அவர் எதைப் பெரிய ப்ரதிபலனாக நினைப்பாரென்றால், சரித்ரம் கேட்கிற வரையில் நாம் நிர்மலமாக, சாந்தமாக, ப்ரேமையாக இருந்ததை எக்காலமும் அப்படியே இருக்கும் விதமாக ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்வதைத்தான். அப்படி ஆவதற்கு, சாஸ்த்ரோக்தமான கார்யம் எல்லாம் பண்ண வேண்டும். ஈச்வர பக்தி பண்ண வேண்டும். இதனால் மனஸ் நன்றாக சுத்தியாகி, ஒன்றிலேயே நிற்க ஆரம்பித்தபின் ஞான விசாரத்திற்குப் போகலாம். இப்போது கர்மா, பக்திகளை விடக்கூடாது. ஆனாலும் அத்வைதத்திற்குத்தானே அவர் முக்யமாக வந்தார்? அதைப் பற்றிப் பாவனையாகவாவது ஒரு நினைப்பு தினமும் ஐந்து நிமிஷமாவது, இல்லை - இரண்டு நிமிஷமாவது – இருக்க வேண்டும். 'நான் அழுக்கே இல்லை; அழுகையும், பயமும், கோபமும், ஆசையும் போட்டு அழுக்குப் பண்ணுகிற வஸ்து இல்லை. பரம நிர்மலமாக, ப்ரசாந்தமாக இருக்கிற – எதுவும் படாத, அழுக்குக் கறையே இல்லாத – ஆகாசம் மாதிரி நான், என்னவோ இப்படி ஓயாமல் உழப்பறிந்து கொண்டிருந்தாலும் சும்மாயிருக்கிற பரம ஸுகமே நான்' என்று இரண்டு நிமிஷம் நினைத்துக் கொண்டால் ஆசார்யாள் ரொம்பப் ப்ரீதியாகிவிடுவார். இந்தப் பாவனை முற்றி அனுபவமாவதற்கு அனுக்ரஹிப்பார்.

ஆசார்யாள் இன்று இல்லாவிட்டாலும், தமக்குப் பதிலாக என்றைக்கும் இருக்கும்படியாக பக்தியாகவும் ஞானமாகவும் ஏராளமாக எழுதிவைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார். அவற்றில் கொஞ்சமாவது தினமும் அவச்யம் பாராயணம் பண்ணணும். பண்ணினால் அவரையே நேரில் பார்க்கிற மாதிரி! பக்தியும் வரும், ஞானமும் வரும்!

எத்தனையோ ஆசார்யர்கள் உண்டு. ஒருத்தர், ஸ்வாமிக்கு ஸேவகனாக ஸதா கைங்கர்யம் பண்ணிக் கொண்டிரு. அதுதான் மோக்ஷம்' என்பார். இன்னொருத்தர் 'சூன்யமாகப் போய்விடு. அதுதான் மோக்ஷம்' என்பார். இன்னொருத்தர், 'ஸ்வர்கம் என்ற இன்ப லோகத்திற்குப் போய் எல்லா இந்த்ரிய ஸுகங்களும் யதேஷ்டமாக அனுபவித்துக் கொண்டிரு. அதுதான் மோக்ஷம்' என்பார். இன்னொருத்தர், உனக்கு ரொம்பப் பாப கர்மா இருக்கிறது. அதனால் உனக்கு மோக்ஷமே கிடையாது; நித்ய நகரம்தான்' என்று கூடச் சொல்வார்!

ஆசார்யாள்தான், 'அப்பா, நீ இப்பவும் எப்பவும் மோக்ஷத்திலேயே இருந்து கொண்டிருப்பவன்தான்! மாயையின் ப்ராந்தியில்தான் அது உனக்குத் தெரியவில்லை, இந்த ப்ராந்திக்கு ஆளாவது மனஸ்தான். ஞானத்தினால் அதை அழித்துப்போட்டு விட்டாயானால் அப்போதே மோக்ஷானுபவம் தான். மோக்ஷத்திலே வேறே ஒரு ஸ்வாமியிடம் நீ போகவில்லை! நீயேதான் ஸ்வாமி, நீயேதான் பரமாத்மா!' என்றவர்.

பாபிகளுக்கு நித்ய நரகம் என்று அவர் சொல்லாதது மட்டுமில்லை. அவர்களுக்கும் உயர்வு உண்டு என்று சொல்வதோடும் நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. இதற்கெல்லாம் மேலே, பாபி, பாபி என்கிறவனும் பரமாத்மாவே தான் என்பதாக, பதிதோத்தாரணத்தின் உச்சிக்குப் போனவர் நம் ஆசார்யாள். தம்முடைய அத்வைதத்தால் பதிதனையும் பரப்பிரம்மமாக்கிய ஆசார்யாளைப் போலப் பதித பாவனர் யாருமில்லை!

கன்னட பாஷையில் 'மங்களம், குரு சங்கரா!' என்று பாட்டு இருக்கிறது. அதில் 'பாதகனெனு பரமாத்மனு மாடிதே!' (பாதகனையும் பரமாத்மாவாக ஆக்கியவர்) என்று வருகிறது!

அப்படிப்பட்ட ஆசார்யாளுக்கு, லோக மங்களகாரகரான சம்-கரருக்கு நாமெல்லாரும் மங்களம், ஜய மங்களம் சொல்லுவோம். 'ஜய ஜய சங்கர' என்று மங்கள கோஷம் போடுவோம். அவருடைய சுப நாமத்திற்கே ஜய சப்தம் விசேஷமாக உரித்தானது. ஏன் அப்படிச் சொல்கிறேனென்றால் நம்முடைய தமிழ் தேசத்தின் மஹாப் பெரியவர் ஒருவர் – 'நாவுக்கு அரசர்' என்று ஈச்வரனே பட்டம் கொடுத்த அப்பர் ஸ்வாமிகள் – சொல்லியிருப்பதன் ப்ரமாணத்தில்தான்! அவர் திருவாரூர் – திருத்தாண்டகம் ஒன்றில் என்ன சொல்கிறாரென்றால்: 'ஏ நெஞ்சமே! இப்படி வா, எங்கிட்டே! நீ கொஞ்சங்கூட நிலை கொள்ளாமல் அலைந்தபடி இருக்கியே! நீ நிலையான ஸ்தானத்தைப் பெற ஆசைப்பட்டால் என்ன பண்ணணுமென்று சொல்கிறேன். கேட்டுக்கொள்ளு! தினமும் விடிவதற்கு முந்தி ஸ்வாமி கோயிலுக்குப் போ. சன்னிதியைப் பெருக்கி மெழுகு. ஸ்வாமிக்கு புஷ்பஹாரம் ஸமர்ப்பணம் பண்ணு. வாக்புஷ்பத்தாலும் ஸ்தோத்ர அலங்காரம் பண்ணு. வாயாறப் பாடு! தலையாறக் கும்பிடு! கூத்தாடு! 'சங்கரா! ஜய! போற்றி! போற்றி!' என்றும், 'கங்காஜடாதரா!' என்றும், 'ஆதிப் பொருளே, ஆரூரானே!' என்றும் அலறிக் கோஷம்போடு' என்கிறார். சங்கர நாமாவோடுதான் ஜய சப்தத்தைச் சேர்த்துச் சொல்லி, அது போதாதென்று தமிழிலும் ஒன்றுக்கு இரண்டாகப் 'போற்றி' போட்டிருக்கிறார்...

மாணிக்கவாசகர்... அவர் ரொம்ப அத்வைதமாகவே சொன்னவர், மஹாப் பெரியவர்... அவரும் அந்தாதி க்ரமத்தில் பாடியிருக்கிற 'திருச்சதக'த்தில்★ ஓர் அடியை 'சங்கர, போற்றி போற்றி!' என்று முடித்துவிட்டு, அடுத்த அடியும் 'சங்கரா போற்றி!' என்றே ஆரம்பித்திருக்கிறார்...

அப்பர் ஸ்வாமிகள் 'ஜய, போற்றி' போட்ட பாட்டு சொல்கிறேன்:

நிலை பெறுமா றெண்ணுதியேல் நெஞ்சே, நீ வா!
நித்தலுமெம் பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச்
'சங்கரா! சயபோற்றி போற்றி!' யென்றும்,
'அலைபுனல்சேர் செஞ்சடையெம் ஆதீ!'யென்றும்,
'ஆரூரா!' என்றென்றே அலறா நில்லே!

★ 64-65 பாடல்கள்

ஆசார் [illegible] ஜய ஜய, ஹர ஹர! [illegible]க்கொண்டேயிருப்போம்! ஜய சப்தம் நமக்கு ஆத்ம ஜயத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும். ஹர சப்தம் தப்பை, தீமையை எல்லாம் போக்கிவிடும். 'சம்கர' சப்தமே 'சம்'மாகிய நித்ய மங்களத்தைச் செய்துவிடும்! ஸ்ரீ சங்கர மூர்த்தி ஸ்மரணமும் தான்!

நாம் எல்லோரும் நன்றாக, ஒற்றுமையாக இருக்க அவருடைய ஸ்மரணையே போதும்!

நம: பார்வதீ பதயே!
ஹர ஹர மஹாதேவ!

அஞ்ஜனைச் செல்வன் 'அஜாட்யம்' அருளட்டும்!

ராமாயண பாராயணம். முதலானவற்றில் சொல்கிற ப்ரஸித்தமான ஆஞ்ஜநேய ஸ்தோத்ரங்களில் ஒன்று:

புத்திர்-பலம் யசோ தைர்யம் நிர்பயத்வம் அரோகதா I
அஜாட்யம் வாக்-படுத்வம் . ச ஹநூமத் ஸ்மரணாத் பவேத் II

ஹனுமத் ஸ்மரணையால் என்னவெல்லாம் கிடைக்கின்றன என்று சொல்கிறது: முதலில் 'புத்தி' – எல்லாவற்றுக்கும் முந்தி வேண்டியது அறிவுதான், அது; 'பலம்' – அப்புறம் தேஹ பலம்; 'யசஸ்-நல்ல கீர்த்தி; 'தைர்யம்' – தைர்யந்தான்! 'நிர்பயத்வம்' – அஞ்சாமை என்பது... 'தைர்யம்' என்றாலே அஞ்சாமையும்தானே அடக்கம்? ஏன், தனியாக வேறே சொல்லணும்? (பதில்:) 'தைர்யம்' என்பதற்கு இன்னும் பல அர்த்தம் உண்டு. மனோத்ருடம், சாந்த குணம் முதலியவற்றைக்கூட 'தைர்யம்' குறிக்கும். இங்கே அப்படியொன்றாக இருக்கலாம். அல்லது 'தைர்யம்' என்பது அவரை (ஆஞ்ஜநேயரை) ஸ்மரிப்பவனுக்கு ஏற்படும் அஞ்சாமை என்றும், 'நிர்பயத்வம்' என்றால் இவனைக் கண்டால் மற்ற எவரும் பயப்படாத அபய ஸ்தானமாக இவன் இருப்பது என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம். ஸன்னியாஸி எந்த ப்ராணிக்கும் தன்னால் பயம் உண்டாகப்படாது என்று தீக்ஷை எடுத்துக் கொள்வது மாதிரி!.. 'அரோகதா' என்றால் ஆரோக்யம். அதுவும் ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியை ஸ்மரிப்பவனுக்கு உண்டாகிறது. அப்புறம், 'அஜாட்யம்' என்று ஒன்று போட்டிருக்கிறது. அதற்கு 'ஜடமாக இல்லாத தன்மை' என்று அர்த்தம். முடிவாக 'வாக்-படுத்வம்', அதாவது வக்குவன்மை, 'நவ வ்யாகரண பண்டிதன்' என்றும் 'சொல்லின் செல்வன்' என்றும் வால்மீகியும் கம்பரும் சொல்கிறவர் பக்தர்களுக்கும் சொல்வன்மை அருளுகிறார்.

பக்தி, பலம், யசஸ், தைர்யம், அபயத்வம், ஆரோக்யம், வாக்-படுத்வம் என்ற இந்த ஏழும் அவச்யம் வேண்டிய விஷயங்கள்தான் என்று தெரிகிறது. யாரும் சொல்லிக் கொடுக்கணுமென்றில்லாமல் நாமே இதற்கெல்லாம் வேண்டிக்கொண்டுவிடுவோம். ஆனால் எட்டாவதாக இன்னொன்று, 'அஜாட்யம்'

என்று சொல்லியிருக்கிறதே... ச்லோகத்தின் வரிசையில் இது எட்டாவது இல்லை; ஏழாவதாக வருகிறது. அப்புறம் 'வாக்படுத்வ'த்தைச் சொல்லி முடித்திருக்கிறது... அந்த அஜாட்யம் என்ன, அதை எதற்கு விசேஷமாக ப்ரார்த்தித்துப் பெற வேண்டுமென்று புரியாமலிருக்கலாம்.

ஆனால் எனக்கென்னவோ லோகம் போகிற போக்கில் இதுதான் அத்யாவச்யத் தேவை, இதற்குத்தான் ரொம்ப ப்ரார்த்தித்துக் கொள்ள வேண்டும், இதைத்தான் ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமி யதேஷ்டமாக வர்ஷிக்க வேண்டும் – என்று தோன்றுகிறது.

'அஜாட்யம்' – ஜடமாயில்லாமலிருப்பது என்றால் என்ன அர்த்தம்?

புத்தி மந்தித்து, சுறுசுறுப்பில்லாமல், உத்ஸாஹமில்லாமல் சோம்பேறியாக மசமசவென்று இருப்பது. ஜடம் என்றால் உயிரில்லாத matter. Matter, spirit என்று இரண்டு சொல்வதில் உயிரில்லாத பூதங்கள், தாதுக்கள் எல்லாம் ஜடம். Spirit என்பது உயிர் என்னும் சைதன்யம். உயிராக, அறிவாக உள்ள 'சித்'திலிருந்து வருவது 'சைதன்யம்'. 'ஜட'த்திலிருந்து வருவது 'ஜாட்யம்'. மனுஷ்ய ஜீவனை 'சித்ருந்ஜட க்ரந்தி'யால் உண்டானதாகச் சொல்வார்கள். உயிரில்லாவிட்டால் உடம்பு வெறும் பௌதிக தாதுக்களாலான ஜடம் தானே? இதை உயிரோடு முடிச்சுப்போட்டு ஜீவாத்மா என்று வைத்திருப்பது தான் சித்-ஜடக்ரந்தி, ஞானிகள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்றால் ஜட சரீர ப்ரஜ்ஞையை ஒழித்துக் கட்டிவிட்டு 'சின்மய'மாகவே போய்விடு என்கிறார்கள்.

அது நடக்கிறபோது நடக்கட்டும்! இப்போது இந்த ஜட சரீரத்திலேயே சித் விலாஸத்தினால் உத்ஸாஹத்தோடு ஸத் கார்யங்களைப் பண்ணிக் கொண்டிருப்பதற்கு வழியைப் பார்ப்போம்! ஜடம் மாதிரி dull ஆக, மசமசவென்று உட்கார்ந்துகொண்டிருக்காமல், சுறுசுறுப்போடு, விழிப்போடு இருக்கக் கற்றுக்கொள்வோம். இப்போது 'ஜாட்யம்' (ஜடத்தன்மை)தான் வந்து நம்மை நன்றாகக் கவ்விப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. வேண்டாத விஷயங்களில் மஹா உத்ஸாஹத்தோடு ஈடுபட்டு ஈடுபட்டு, வெறும் அரட்டை, கார்யத்தில் லவலேசம் ப்ரயோஜனமில்லாத பாலிடிக்ஸ் டிஸ்கஷன், காப்பி, ஸினிமா, நாவல், கீழ்த்தரமான ரிக்ரியேஷன் என்று எனெர்ஜியையெல்லாம் வேஸ்ட் செய்துவிடுவதால், எது அவச்யமோ அதைச் செய்வதற்குச் சூடு பிறக்காமல் depressed -ஆக ஆகியிருக்கிறோம்? வீண் வ்யவஹாரங்களில் சக்தியைச் செலவழித்துவிட்டு நல்லது செய்யணும் என்னும்போது தூங்கிவழிந்து கொண்டிருக்கிறோம்! ஜடமாக இருக்கிறோம்!

ஸயன்ஸ் என்றும், நவீன வசதி வாழ்க்கை என்றும் சொல்லிக்கொண்டு பாதி; சீர்திருத்தம், பகுத்தறிவு, புரட்சி என்று சொல்லிக்கொண்டு பாதி- இப்படிப் புறப்பட்டிருப்பவர்கள் மட்டும் கொஞ்சங்கூட ஜாட்யம் இல்லாமல் இஷ்டப்படிப் பண்ணிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தும் – தர்மம் என்ன கொள்ளை போகட்டும்; சாஸ்த்ரம் எப்படிப் பாழாகப் போகட்டும்; மதத்துக்கு, ஹிந்து கலாசாரத்துக்கு என்ன ஹானி வரட்டும், அத்தனையையும் பார்த்துக் கொண்டு பேடிகள் மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கிறோம்! மஹாவீரனான அர்ஜுனன் யுத்த பூமியில் மனஸு தளர்ந்து உட்கார்ந்திருந்தபோது, பகவான்

அவனிடம், 'அடேய்! பேடி மாதிரி இருக்காதேடா –க்லைப்யம் மா ஸ்ம கம: பார்த்த!' என்று கோஷம் பண்ணிக் கிளப்பிவிட்டார். இன்றைக்கு நமக்கெல்லாம் இந்த அனுக்ரஹத்தை ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமி நிரம்பப் பண்ண வேண்டும்.

'சதுஷ்ஷஷ்டி கலா' என்று அறுபத்து நாலு கலைக்கான சாஸ்த்ரங்கள் நம் தேசத்தில் இருந்ததே! இஞ்ஜினீயரிங் டெக்னாலஜி எல்லாவற்றிலும் வல்லுநர்களாக நம்முடைய பூர்விகர்கள் எத்தனையோ ஸாதித்துவிட்டுப் போயிருப்பதற்கு ஆதார சாஸ்த்ரங்கள் இருந்ததே! அவற்றை ப்ராக்டிஸ் செய்பவர்கள் தான் இப்போதில்லை என்றால், அந்தச் சாஸ்த்ர புஸ்தகங்களைக்கூட அல்லவா காணோம்? இந்த மஹத்தான நஷ்டத்துக்கு நம்முடைய ஜாட்யம் தானே காரணமாயிருந்திருக்கிறது? இன்னும் பாக்கியிருப்பதையெல்லாமும் இப்படியே தூங்கி வழிந்துகொண்டு வாரிக் கொடுக்காமலிருக்க அவர் நமக்கு அஜாட்ய அனுக்ரஹத்தைத்தான் விசேஷமாகச் செய்ய வேண்டும்.

'வாக்படுத்வ'த்துக்கு முந்தி 'அஜாட்ய'த்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. இன்றைக்கு நாமெல்லாம் 'வாக்'கிலே மஹா 'படுக்கள்! வாய்ச் சொல் வீரர்கள்! கார்யத்தில் ஜாட்ய மூர்த்திகள்! ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமி நம்முடைய வாக்படுத்வத்தைக் கொஞ்சம் குறைத்து அதையும் சேர்த்துப் போட்டுக்கொண்டு அஜாட்ய அனுக்ரஹம் பண்ணி நம்மைக் கார்யசூரர்களாக்கினால் தேவலை என்று தோன்றுகிறது!

அவர் அப்படியிருந்தவர்தான். ச்லோகத்தில் சொல்லியுள்ள புத்தி, பலம் ஆகிய எல்லாவற்றுக்குமே அவர் ஒரு ரூபம். எப்போதும் உத்ஸாஹமாக, சுறுசுறு விறுவிறு என்று அஜாட்ய ஸ்வரூபமாக இருந்தவர் அவர். சில்ப-சித்ரங்களில் அப்படித்தான் இருக்கிறார் – மலையையே அனாயாஸமாகக் கையில் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாசத்திலே பறந்து கொண்டு இருப்பார்! கொஞ்சம்கூடக் களைப்பு, சோம்பலே இல்லாமல் தர்மத்துக்காக ஸதா உழைத்தவர். முக்யமாக எத்தனை எதிர்ப்பு, விக்னம் வந்தாலும் அவர் கொஞ்சங்கூடத் தளராமலிருந்து எடுத்த கார்யத்தை வெற்றிகரமாக ஸாதித்ததைச் சொல்ல வேண்டும்.

நாமா, நல்லதற்காகப் புறப்படுவதே அபூர்வம்! அப்படிப் புறப்பட்டாலும் ஏதாவது கொஞ்சம் தடை, ஆப்போஸிஷன் வந்துவிட்டால் தளர்ந்து போய்விடுகிறோம். ஆனாலும் வாக்படுக்களாக இருப்பதால் அப்படிச் சொல்லிக் கொள்ளாமல், 'இது கலி காலம். கெட்டதற்குத்தான் ஆதிக்யம் என்று சாஸ்த்ரத்திலேயே இருக்கிறது. அதனால் நாம் பாட்டுக்கு ஒதுங்கியிருப்போம்!' என்று கதைப்போம்! இன்னும் மேலே போய், 'அத்வைதா', 'மாயா டாக்டரின்' என்று முடித்துவிடுவோம்! ஆனால் அதற்காகவே அவதாரம் பண்ணி, புஸ்தகம் புஸ்தகமாக எழுதி அதை ஸ்தாபனம் பண்ணிய ஆசார்யாள் எல்லாருக்கும் அதைச் சொல்லவில்லை; அவரும் சும்மா இருக்கவில்லை! கார்ய சூரர்கள் என்று உச்சியில் வைத்துச் சொல்லக்கூடியவர்கள் இரண்டு பேர் என்றால் அதில் ஒன்று ஆஞ்ஜநேயர், மற்றது ஆசார்யாள் தான்! சும்மாயிருப்பதுதான் goal என்றாலும் அதில் நாமே போய் உட்கார முடியாது. நாம் ஸரியாக அப்படியிலிருந்து ஆரம்பித்து மேலேறிப் போனால் அதுவே ஒரு கட்டத்தில் நம்மைச் சும்மா உட்கார வைப்பதுதான் நிஜ சும்மா!

இப்போது நாம் சொல்லும் சும்மாவெல்லாம் சிரித்து 'சும்மாக்கோஸரம்' சொல்லும் சும்மாதான்! அது மனஸ் சும்மாயிருப்பது; இது உடம்பு மட்டும் சும்மாயிருப்பது. அதனால் மனஸ் இன்னும் ஜாஸ்தியாய் க்ருத்ரிம கல்பனைகள் பண்ணுவது; இல்லாவிட்டால் ஜடம் மாதிரி மரத்துப்போய்க் களைத்துத் தூங்கி வழிவது. மனுஷ்ய ஜன்மா எடுத்தவனுக்கு இரண்டுமே ரொம்பக் குறைவு, ரொம்பக் கௌரவ ஹானி.

பாராயணம், ஜபம், உபவாஸம், ஆலய தர்சனம், பஜனை என்று எத்தனை பேர் ப்ரமாதமாக ஆரம்பித்து நாள் போகப் போகப் போகக் குறைத்துக்கொண்டே வந்திருக்கிறோம்! முத்ராதிகாரிகள் திட்டம் என்று ஜகத்தையே புரட்டிவிடுகிற மாதிரி நான் ஒன்று ஆரம்பித்ததில் நடந்து வந்த எத்தனை ஸத்கார்யங்கள், வாரவழிபாடு முதலியவை இன்றைக்குப் போன இடம் தெரியாமல் போயிருக்கிறது? சீட்டு, கூத்து என்று ஆரம்பித்த எந்த க்ளப்பாவது க்ஷீணித்ததாகக் கேட்கிறோமா? அதிலே அஜாட்யம் இருக்கிறது!

ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியின் அஜாட்யம், அவருக்கு வந்த விக்னம்-இந்த இரண்டு மாதிரியுமே எங்கேயும் பார்க்க முடியாது! அத்தனை விக்னத்தையும் தவிடு பொடியாக்கிய அஜாட்யம் அவருடையது! அவதாரம் பண்ணியவுடனேயே, (பரிவோடு) பச்சைக் குழந்தை... விர்ர்ர்ரென்று ஒரே வேகமாக, உதய ஸூர்யனை சிவப்புப் பழமென்று நினைத்துக் கொண்டு ஸூர்ய மண்டலத்திற்கே தாவிவிட்டது! அப்பவே எதிர்ப்பும் வந்துவிட்டது. இந்த்ரன் வஜ்ராயுதத்தால் அடித்துத் தள்ளினான். தாடையே பிளந்து போயிற்று. 'ஹனு' என்றால் தாடை. தாடை போன விசேஷத்தால் 'ஹனுமான்' ஆனார். அதற்காகச் சளைத்துவிடவில்லை. ஸூர்யனிடமே உதயகிரியிலிருந்து அஸ்தகிரி வரை சளைக்காமல், களைக்காமல் ஸூர்யனுக்கு எதிர்முகமாக ஸஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டே கற்றுக்கொண்டார். குழந்தையாகவும் ஒரே உத்ஸாஹ விளையாட்டுப் பண்ணினார். துருதுருவென்று ரிஷிகளின் ஆச்ரமங்களுக்குள்ளேயெல்லாம் புகுந்து ஒரே விஷமமாகப் பண்ணினார். அவர்கள் கோபித்துக்கொண்டு, 'உன் திவ்ய சக்தி உனக்கே மறந்து போய் ராமாயண காலத்தில் அவருக்குக் கார்யம் பண்ணும்படி ஏற்படும் போதுதான் ஞாபகம் வரும்' என்று சபித்துவிட்டார்கள். அதற்காகவும் அவர் ஒன்றும் மூஞ்சியைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டுவிடவில்லை. ஒரு வானரம் எத்தனை தொண்டு பண்ணமுடியுமோ அத்தனையும் ஸூக்ரீவனுக்குப் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அங்கேயும் எதிர்ப்பு வந்தது. மஹாவீரனான வாலி ஸுக்ரீவனிடம் சண்டைக்கு வந்தான். அப்போதும் அவர் தளரவில்லை. ஒரு சாபம் காரணமாக வாலி வரமுடியாத ஓர் இடத்துக்கு ஸுக்ரீவனை அழைத்துக் கொண்டு போய் ரக்ஷித்து வைத்துக்கொண்டு தொண்டு செய்து வந்தார். அப்புறம் ஸாக்ஷாத் ராமசந்த்ர மூர்த்தி வந்த பிறகு அவருக்குத் திவ்ய சக்தியும் திரும்ப வந்தது. அஸாத்யமான கார்யமெல்லாம் பண்ணினார் – ஸமுத்ரத்தையே தாண்டுவது, மலையையே பறித்து எடுத்துக்கொண்டு வருவது, மஹா பலிஷ்டரான ராக்ஷஸர்களை ஹதாஹதம் பண்ணுவது என்றிப்படி!

ஸமுத்ரம் தாண்டிப் போகும்போதுதான் எத்தனை விக்னம்? ஸுரஸை, ஸிம்ஹிகை, லங்கிணி என்று குறுக்கே எத்தனை ராக்ஷஸிகள்? ஸுரஸை

இவரை முழுங்கப் பெரிசாக வாயைத் திறந்தால், இவர் கொசு மாத்ரமாகி வாய்க்குள் புகுந்து காதால் வெளியே வந்துவிடுகிறார்! அவளை அவர் சண்டை போட்டு வதைக்க முடியும். 'ஆனாலும் அத்தனை நாழி ஸ்வாமி கார்யம் 'டிலே' ஆகலாமா?' என்று கார்யத்தில் அத்தனை கண்ணாக - அதுவும் அஜாட்யந்தான் - இப்படி தந்த்ரமாகப் பண்ணிவிட்டார். அதற்கு எவ்வளவோ presence of mind வேண்டும் - அறிவு பளிச்சென்று விழிப்பு நிலையில் இருக்கும் அஜாட்யம்!

கார்யத்திலேயே கண் என்பதால் களைப்பு, சலிப்பு, ஜாட்யம் கொஞ்சங் கூடத் தெரியாதவர். ஸமுத்ர மத்தியிலிருந்து மைநாகமலை எழுந்து, ஆகாச மார்க்கமாக வந்து கொண்டிருக்கும் அவரிடம், 'கொஞ்சம் எங்கிட்டே தங்கி ரெஸ்ட் எடுத்துக் கொண்டுவிட்டு அப்புறம் போங்கோ!' என்றது. அவரோ, 'முதலில் கார்யம் முடியட்டும். திரும்பி வரும்போது வேணுமானால் பார்த்துக்கலாம்' என்று அதற்கு ஒரு ஷொட்டு கொடுத்துவிட்டு மேலே போய் விட்டார் - ராமஸரம் மாதிரியே வைத்த குறி தப்பாமல்!

அப்புறம் எத்தனை ராக்ஷஸர்கள் அவரை என்ன பாடுபடுத்தினார்கள்? வாலிலேயே நெருப்பை வைத்து ஹிம்ஸித்தும்கூடக் கொஞ்சமாவது மனஸ் தளர்ந்தாரா? எடுத்த கார்யத்தை விட்டாரா?

இப்படியே கதை முழுக்க எதிர்ப்புக்கு மேலே எதிர்ப்பு, அப்படியும் சோர்வில்லாத கார்யம் என்றே போகிறது!

ரொம்ப உசத்தி என்னவென்றால், இத்தனை கார்யம், இத்தனை புத்தி, பலம், தைர்யம், அஜாட்யம் ஆகியவற்றில் ஒரு சின்னத் துளியாவது ஸ்வார்த்தமாக (அவருடைய ஸொந்த நலனுக்காக) ப்ரயோஜனம் பண்ணிக் கொண்டாரா? ஸொந்த வாழ்க்கை என்றே ஒன்று இல்லாதவர்! Selfless service, selfless service என்று அடிக்கடி கேள்விப் படுகிறோமே, வாஸ்தவத்தில் அதற்கு உருவமாயிருந்தவர் ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமி! பெண்டாட்டியா, பிள்ளையா, குட்டியா என்ன இருந்தது அவருக்கு? முதலில் கொஞ்ச நாள் ஸுக்ரீவனுக்கு, அப்புறம் ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்திக்கு என்றே தன் வாழ்க்கையை அர்ப்பணம் பண்ணினார். அந்த ஸ்வயநலமின்மை, பக்தி, பணிவு ஆகியவற்றோடு சேர்ந்ததாலேயே அவருடைய புத்தி, பலம் இத்யாதி எல்லாம் அப்படிப் பூர்ணமாகச் சோபித்தது.

'புத்திர்-பலம்-யசஸ்'என்று மூன்றாவதாக வருகிறது. அந்த யசஸ் (புகழ்) ஸ்வயநலமில்லாத பக்திப்பணி என்பதாலேயே ஏற்பட்டது.

யசஸ் போக பாக்கி எல்லாம்-புத்தி, பலம், தைர்யம், நிர்பயத்வம், ஆரோக்யம், அஜாட்யம்கூடத்தான், அப்புறம் வரும் வாக்படுத்வம் ஆகிய எல்லாமும் - ராவணன், ஹிட்லர் போன்றவர்களுக்குக்கூடத்தான் இருந்தது. ஆனால் அவர்களுக்கு யசஸ் உண்டா? பேரைக் கேட்டாலே திட்டத்தானே செய்கிறோம்? ஆகையால் என்ன தெரிகிறதென்றால் புத்தி, பலம் ஆகியவற்றால் ஒருத்தருக்கு யசஸும் வரவேண்டுமானால் அவர் அவை எல்லாவற்றையும் பரநலனாக ப்ரயோஜனப்படுத்தினால்தான் முடியும்.

அவரையும் நினைத்து நம்மையும் நினைத்தால்...

(சட்டென்று மிகுந்த கருணையுடன்) ஒருத்தரும் வருத்தமே பட வேண்டாம்! 'தூங்குமுஞ்சி, அது இதுன்னு பெரியவா கோவமா திட்டறாளே!' என்று யாரும் துக்கப்பட வேண்டாம்! கோபமே இல்லை! ஆஞ்ஜநேயரைப் பற்றிச் சொல்லும்போது கோபமே வரப்படாது. அவர் கோபமே இல்லாதவர்... ராமர் அவருக்கு ஞானோபதேசம் பண்ணினாரென்று இருக்கிறது. ஸீதையும் அவருக்கு உபதேசம் பண்ணியிருக்கிறாள். ராமர் ஞானம் உபதேசித்தார். ஸீதை என்ன உபதேசித்தாள்? ஸீதையென்றால் யார்? ஸாக்ஷாத் தாயார். அதனால் ப்ரேமையை உபதேசித்தாள்! ராவண வதமானதும், ஸீதையிடம் ஸந்தோஷ ஸமாசாரம் தெரிவிப்பதற்காக ஆஞ்ஜநேயர் அசோக வனத்துக்குக் குதித்துக்கொண்டு வந்தார். ராக்ஷஸிகளைப் பார்த்ததும், 'இத்தனை நாளாகத் தாயாரை என்ன பாடுபடுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்? இன்றைக்குத் தொலைத்து விடலாம் அத்தனை பேரையும் என்று புறப்பட்டார். அப்போது ஸீதை அந்த ராக்ஷஸிகளுக்கும் தாயாராக உபதேசம் பண்ணினாள். 'அப்பா, உசந்தவர்களின் லக்ஷணம் கருணைதான். லோகத்திலே தப்புப் பண்ணாதவர்கள் யார்? இவர்களைத் தொடாதே! இவர்கள் என்ன பண்ணுவார்கள்? ராஜஸேவகிகள், ராஜாக்ஞைப்படித்தானே பண்ணணும்? அதனால் ராவணன் சொற்படி ஹிம்ஸித்தார்கள். இப்போது விபீஷண ராஜாவானால் அவன் சொற்படி நமஸ்காரம் பண்ணுவார்கள்' என்றாள்.

அன்றிலிருந்து ஆஞ்ஜேநேய ஸ்வாமி ஒரே கருணையாக, அன்பாக ஆகிவிட்டார். அதற்காக, தப்பு நடந்தால் சும்மா யிருப்பாரென்று அர்த்தமில்லை. அத்யாவச்யத்திலே தண்டிக்கவும் தண்டிப்பார், 'கோவிச்சுக்கவும் கோவிச்சுப்பார்'. இப்படி வெளியிலே இருந்தாலும் உள்ளே யாரானாலும் அவர்களிடம் பூர்ணமான அன்பு, 'இவா நல்லவாளாகணுமே!' என்ற கவலைதான் இருக்கும்.

ஆகையினால் நான் நிஜமாகவே உங்களைக் கோபித்துக் கொள்கிறேனென்றால் எனக்கு அவரைப் பற்றி லெக்சர் அடிக்கவே அர்ஹதை (அருகதை) இல்லை என்று அர்த்தம். இப்படிச் சொன்னால்தான் தூண்டிவிடும் என்பதற்காகவே... 'ஷாக் ட்ரீட்மென்ட்' என்கிற மாதிரி... கொஞ்சம் 'புஸ்', 'புஸ்' என்கிறது!

கோபமே இல்லை! எங்கேயும் யாருக்கும் யாரிடமும் கோபம் வேண்டாம். சாந்தி, அன்புதான் ஸமஸ்த ப்ராணிகளிடமும் இருக்கணும். அதுதான் அவருக்குப் பிடிக்கும். ஆனால் அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு நல்லதெல்லாம் அழிந்து போவதைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா உட்கார்ந்திருந்தால் அவர் ஸரியென்று சொல்ல மாட்டார். மனஸில் எவரிடமும் அன்பு குறையாமலே, கார்யத்தில் பண்ண வேண்டியதை முழு விழிப்போடு சுறுசுறுவென்று பண்ணிக் கொண்டிருந்தால்தான் ஸந்தோஷப்பட்டு எல்லா அனுக்ரஹமும் பண்ணுவார்.

முதலில் அவர்தான் இந்த அனுக்ரஹமே... நம்மைச் சுறுசுறுப்பாக்குகிற அனுக்ரஹமே... அஜாட்ய அனுக்ரஹமே பண்ணவேண்டும். அதற்கு எல்லாரும் ப்ரார்த்தனை செய்து கொள்வோம்!

மங்களம்

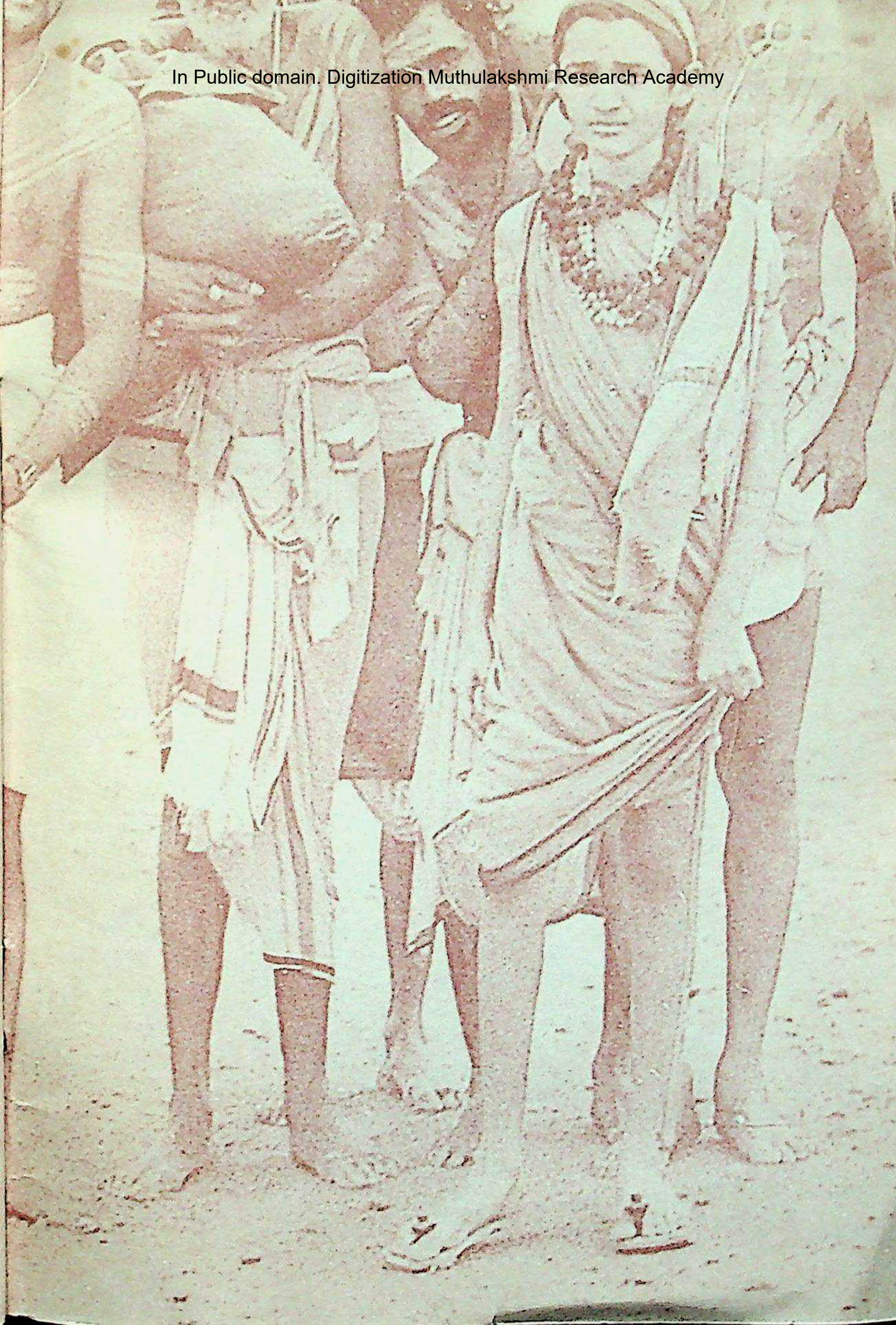

PRINTED BOOKS

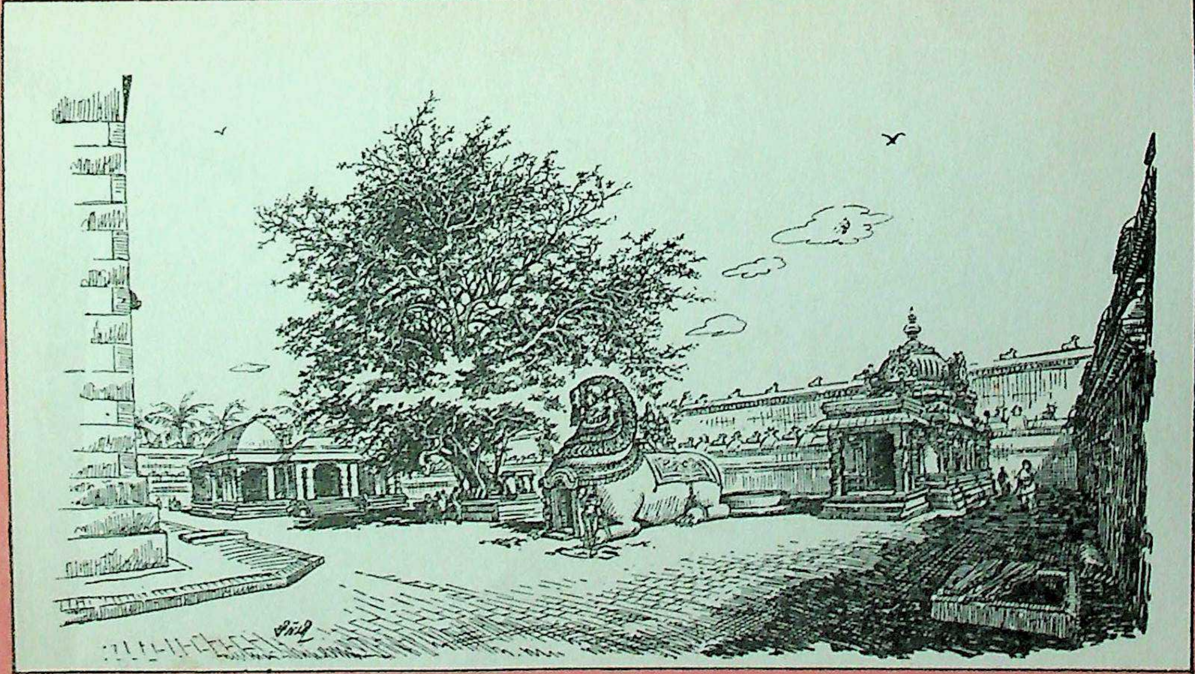

திருவிடைமருதூர்: பிராகார மருத மரமும், கிருஷ்ண தீர்த்தமும்.